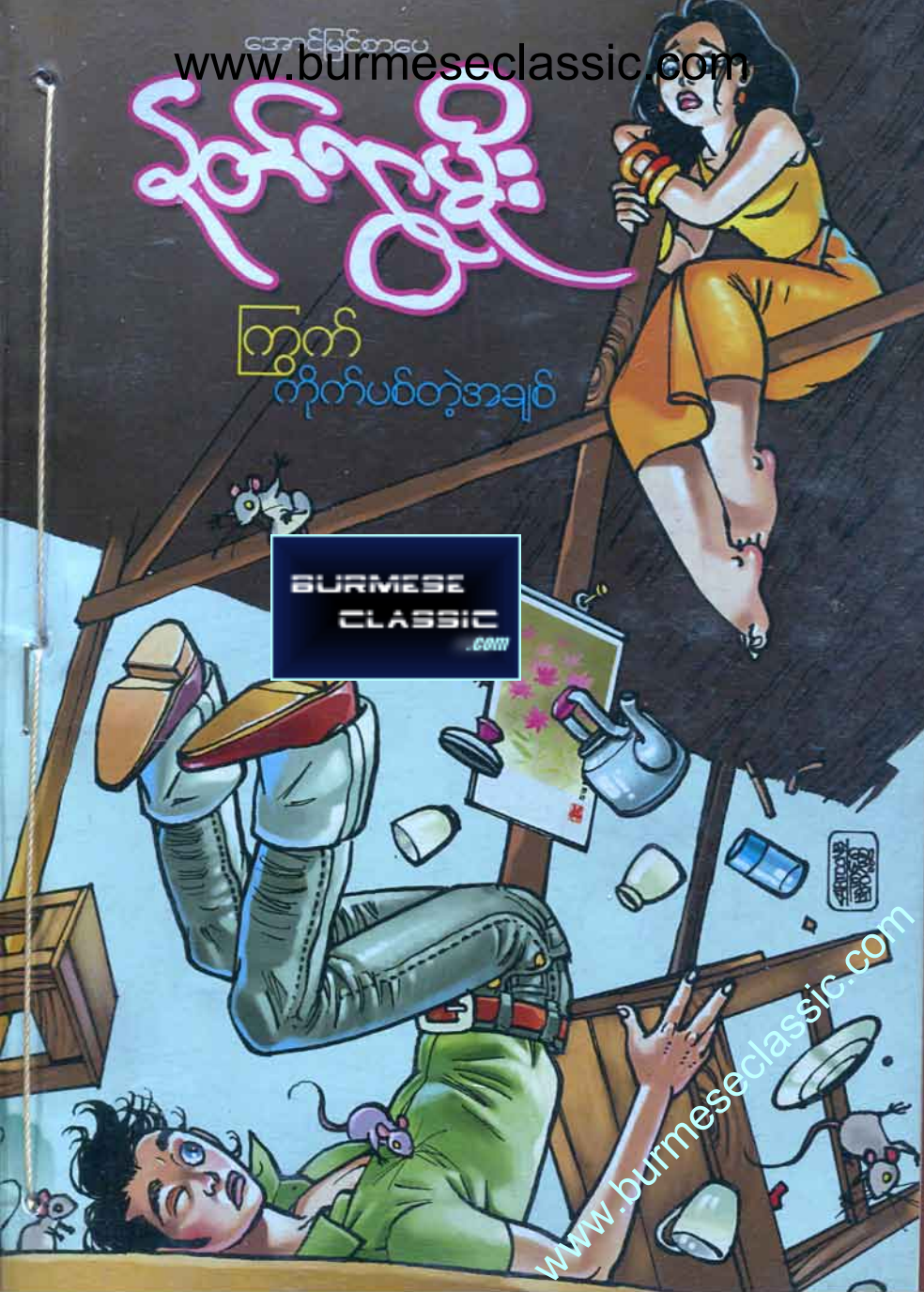

နှစ်သက်ဖွယ်

ကြွက်

ကိုက်ပပ်တဲ့အချက်

BURMESE
CLASSIC
.com

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမှိုင်းမာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီမိစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဇန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
- အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

BURMESE CLASSIC .COM

နှစ်ချစ်
ကြက်
ကိုက်ပပ်တဲ့အချစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၄၅၀၅၁၁။
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၀၉၁၁။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊

ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာပိုးရုံး

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သာဝတ္ထု၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၁၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (ဇန်နဝါရီလ)၊

အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်။

၀၉၅-၈၃

နတ်ရွာမိုး

ကြွက်ကိုက်ပစ်တဲ့အချစ် / နတ်ရွာမိုး။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။

(၁) နတ်ရွာမိုး

BURMESE
CLASSIC
.com

အသေခံရသူတစ်ယောက်အဖြစ်...
တစ်ယောက်တည်းနေရသူ
လည်းမင်းမဲ့လည်းမသေ...
အသေခံရသူတစ်ယောက်
တစ်ယောက်တည်းနေရသူ...
တစ်ယောက်တည်းနေရသူ...
တစ်ယောက်တည်းနေရသူ...
တစ်ယောက်တည်းနေရသူ...
တစ်ယောက်တည်းနေရသူ...
တစ်ယောက်တည်းနေရသူ...

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း(၁၈)

“အ ဟိဟိဟိ... ခိခိခိ”

“ဟိ... ”

ကိုရိုင်း တခိခိ ရယ်ရင်း ကွမ်းသွေးခွက်ထဲ ကွမ်းသွေး နှစ်ခန့်
ယူထွေးပြီး တိဗ္ဗိစကရင်ပေါ် အလျင်မြန်နှိပ်သလို လှမ်းကြည့်
တယ်။ ကြည့်ရင်း.. ရယ်စရာတွေ့လို့ ရယ်နေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ
မပေါ့မပါးကြီး ခံစားနေရတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တမင်းစားချိန်
တစ်ချိန်ကလွဲလို့ အခွေထိုးပြီး ထိုင်ကြည့်နေတာပါ။

နတ်ရွာစိုး

“အချစ်ဆိုတာ...ပြန်ရောင်းလို့မရဘူး၊ မရဘဲကောင်းသော အရာ...ဟုတ်ပါသလား...ဟားဟားဟား...ဂွက်ထော် ဖြစ်မိပါ...အာ...”

ခင်မောင် အသံသြကြီးနှင့် သီချင်းအော်ဆိုပြီး ဝင်လာ ရင်း... ညွှန်ခန်းထဲ အခွေထိုင်ကြည့်ပြီး တခါခါ ရယ်နေတဲ့ ကိုစိုင်းကို ဘယ်လိုနားလည်ပေးရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား၊ ငယ်မူပြန် တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလား၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ Tom and Jerry (ကြောင်နဲ့ကြွက်) ကာတွန်းခွေကြည့်ပြီး တခါခါနဲ့ သဘောတွေ့ မနော ခွေ ဖြစ်နေတာဟာ သွေးစိုးသားရိုး မဟုတ်လောက်ဘူးလို့တောင် ခင်မောင် တွေးမိသွားတယ်။

(ဒုက္ခပဲ... ငါ့ဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်)

“ဟီးဟီး... ဟီး... ဟားဟားဟား... ဟာ... အ... ကု ဒုက္ခပဲ... အကုန်ပေကုန်ပြီ”

ကိုစိုင်း အရယ်တဝက်နဲ့ လက်တစ်ဖက်က ကွမ်းသွေးတွေ ထွက်ကျလို့ စွန်းသွားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကို ခါထုတ်ပုတ်ထုတ်ပြီး လက်တစ် ဖက်က ဗျစ်ခွက်(ကွမ်းသွေးခွက်)ကို လှမ်းယူတယ်။

“ဗျစ်... ထို့...”

“ငါ့ရဲ့ရောင်ခန်းနီးလေးတွေ သွားပါပြီကွာ... ချီးမှပဲ”

“သွားမှာပေါ့ဗျာ... မကြီးမငယ်နဲ့ ကြောင်နဲ့ကြွက် ထိုင် ကြည့်ပြီး ရယ်နေတာကို”

အသံကြားရာဆီ ကိုစိုင်းလှည့်ကြည့်ပြီးမှ ရီမုကောက်ယူပြီး စက်ပိတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် အညောင်းဆန်သလိုမျိုး ထရပ်ကာ ကိုယ်ကို လက်မြှောက်ဆန်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘာနားလည်လို့ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဟို ကောင်တွေရော”

ကိုစိုင်းမေးတဲ့ ဟိုကောင်တွေဆိုတာ ခိုင်လေးနဲ့ မျိုးမြင့်ထွန်း ကို ပြောတာပါ။

“ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟေ... ဒါဆို မဖြစ်ဘူးကွာ၊ လာ... လာ... ဆိုင်သွား မယ်”

“ခဏလေး... ကျွန်တော် ခင်းကြီးခင်းငယ် သွားချင်နေ လို့”

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ငါသွားနှင့်မယ်၊ ဪ... အင်ဗက် တာ ပိတ်လိုက်ဦး”

ကိုစိုင်း အရေးတကြီး မှာပြီး အလျင်စလိုထွက်လာခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ဆရာတပည့်တွေ ဒီရွာလေးကို ရောက်မနီတာ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လောက် ရှိနေပါပြီ။

ဟိုးအရင် နာဂစ်မုန်တိုင်း မဖြစ်ခင်ကတည်းက ပန်းချီ အောက်ဒိုး ထွက်ရေးတိုင်း ပင်လယ်ရူခင်းလေးတွေ ကောင်းတဲ့ ဒီရွာ လေးမှာ တည်းခိုနေကျလည်းဖြစ်၊ မုန်တိုင်းကြောင့် ရွာသူရွာသား

တွေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့တုန်းက ကိုစိုင်းလားရှိုး ဦးဆောင်ပြီး ရပ်ပြပန်းချီဆရာအဖွဲ့တွေနဲ့ ကယ်ဆယ်ရေး၊ ကူညီထောက်ပံ့ရေးကိစ္စတွေ တအင်တအား လာရောက်ပြီး ကူညီခဲ့ဖူးတာလည်း ဖြစ်နေတော့ကာ တစ်ရွာလုံးက ကိုစိုင်းလားရှိုးကို ချစ်ကြခင်ကြတယ်။ အခုလည်း ပန်းချီအောက်ဦးထွက်ရင်း မရောက်ဖြစ်တာ ကြာသွားလို့ ဒီရွာလေးကိုပဲ ပြီးခဲ့တဲ့တနင်္ဂနွေကမှ ရောက်လာခဲ့တာပါ။

ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေးရွာမှ တာဝန်ရှိသူကြီးတွေနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖများက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုကြသလို ကိုစိုင်းရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာပီတိတွေနဲ့ လှိုက်လှိုက်ခါခါကို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မုန်တိုင်းကာလက ကြည့်ချင်ဖွယ်ရာတောင် မရှိဘဲ ပြိုပျက်ခဲ့ရတဲ့ ဒီရွာလေးမှာ (၂)နှစ်တာကာလအတွင်း အတော့်ကို တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။

ဟိုးတုန်းက ရွာမှာ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးရွာဆေးပေးခန်းတွေ သမဝါယမအရောင်းဆိုင်တွေပါ မြင်တွေ့နေရတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ အဲ့ဒါအပြင်ကို တောင့်တင်းသပ်ရပ်တဲ့ လူနေအိမ်တွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေပါ တိုးပွားပြီး စည်ကားနေတော့ကာ ငါရောက်ဖူးတဲ့ ရွှေကမ်းသာရွာလေးရော ဟုတ်ရဲ့လားပေါ့။

သေချာတာကတော့ သူကြီးဦးသက်ပြင်းကိုယ်တိုင် သူတို့အဖွဲ့ကို ကြိုဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း သူကြီးအိမ်မှာပဲ တည်းခိုခွင့် ရနေမှ ဒါ ရွှေကမ်းသာဆိုတာ ဘယ်မှာ ငြင်းနိုင်ပါတော့မလဲနော။

“မောင်စိုင်းရေ... ငါတို့ရွာကတော့ မမှတ်မိလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားပြီဟ၊ ဒါပေမယ့်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူးကွာ၊ မုန်တိုင်းကြောင့် မရှုမလှ အသက်ပျောက်ကုန်ကြတဲ့ ငါ့ရွာသူရွာသားတွေသာ အသက်ပြန်ရှင်မှာဆို နဂိုရဲ့အစုတ်အပွဲကလေးနဲ့ပဲ နေရနေရပါကွာ၊ ဟီး... မလက်တိုရေ... နင့်လောက် ရေကူးကျွမ်းတာ၊ နာဂစ်ရေနဲ့မှ သေရသလားဟဲ့... ဟီး”

သူတို့အဖွဲ့ကို မြင်မှ သူကြီးလည်း အောင်လုံးကြီးတွေ ထုတ်ပြီး ငိုနေတော့လို့ ကိုစိုင်းတို့ ပျာပျာသလဲ ချော့ရသေးတော့။

“ဪ... သူကြီးရယ်၊ အနိစ္စ သင်္ခါရတရားကို ဘယ်သူက များ ကျော်လွှားနိုင်လို့လဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့သာ ဖြေလိုက်ပါ”

“အေးပါကွာ... အဲ့ဒါကြောင့် ငါလည်း နောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူပြီး စိတ်ဖြေနေရတာပါ”

“ခင်ဗျာ”

ဒါလည်း အမှန်ပါပဲ။ ရွာမှာ မသေလို့ ကျန်နေတဲ့မိသားစုအပွဲအရွဲ့လေးတွေ ရှိသလို တခြားတခြားရွာကနေ ရောမျောကမ်းတင် ရောက်လာတဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်လေ။

အခု သူကြီးက တခြားနေရာကနေ မျောလာတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို လမ်းကြိုလေး ကယ်ထားရင်း ခုတော့ အမေဖြစ်သူကို ဇနီးအဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။

သူ့ဇနီးအသစ် မမြမူမှာ အသက်အနိမ့်လောက် ရှိမယ့် သမီးကြီး လှသရဖူပါ ပါလာတော့ သူကြီးဦးသက်ပြင်းမိသားစုက

သုံးယောက်ဆိုပြီး သန်းခေါင်စာရင်းပေါက်လာတာပေါ့။

ယခင် ဒေါ်လက်တိုနဲ့တုန်းက သားသမီး မထွန်းကားလို့ လင်တစ်ကိုယ် မယားတစ်ကိုယ်ရယ်။ ဦးသက်ပြင်းက ရွာသူကြီးလုပ်၊ ဒေါ်လက်တိုက ပင်လယ်ထွက် ပိုက်ချနဲ့ ဒီလိုနေလာကြတာကိုး။

ခုတော့ ဦးသက်ပြင်းအခြေအနေက ဒေါ်လက်တိုနဲ့တုန်းက လို မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။

အသစ်ရောက်လာတဲ့ အိမ်သူမမြေမှုက ယခင်အိမ်သားနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စီးပွားပဲ ရှာခဲ့ဖူးတော့ ယခုလည်း ရွာမှာ စည်ကား လာတာကို အခြေပြုပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စီးပွားရေးနဲ့ပဲ ဘဝသစ်ကို စပေးတယ်။ သားသမီးလေးယောက်ထဲက မအေကို ချိုင်းကြားညှပ် ပြီး ရေကူးတဲ့ သမီးကြီး လှသရဖူတစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်လို့ အဲဒီသမီးကြီးကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းတယ်လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ညားခါစ သူကြီးရဲ့ဇနီးအသစ်ဆိုတော့ကာ အိမ်မှာ သူကြီးရဲ့ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ရ ကိုင်ရနဲ့ မအားဘူးမဟုတ်လား.. အဲသလို.. အဲသလို.. ။

အမှန်တော့ သူကြီးရဲ့သန်းခေါင်စာရင်း အမည်ပေါက်က ဦးသက်နှင်းပါ။ ဦးသက်ပြင်းဆိုတာ နာဂစ်ပြီးမှ တွင်လာတဲ့အမည် ပါ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ မုန်တိုင်းဝင်တော့ ဦးသက်နှင်းကို ဒေါ်လက်တိုက ဆွဲပြေးပြီး လှေပေါ် တင်သတဲ့။ ဦးသက်ပြင်းက လုံးဝရေမကူးတတ် တော့ ရေကူးကျွမ်းကျင်တဲ့ ဒေါ်လက်တိုကပဲ ဦးဆောင်ရတာပေါ့။

အဲဒီမှာ လှေပေါ် ရောက်တော့ ဒေါ်လက်တိုက အမျိုးတွေ ရှိတဲ့ရွာဖက်ကို စုန်ပြီးလှော်တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်က ဆင့်လာတဲ့

လှိုင်းလုံးက အုန်းခနဲ ပင့်ချလိုက်တော့ လှေလည်း မြောက်တက်သွား ပြီး ဒေါ်လက်တိုကတခြား၊ ဦးသက်နှင်းကတခြား ဖြစ်သွားတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ ဦးသက်နှင်းက လှေကို အမိအရ ဆုပ် ကိုင်ထားတော့ လှေနဲ့အတူပဲ ပြန်ကျပြီး ပေါ်မျောကလေး မျောနေ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေကိုဆွဲပြီး ရေကူးနေတဲ့ လှသရဖူက ဦးသက်နှင်းရဲ့လှေကို တွေ့ပြီး လှေကို ဆွဲလှန်၊ အမေကိုထည့်၊ ဦးသက်နှင်း ကိုထည့်၊ သူကတော့.. ရေထဲကနေ လှေကို ယိမ်းပြီး နောက်ဆုံး အချိန်ထိ အသက်ရှင်အောင် ကြိုးစားသွားခဲ့လို့ သုံးယောက်စလုံး အသက်ရှင် နေထိုင်ခွင့် ရသွားကြတာကလား။

ဒီလိုနဲ့ ဒေါ်လက်တိုတစ်ယောက် အစပျောက် အဆုံးသတ် သွားပြီး ဦးသက်နှင်းကတော့ အခြေအရံတွေနဲ့ မသေမမျောက်ဘဲ ဦးသက်ပြင်းဆိုတဲ့နာမည် ဖြစ်လာတာပါ။ 'ကံစီမံတာ' လို့ လွယ်လွယ် ပြောနိုင်ပေမယ့် အဲဒီကဲ့ရဲ့အကျိုးပေးပုံ အကြောင်းခံပုံကတော့ တကယ့်ကို သံဝေဂ ရစရာပါပဲ။

ရွာထဲမှာ ဟိုးတုန်းက စက်လှေငါးစီးလောက် ပိုင်တဲ့ သူဌေး ကြီး ဦးငွေပေါ်မိသားစုလည်း နာဂစ်ပြီးတော့ ရှိတဲ့စီးပွားအကုန် ပင်လယ်ထဲ ပါသွားပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရက ထောက်ပံ့လို့ ပိုက်ကန်မို့ လှေတစ်စင်းနဲ့ သာမန်ဘဝက ပြန်စရတဲ့အဖြစ်တွေ။ ဟိုးတုန်းက သူများလှေမှာ အခစားနဲ့ လိုက်ပြီး မိသားစုကို မငတ်ရုံတမယ်ကျွေး၊ နေစရာလေးကို သူများခြံဝိုင်းဘေးမှာ တံလေး မလှုံတလုံနဲ့ နေခဲ့ စားခဲ့ရတဲ့ ဦးဘထွန်းတို့ဆို ခုတော့ အိမ်ပိုင်ခြံပိုင်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်၊

လှေနဲ့ အိုကေနေတာမျိုးတွေဟာ လောကမှာ အံ့သြဘနန်း ကံလမ်း
တွေပဲ မဟုတ်လား။

ဒါကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့နေရတဲ့ နိုင်ငံကျော် ပန်းချီ
စိုင်းလားရှိုးလည်း ရွှေကမ်းသာကို ရောက်သွားမှ အတွေးအမြင်တွေ
ပြောင်းသွားတယ်ခင်ဗျ။ (ငါ ဒီတစ်သက် လူပျိုသိုးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်
မယ့်အစား ဇနီးမယားကောင်းနဲ့ ကံထောင်းသမျှ ခံတော့မယ်) လို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံပါပဲ။ ရွာကို ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူကြီးရဲ့
မယားပါသူလေး လှသရဖူကို မြင်မြင်ချင်း တန်းတန်းစွဲ လန်းလန်းကဲ
ဖြစ်နေတော့တာသာ ကြည့်ပါတော့။

၂၃. ၂၃. ၂၃. ၂၃.

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟာ. . . လန့်လိုက်တာ ကိုစိုင်းရာ၊ ဒီမှာ ကောင်းနေတာ”

“ဘာကွ. . . ဘာကောင်းတာလဲ”

“ဟို. . . ဂျက်ကီချန်းကားလေဗျာ”

“ဂျက်ကီချန်းကား ပြနေတာက အပေါ်မှာ၊ မင်းတို့မျက်လုံး
တွေက အောက်က ကောင်တာခုံမှာ”

“ဟာ. . . မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောတော့မယ်၊ အဲ့ဒါ
ဆရာအတွက် ဦးဖယ်ထားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှိုက်စားရင် ငမိုက်သား
ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

ဒီတော့မှ ကိုစိုင်းလည်း နှလုံးငြိမ်ပြီး ခုံသွဲထိုင်နိုင်တော့
တယ်။

“ဦးစိုင်း တစ်ခွက်နော်”

ကောင်တာကနေ လှသရဖူ လက်ညှိုးလှလှလေး တစ်ချောင်း ထောင်ပြီး လှမ်းမေးလို့ ကိုစိုင်းလည်း သွားလှလှလေးတွေ ပြီးခနဲ ရယ်ပြပြီး 'အင်း' လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လှသရဖူမော့ ကိုစိုင်းရဲ့ ကွမ်းချိုးတက်နေတဲ့သွားတွေကို ကြည့်ပြီး ကြက်သီးထသွားတယ်။

ခဏကြာတော့ မောင်ခင်မောင် ရောက်လာတယ်။
“ခိုင်လေး... မင်းဆရာကို သေချာလည်း မေးကြည့်ဦး၊ အိမ်မှာ ကြောင်နဲ့ကြွက် ကြည့်ပြီး တခါခါ ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ အဟေးဟေး... ဟေး”

“ဟုတ်လား ကိုစိုင်း”
ကိုစိုင်းက မတုန်လှုပ်တဲ့အမူအရာနဲ့ လာချပေးတဲ့ ကျဆိမ့်ကို အရသာရှိရှိ ငုံ့လိုက်တယ်။ ပြီးမှ လည်ချောင်းရှင်းတဲ့အသံနဲ့...
“အဟမ်း... မင်းတို့တွေ အဲ့ဒါကြောင့် ခက်ဦးမယ်လို့ ပြောတာ၊ အီးမှန်းမသိ ချီးမှန်းမသိ၊ ဘာကောင်တွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

ထိုအခါ မျိုးမြင့်ထွန်းက...
“အေးလေကွာ... မင်းတို့ ကိုယ့်ဆရာကိုယ် မရိုမသေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ တို့ဆရာက ဘယ်ဟာက အီး၊ ဘယ်ဟာက ချီးဆိုတာ မင်းတို့ထက် ပိုသိ...”

“မျိုးမြင့်ထွန်း”
“ဗျာ... ဆရာ”

“မင်းတို့တော့ နာတော့မယ်... သေချာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကိုစိုင်း အဲ့သလို ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖိဟောက်ပစ်တော့မှ အားလုံး မျက်နှာသေလေးတွေနဲ့ ငြိမ်ပြီးကြည့်ကြတယ်။

“မနေ့ညက သူကြီး ငါ့ကို ခေါ်တွေ့တယ်၊ အခု ဟိုဖက်ရွာမှာ ကြက်ပြဿနာတက်နေတယ်”

“ကြွက်... ဟုတ်လား!”

“အေးလေကွာ... အဲ့ဒါပဲ၊ မင်းတို့ လေ့လာပါဆိုတော့ ဂျက်ကီချန်း ပေါပြတာလောက်ပဲ လေ့လာနေတယ်၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိကြဘူး မဟုတ်လား၊ အခု ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြွက်ဝမ်းပူတွေ အုပ်စုလိုက် ဝင်လာပြီး လယ်တွေ ဖျက်၊ စိုက်ခင်းတွေဖျက်နဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်က ရွာထဲ ဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာလို့ အိမ်ကလူတွေပါ ထွက်ပြေးရတယ်တဲ့ကွ”

“ဗျာ... ကြွက်ဆိုတဲ့အကောင်က အဲ့သလောက် တတ်နိုင်လို့လား!”

“ဟာ... တစ်ကောင်နှစ်ကောင်လောက်က ဘာပြဿနာရှိမှာလဲ၊ ခုဟာက အကောင်ရာနဲ့ချီပြီး အုပ်ဖွဲ့သောင်းကျန်းတာ”
ကိုစိုင်းစကားကြောင့် ခင်မောင်တို့ ကြွက်သေသေ ကုန်ကြတယ်။ မျက်လုံးလေး ပြူးပြီးတော့လေ။

“အင်း... အဲ... အဲဒီတော့...”

“အဲ့ဒါကို သူကြီးဦးသက်ပြင်းကလည်း သူ့ရွာအတွက် စိုးရိမ်

နေတယ်၊ တကယ်လို့ ငါတို့ရွာဖက် ကူးလာရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်လိုတားဆီးကြမလဲဆိုပြီး ငါ့ကို အကြံဉာဏ်တောင်းတယ်ကွ၊ ဒီညလည်း သူကြီးအိမ်မှာ ရပ်မိရပ်ဖတွေ စုခေါ်ပြီး အစည်းအဝေး လုပ်ကြမယ်၊ ငါ့ကိုလည်း အစည်းအဝေး တက်ခိုင်းထားတယ်၊

အဲဒါကြောင့် Mickey Mouse တို့ Tom and Jerry တို့ ငါထိုင်ကြည့်နေတာ... ရှင်းပြီလား”

“ဟာ... ကိုစိုင်းကလည်း၊ အဲဒါနဲ့ ကာတွန်းကားနဲ့ ဘာ ဆိုလဲ!”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့... အဲဒီကြောင်နဲ့ကြွက် ကာတွန်းကား ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက် သုံးတတ်တဲ့ ကြွက်တို့ရဲ့ သဘာဝကို သဘောပေါက်မှာကွ၊ ဘယ်လိုကာကွယ်လို့ ရနိုင်တယ် ဆိုတာလည်း စဉ်းစားလို့ရမှာ”

“ဒါဆို ကိုစိုင်းမှားနေပြီ၊ တကယ်လေ့လာရမှာက ကြောင်ကို လေ့လာရမှာ၊ ကြောင်က ကြွက်ကို ဘယ်လိုဖမ်းသလဲ၊ ဘယ်လိုနိုင် တာလဲဆိုတာပေါ့”

ဆိုတော့ ကိုစိုင်း နည်းနည်းတွေသွားတယ်။ ခဏကြာမှ...

“အေးနော်... ငါက ကြောင်နေရာကနေ ဝင်စဉ်းစားရမှာ”

“မဟုတ်ဘူး... ကြောင်ကို ဖြစ်နေရမှာ၊ ဒါမှ ဖျတ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ခုတ်လို့ရမှာပေါ့”

ခိုင်လေး ထောက်ပြတဲ့စကားကို အတော်သဘောကျသွား တဲ့ပုံပါ။ အဲဒါကြောင့် ကိုစိုင်း တခါခါ ရယ်ပြီး...

“အမှန်ပဲ ငါက ကြောင်လို လုပ်နိုင်ရင် အိုခေပြီ”
အဲဒီအချိန်မှာ မျိုးမြင့်ထွန်းက ခင်မောင့်ကို တီးတိုးလှမ်းမေး တယ်။

“ကိုစိုင်းသာ ကြောင်ဖြစ်ရင် ဘာကြောင် ဖြစ်နိုင်မလဲ မင်းသိ လား!”

“လူကနေ ကြောင်ဖြစ်မှတော့ လူကြောင်ပေါ့ကွ၊ မင်းက လည်းပဲ...”

“မဟုတ်ဘူး... ဖွန်ကြောင်”

“ဟမ်!!...”

ကိုစိုင်း လှမ်းမေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာတွေပြောနေတာလဲ!”

ထိုအခါ ခင်မောင်က...

“ဒီကောင်က ဆရာ့ကို ပြောနေတယ်၊ ‘ဖွန်ကြောင်ပဲ ဖြစ်မှာ’
တဲ့”

“ဘာကွ!”

ကျွန်တော်သိသလောက် ကြွက်ဆိုတာ
 အိမ်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်ရှိရင်
 “ကျွီ” ခနဲတောင် မမြည်နိုင်ပါဘူး...
 တွေးစရာက...
 ကြောင်နဲ့ကြွက် ကာတွန်းကားတွေထဲမှာ...
 ကြွက်ကသာ အနိုင်ရတဲ့ အတိတ်တဘောင် ရှိနေတော့
 ကြောင်တွေ ပြေးရတဲ့ခေတ်များ...
 ရောက်ပြီလားပေါ့...
 (ကြောက်တော့ ကြောက်စရာပဲ)

အခန်း(နှစ်)

၀၃ နေ့ည သူကြီးအိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ အစည်းအဝေးရှိတဲ့အ
 တွက် လှသရဖူလည်း အစောကြီး ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာတယ်။

“သရဖူရေ... လူကြီးတွေ ဧည့်ခံဖို့ကိစ္စရော အဆင်သင့်
 ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... အမေ၊ ရေနွေးအိုးရော အကျရည် နှပ်ပြီးသားပါ
 တစ်ခါတည်း ယူလာတာ၊ ဒီရောက်မှ မီးထည့်ပြီး ပြန်တင်ထားလိုက်
 တယ်”

“အေး.. အေး.. ဧည့်ခံဖို့ကိစ္စ အကူအညီရအောင် အမေ
မောင်စိုင်းတပည့်တွေကိုလည်း မှာထားတယ်”

“ဟာ.. အမေကလည်း၊ ဧည့်သည်တွေ သူတို့ဘာသာ
နေပါစေ၊ သမီးဆိုင်က ကောင်လေးနှစ်ယောက် ခေါ်လာတယ်..
ရတယ်”

“အေး.. ပြီးရော.. ပြီးရော”

မိခင်ဖြစ်သူ ထွက်သွားမှ လှသရဖူ ပင့်သက်ချပြီး စိုင်းလားရှိုး
တို့ တည်းခိုတဲ့အဆောင်ဘက် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီလူကြီးရဲ့အကြည့်တွေ မရိုးသားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဆိုင်
ကို လာရင် ပြောင်နေတဲ့နဖူးပေါ်က ဆံပင်လေး သုံးလေးချောင်းကို
သ,ကာ သ,ကာနဲ့ လူကို ကြည့်လိုက်ရင် မျက်တောင်,တောင် မခတ်
ဘူး၊ ဧကန္တ ငါ့ကိုများ။ အို.. အသက်လည်း ဆယ်နှစ်လောက်
ကွာတာကြီး မကြိုက်နိုင်ပါဘူး။

သူမအတွေးနဲ့သူမ စိတ်ရှုပ်သလို အူတူတူ ရပ်နေခိုက်မှာ
ပဲ..

“သရဖူ”

“အန်..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမနောက်မှာ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ပြီး
ရပ်နေတဲ့ ကိုစိုင်းကို တွေ့လို့ ထခုန်မတတ် လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်
လိုက်တယ်။ နေ့ခင်းကတည်းက ဝတ်ထားတာ မြင်နေရတဲ့ ဂျော်ဒန်
နိုး ရှပ်လက်တိုနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ကြည့်ပြီး သရဖူက..

“ကိုစိုင်းမှာ ဒီအဝတ်တစ်စုံပဲ ရှိလားဟင်”

“ဟမ်.. မစ်.. ရှိ.. ရှိပါတယ်.. အများကြီးပါ”

“မသိပါဘူး.. မရှိလို့များ ဒီတစ်စုံတည်း ပေးပြီး ဝတ်နေ
သလားလို့”

“ဪ.. ဒါလား”

“ဒီလိုလေ သရဖူရဲ့၊ ကိုယ်က အဝတ်အစားဆိုရင် သောင်း
ကျော်တန်မှ ဝတ်တာ၊ ဒီမှာက ပင်လယ်လေ ရှိတယ်လေ၊ တော်ကြာ
ဆားခိုးရိုက်ရင် အကုန်ဂိကုန်မှာ၊ အဲ့.. အဲ့ဒါကြောင့် ချွေတာပြီး
ဝတ်နေရတာ”

“ဟုတ်လား.. ကျွန်မတော့ သန့်သန့်ပြန်ပြန် တစ်နေ့
တစ်စုံ လဲတာပဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်တူမလဲ၊ ကိုယ်တို့ရန်ကုန်သားတွေက အနေ
နုသလောက် အနံ့လည်း နုတယ်လေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် တစ်စုံကို တစ်
ပတ် ဝတ်လည်း အေးဆေးပဲ”

“ဘာ.. ဒါဆို ကျွန်မတို့က အနံ့ရင့်တယ်ပေါ့”

“မရင့်ပါဘူး.. ဆားလေလေး အုပ်ထားတော့ မသကာ
ငပိနံ့လေး”

လှသရဖူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားမှ ကိုစိုင်း စကားမှားမှန်း
သိပြီး အတော်မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားတယ်။

(ငါ့နှယ်ကွာ.. ဘာတွေပြောမိမှန်း မသိတော့ပါဘူး)

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ခိုင်လေးတို့ ရောက်လာတယ်။

“အဆင်ပြေလား!”

“ဘာကိုလဲကွ”

“စောစောက စကားပြောနေကြတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ လာမလို့ဟာ၊ လှမ်းမြင်လိုက်လို့ အသာဝပ်နေကြတာ”

“မပြေပါဘူးကွာ. . . ငါ စကားမှားသွားတယ်ကွ”

“ဟောဗျာ. . . ဘယ်လိုမှားလို့လဲ!”

ကိုစိုင်းပြောပြလိုက်တော့ ခိုင်လေးတို့ အူယားကုန်တယ်။
ခင်မောင်က. .

“ငါ့ဆရာနဲ့တော့ကွာ. . . ကောင်မလေးကို ငပိနဲ့ နံတယ်လို့ ပြောရသလား!”

“အေးကွာ. . . ငါလည်း သူနဲ့ တွေ့ရင် စကားလုံးတွေ ပျောက်ပျောက်ကုန်တယ်”

“ဟေ့. . . မောင်စိုင်း”

“ဗျာ. . . သူကြီး”

“လာလေကွာ. . . ရပ်မိရပ်ဖတွေလည်း စုံသလောက်ရှိနေ ပြီ”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဟေ့. . . မင်းတို့ရော ဘာလုပ်ကြမှာ လဲ!”

“သူကြီးကတော် ခေါ်ထားလို့လေ၊ မသရဖူကို ဝိုင်းကူဖို့တဲ့”

“ဘာ. . . ဒါဆို ငါသွားကူညီမယ်၊ မင်းတို့ အစည်းအဝေး တက်ကြ”

“ဟာ. . . မဟုတ်တာဗျာ၊ စိတ်ချ. . . ဆရာအတွက် ဦး ဖယ်ပြီးသား၊ လုံးဝမစားဘူး”

“ပြီးရောနော်. . . ငါ့ပစ္စည်းလေး လာထိလိုကတော့ တပည့် အဖြစ်ကနေ အပြီးစွန့်လွှတ်ပြီးသားပဲ”

“စိတ်ချပါ ဆရာသမားရယ်၊ ဆရာသမား စွန့်လွှတ်ပြီးသား ဆယ့်ငါးယောက်မြောက်နောက်မှာ ဆယ့်ခြောက်ယောက်မြောက် မဖြစ်စေရဘူး”

အဲ့သလို ဝိုင်းပြီး အာမဘန္တေ ခံမှပဲ ကိုစိုင်းလည်း အစည်း အဝေးကို နောက်ဆံတင်းပြီး တက်နိုင်ပါတော့တယ်။ ကိုစိုင်းရောက် သွားတော့ သူကြီးအိမ်အပေါ်ထပ်မှာ လူအတော်စုံနေပါပြီ။

ကိုစိုင်းဝင်ထိုင်တော့မှ သူကြီးက လည်ချောင်းရှင်းသံ ပေး ပြီး အစည်းအဝေး စဖို့ပြင်လိုက်တယ်။

“အဟမ်း. . . အဟမ်း. . . ကဲ. . . ကဲ. . . အစည်းအဝေး စရ အောင်. . . အဟမ်း”

အဲ့ဒီနောက် သူကြီးကပဲ အဖွင့်မိန့်ခွန်းလိုလို ဘာလိုလို စလိုက်တယ်။

“ဒီကနေ့ အားလုံးကို ဆင့်ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းက တော့ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း အနီးအနား ရွာအတော်များကို အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ ဒုက္ခပေးလာကြတဲ့ ကြွက်ပြဿနာပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ရက်က ကျုပ်တို့ဘေးက ရွာမှာ ဝင်သောင်းကျန်း သွားတာ ကြားပြီးရောပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ကြားတယ်”

“ကြားပါတယ်”

အဲသလို . . တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထောက်ခံကြပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

“ဟုတ်ပြီဗျာ . . . အဲဒီပြဿနာဟာ တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ရွာ ကို ဆက်ပြီးဒုက္ခပေးဘူးလို့ မပြောနိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘယ်လို ကာကွယ်ကြမလဲ၊ ဘာတွေပြင်ဆင်ထားမလဲဆိုတာ အရေးကြီးလာ ပါတယ်”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုစံလှက . . .

“မပူပါနဲ့ သူကြီးရာ၊ ကြွက်တစ်ကောင် အစပျောက်ဖို့ ထန်း ရည် တစ်မြူလောက်ပဲ လိုပါတယ်”

ဒါကို ရာအိမ်မှူး ဦးဘသော်က . . .

“ဟေ့ . . . စံလှ . . . ဒါ တစ်ကောင်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တစ် ထောင်လား တစ်သောင်းလား မသေချာတဲ့ကြွက်တွေ၊ လယ်ကွက် ထဲ ဝင်သွားရင် စပါးပင် မမြင်ရဘူး၊ ကြွက်ပဲ မြင်ရတဲ့ ကြွက်အုပ်ကြီး ကွ . . . ရှင်းလား!”

“ဘယ်လိုလုပ် မြင်ရမှာတုန်း၊ ရေဝင်လို့ စပါးမှ မဖြစ်တဲ့ဟာ ကြီး”

“မဖြစ်ပေမယ့် ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာဟာ ကြွက်ပဲ၊ မင်းဆက်

ပြောရင် ငါထအုပ်ပစ်မယ် . . . ပြောရဲပြောကြည့်”

ကိုစံလှ မပြောတော့ပါဘူး။ ဆယ်အိမ်နဲ့ရာအိမ်ဆိုတာ အိမ် ကိုးဆယ်လောက် ကွာတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် အသံတိတ်ပဲ ပွစိပွစိ လုပ်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာတောင်ပိုင်း ရာအိမ် မှူးက . . .

“သူကြီး . . . ကျွန်တော်အကြံပေးချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . ပြောပါ ဦးသာဗျော”

“အဟမ်း . . . ကြွက်ဆိုတာ ကြောင်ရဲ့အစာပါ သူကြီး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ . . . သိပ်မှန်ပေါ့”

“ကျုပ်အိမ်က ကြောင်မကြီးမိညိုဟာ အင်မတန် သား ပေါက် ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ခါပေါက်ရင် အနည်းဆုံး သုံးကောင်ပဲ ဆိုတော့ အခါသုံးဆယ်သာ ပေါက်ရင် အကောင်ကိုးဆယ်၊ အမေ ကြီးနဲ့ဆို ကိုးဆယ်တစ်ကောင်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါလောက်ဆို ဒီကြွက်တွေကို ကောင်းကောင်းနှိမ်နင်းလို့ရပါတယ်”

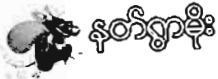
အားလုံး ခေါင်းကုတ်ကုန်ကြလို့ ကိုစိုင်းလည်း ရောကုတ်မိ တယ်။ သူ့ဆံပင်က ပါးတော့ ဦးရေပြား ကုတ်မိပြီး နာသွားတယ်၊ ထင်ပါရဲ့၊ အသာလေး အံ့ဖွပြန်လုပ်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

“သူကြီး . . . ”

“ဟေ့ . . . ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွာမြောက်ပိုင်းက ရာအိမ်မှူးဦးဝင်းရီ ဖြစ်နေလို့ သူရော ဘာပြောမလဲဆိုပြီး အားလုံးငုံလင့်ကြပြန်တယ်။

၂၈

နတ်ရွာစိုး

“ကျွန်တော်အကြံပေးချင်ပါတယ်”

“ပေးပါ။ . . ပေးပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီပြဿနာကို အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ဆိုတာ ထိရောက်တဲ့နှိပ်နင်းမှုနဲ့ အင်အားရှိဖို့ အဓိက ကျပါတယ်”

“ဟာ . . . မှန်ပြီလားဗျာ၊ အင်း . . . ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်တက်ချင်ပါတယ်”

“ဟေ . . . ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ရန်ကုန်က ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတစ်သိုက် ကြွက်နဲ့ စီးပွားဖြစ် နေတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်လား ပြည်ပ အိမ်စပို့ လုပ်တာလား!”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ . . . ပြည်တွင်းလော်ကယ်မိတ်ပါ”

အမေးနဲ့အဖြေထဲမှာ ဘိုလုံးတွေ ထည့်သုံးလာတော့ နား မလည်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ တချို့က တီးတိုးဝေဖန်ကြပါတယ်။

“လော်ကယ်ရထားပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွာ၊ လော်ကယ်မိတ် တဲ့ . . . ဘာလဲဟ”

ဦးဝင်းရီက ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီလိုပါ သူကြီး၊ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တွေဟာ အလွန်ပဲ ဉာဏ်ကောင်းကြပါတယ်၊ သူတို့တွေ တစ်နေကုန် အိပ် လိုက်စားလိုက်နဲ့ နေပြီး ညမိုးချုပ်လို့ လူခြေတိတ်မှ အပြင်ထွက်ကြပါတယ်”

“ဘာလုပ်တာလဲ!”

“ကြွက်ထွက်ဖမ်းကြတာပါ . . . လူခွဲပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲက လမ်းကြိုလမ်းကြား လျှောက်သွားပြီး ငါးဆယ်သားနီးနီး ရှိတဲ့ မြေ ကြွက်ကြီးတွေ လိုက်ဖမ်းကြတယ်၊ မိုးလင်းလို့ မိသားစု ပြန်စုလိုက်ရင် အနည်းဆုံး အကောင်တစ်ရာကတော့ အသာလေးပါပဲ၊ အဲ့ဒါကို လူသူမနီးတဲ့ တစ်နေရာမှာ အရေခွံချွတ်၊ ရင်ခွံပြီးမှ တစ်ခါ ဈေးကွက် ထဲ ပြန်သွင်းကြပါတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်ဈေးကွက်မှာလဲ!”

“အဲ့ဒါတော့ မသိဘူးခင်ဗျာ၊ ကြွက်သုံးတဲ့ဈေးကွက်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကိုသာ ရွာကို ခေါ်ထားပြီး ကြွက်လုံခြုံရေး ခန့်လိုက်ရင် အင်မတန် စိတ်အေးရမှာပါ သူကြီး”

“အာ . . . အဲ . . . အင်း . . . အဟင်းအဟဲ . . . ဒါလည်း ထည့် စဉ်းစားရမှာပဲ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ဘယ်သူတွေများ အကြံပေးကြဦးမလဲ”

“သူကြီး . . . ကျွန်တော်သိန်းဆန်းပါ”

“အာ . . . အေး . . . မောင်သိန်းဆန်း၊ ပြောပါဦး . . . မင်းက ပညာတတ်ကလေးကွ”

“ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်ရသလောက် ကြွက်ထောင်ဈောက် လို့ ခေါ်တဲ့ ကြွက်ညှပ်တစ်ခုကို လေးရာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အခု ကြွက်တွေ ခေတ်ကောင်းနေတော့ ကြွက်ညှပ်လည်း ဈေးတက်ပြီး ငါးရာလောက် ဖြစ်နေမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ် . . . ဟုတ်မယ်”

“ကျွန်တော် မနေ့က ရွာခြံစည်းရိုး အပြင်ဖက်ကနေ ရွာ တစ်ပတ်ပြည့်အောင် လျှောက်ကြည့်တာ ခြေလှမ်းပေါင်း တစ် သောင်းနှစ်ထောင်နှစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့နှစ်လှမ်း ရှိပါတယ်။ ခြေတစ်လှမ်း စာကို ကြွက်ညှပ်သုံးခုနုန်းနဲ့ ထောင်သွားရင် ဒီကောင်တွေ တိုးပေါက် မရှိပါဘူးခင်ဗျ”

သူကြီးရော နားထောင်နေတဲ့သူတွေပါ နည်းနည်းမျက်လုံး ကျယ်လာတယ်။

“ကုန်ကျမယ့်ကြွက်ညှပ်က ခြောက်သောင်းခြောက်ထောင် ခြောက်ရာခြောက်ဆယ်နဲ့ခြောက်ခု လိုအပ်ပါတယ်။ အဲ့ဒါကို ဝယ်ဖို့ ကုန်ကျငွေက သုံးကုဋေနဲ့. . သုံး. . သုံး. . .”

“ရပြီ. . . ရပြီ. . . မောင်သိန်းဆန်း၊ မင်းအကြံဉာဏ်က အရမ်းတိကျလွန်းတော့ ငါတို့လိုက်မမီဘူးကွယ်၊ ဒီ. . ဒီထက် အဆင်ပြေတာလေး စဉ်း. . စဉ်းစားကြပါဦး၊ ဘုရားသခင် ကယ်ပါ။ ရွာကို လက်ညှိုးထိုး ရောင်းပြီး ကြွက်ညှပ်ဝယ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ လုပ် ကြပါဦး. . . ကယ်ကြပါဦး”

“ကျွန်တော် ဆယ်အိမ်ခေါင်း တင်ရှိန်ပါ သူကြီး”

“ဟေ. . . အေး. . . မောင်တင်ရှိန် ပြောကွဲ့”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာကတော့ ကြွက်ဟာ ရေကူးတတ် ပေမယ့် ရေထဲ ဖြတ်ရမယ့်အလုပ်ကို အလွန်ကြောက်ပါတယ်”

“အာ. . မှန်တာပေါ့၊ အင်း. . ပြောပါဦး”

“ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရွာက ပင်လယ်နဲ့

အလွန် နီးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရွာကို ကျုံးမြောင်းပတ်တူးပြီး ပင်လယ်နဲ့ ဆက်ပေးလိုက်ရင် လုံးဝကို ကြွက်အန္တရာယ် ကင်းဝေးသွားမှာပါ သူကြီး”

“ကြည့်လုပ်ပါဦး မောင်တင်ရှိန်ရယ်၊ ကြွက်ရေမနစ်ဘဲ လူ တွေ ပင်လယ်ထဲ ရောက်ကုန်ပါဦးမယ်ကွာ၊

ကဲ. . ကဲ. . အစည်းအဝေး ခဏနားမယ်ဟေ့၊ မမြဲမူရေ လက်ဖက်ရည်ပွဲလေး ခင်းပေးပါဦးဟ”

အဲ့ဒီနောက် လှသရဖူကိုယ်တိုင် အသင့်ပြင်ပေးထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပွဲတွေကို ခင်မောင်တို့သုံးယောက်နဲ့ စားပွဲထိုး ကောင် လေးနှစ်ယောက်က လိုက်လံတည်ခင်းပေးပါတော့တယ်။ လက်ဖက် ရည် သောက်ချိန်မှာ ကိုစိုင်းက သူကြီးရှိနေရာကို သွားပြီးထိုင်တယ်။

“အေး. . . မောင်စိုင်း၊ မင်းရော အကြံဉာဏ်မပေးဘူးလား ကွာ. . . လုပ်ပါဦး”

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ပန်းချီ ဆရာဆိုတော့ ပန်းချီအမြင်နဲ့ပဲ လုပ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဟေ. . . ပြောပါဦးဟ”

“ဒီလိုလေ. . . ကြွက်မှန်ရင် ကြောင်ကို ကြောက်ကြတာ ချည်းပဲ”

“အင်း. . .”

“ကျွန်တော် ကြောင်တွေအများကြီးပါတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ရေးမယ်၊ အဲ့ဒီကြောင်ပန်းချီကားကြီးတွေကို ရွာပတ်ပတ်လည်မှာ

ပိုစတာ ထူသလို ထူထားမယ်၊ ရွာရဲ့အချက်အချာကျတဲ့နေရာမှာ
လော်စပိကာတွေ တင်ထားပြီး တိတ်ခွေနဲ့ သွင်းထားတဲ့ ကြောင်
အော်သံကို အချိန်လေး ခြားပြီး ဖွင့်ပေးနေမယ်၊ ဒါဆိုရင် အကုန်
အကျလည်း သက်သာ.. အဟန့်အတားလည်း ဖြစ်ပေါ့”

“ဟား.. ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံဉာဏ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့်
မြို့ကြီးသားတွေ အမြင်ကျယ်တယ်လို့ ပြောတာ.. ဟုတ်ပြီဟေ့”

သူကြီး အတော့်ကို အားတက်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်
သောက်ပြီးအောင်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ လည်ချောင်းရှင်းသံ
ပေးကာ အစည်းအဝေးကို ပြန်လည်စတင်လိုက်ပါတော့တယ်။

“အဟမ်း.. အဟမ်း”

“ဘွတ်!. .”

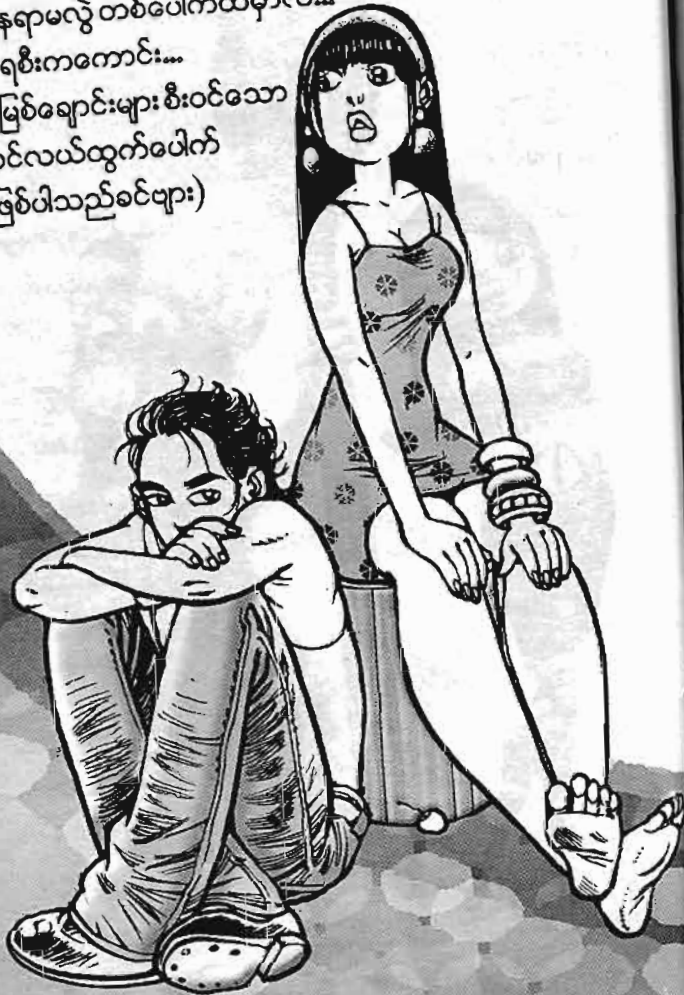
“အဟမ်း..”

“ဘွတ်!. .”

“သူကြီး.. အိမ်သာအရင်တက်ပြီးမှ ပြောပါဗျို့”

ချစ်သူက ပင်လယ်ခြစ်ရင်
ကိုယ်ကတော့ မြစ်ချောင်း
အကွေ့အကောက် အထောင်အသောင်းနဲ့
တောင်စောင်းကြီး ခံပလေ့စေ...
နေရာမလွဲ တစ်ပေါက်ထဲမှာလဲ...
ရေစီးကကောင်း...
(မြစ်ချောင်းများ စီးဝင်သော
ပင်လယ်ထွက်ပေါက်
ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား)

အခန်း(၁၂)

ခိုင်

ငံကျော်ပန်းချီဆရာဆိုတော့လည်း အနုပညာ
လက်ရာမြောက် ရေးဆွဲနိုင်တာဟာ အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းထ အံ့သြချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ကြတာဟာ
တော့ဖြင့် ကိုစိုင်းတို့ဆရာတပည့်တွေကို ပင်ပန်းရကျိုးနပ်စေတယ်။

“တကယ့်ကြောင်တွေပဲဗျာ . . အဲ့ရော . . အဲ့ရော”

“အမယ် . . . ဟိုကြောင်က ကြွက်တွေလို ပြေးခုတ်တော့

မယ့်ဟန်ဗျ”

“ဟုတ်ပဗျာ... တကယ်ပါပဲ၊ ကြွက်မပြောနဲ့... ကြောင်တွေ ကြည့်ပြီး ကျုပ်တောင် လန့်တယ်ဗျို့။”

အထူးသဖြင့် ကိုစိုင်းအတွက် ပိုပြီးဘဝင်ခိုက်စေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လှသရဖူက ကြောင်ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချီးကျူးထောပနာပြုတဲ့အပြင် သူမကိုပါ ပုံတူဆွဲပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းလာတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။

“ကိုစိုင်း.. .”

“ဗျာ.. .”

လှသရဖူရဲ့အသံမှန်း သိလို့ ကိုစိုင်း ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထူးပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ လှသရဖူက ရေနွေးအိုးလေး မြှောက်ပြပြီး ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးနဲ့... .

“ကိုစိုင်းတို့အတွက် လက်ဖက်ရည် လာပို့တာ”

“ဟာ... သရဖူရာ၊ ကောင်လေးတွေ လွှတ်လိုက်ရောပေါ့”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆရာတွေကို မလေးစားရာကျမှာပေါ့၊ ခဏနားပြီး လက်ဖက်ရည်ပူပူလေး သုံးဆောင်ကြပါဦး”

ခင်မောင်တို့ စုတ်တံတွေ ပစ်ချပြီး အုံခနဲ ရောက်လာကြတယ်။

“ဟာ... မင်းတို့ ကုန်လေးဘာလေး ဆည်ကြပါဦးကွာ”

“မရတော့ဘူး ဆရာရေ... ယင်းထနေပြီ၊ လုပ်ဗျာ မသရဖူ၊

တစ်ခွက်လောက် ဂုဏ်ပြုပါဦး”

သရဖူက တစ်ခွက်အရင်ငဲ့ပြီး ကိုစိုင်းဘေးမှာ ချပေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ခင်မောင်တို့အတွက် ခရားအိုးပါ ချပေးလိုက်ပါတယ်။

“ကိုစိုင်း”

“ဗျား... .”

“ကြောင်ပုံတွေချည်းပဲ ဆွဲနေတယ်၊ ကျွန်မပုံကော ဘယ်တော့ ဆွဲပေးမှာလဲ!”

“ဒါလေး လက်စသတ်ပြီးရင် သရဖူပုံကို စမယ်လေ၊ စိတ်ချလှပြီးသား သရဖူကို အလှထိပ်ခေါင် နဖူးပြောင်အောင် ဆွဲပေးမှာ”
“ရှင်.. .”

“ဪ... နဖူးပြောင်နေတဲ့ကိုယ်က ဆွဲပေးမှာဆိုတော့ အဟဲဟဲဟဲ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ပေါ့”

“အင်း... မနက်ဖြန်က ပိုစတာ ထူမှာနဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့ သန်ဘက်ခါ”

“ဟင်... လုပ်ပြီ၊ အခုတောင် ဆွဲပေးမယ်ဆွဲပေးမယ်နဲ့ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ”

“ဪ... သရဖူရယ်၊ ဒါက ရွာအတွက် ကျနောက်လာမယ့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ပါကွယ်၊ တော်ကြာ သရဖူဆိုင်က မုန့်တွေ နို့ဆီတွေ ကြွက်အုပ်ကြီး ဝင်ပိုက်သွားရင် ခက်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ပြီးရော... သန်ဘက်ခါနော်”

“စိတ်ချ... ပင်လယ်ကမ်းခြေရှုခင်းကို နောက်ခံထားပြီး
ရှယ်ဆွဲမှာ”

လှသရဖူ ကျေနပ်ပြီး ပြန်သွားမှ ခင်မောင်တို့ တိုင်ပင်ထား
တဲ့အတိုင်း စလိုက်တယ်။

“ခင်မောင်ရေ”

“ဗျား...”

“အို... လိမ္မာလိုက်တာ”

“ခိုင်လေးရေ”

“ဗျား...”

“ဟယ်... တော်လိုက်တာနော်”

“မျိုးမြင့်ထွန်းလေးရေ”

“ဗျား...”

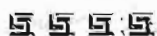
ကိုစိုင်း ရှက်ပြီး ထပေါက်ကွဲပါတော့တယ်။

“ခွေးမသားတွေ အလုပ်မလုပ်ဘဲ တဗျားဗျားနဲ့ မင်းကြီးဒေါ်
ကြီး... ဗျား... ချီးပဲကွ... ချီးပဲ”

ထိုအခါ ခိုင်လေးက မျက်နှာသေလေးနဲ့...

“တွေ့လား ခင်မောင်၊ ငါ့ဆရာက အီးမှန်းချီးမှန်း သိတယ်
ကွ”

“ငါ... တယ်... ဒီ... မအေ...”

“ဝုန်း...”

“ဝေါ...”

“ဝါဦးဦး ပင်လယ်ရေက ဒေါသ ဘယ်လောက်ပဲထန်ထန်
ပက်လက်လန်ပြီး ပြန်ကျသွားလို့ ဘယ်လိုပဲ လူးလိမ့်ပြီး ကုန်းထထ
ရေဟာ ရေပဲဆိုတာ ကျောက်ဆောင်နဲ့ခေါင်း ဆောင်မိမှ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် နားလည်သွားတာမျိုးလည်း ရှိသလို သဲသောင်ပြင်ပေါ် ရောက်
မှ... ဪ... ဒါ ငါ့နေရာမဟုတ်ဘူးပဲဆိုပြီး မာန်တက်နေတဲ့စိတ်
တွေ လျော့ချ ပြန်ဆင်းသွားရတာမျိုးလည်း ရှိတယ် သရဖူရဲ့၊

ကိုယ်ကတော့ အနုပညာသမား ဖြစ်နေလို့လားတော့
မပြောတတ်ဘူး၊ အဲ့သလောက် ပြိန်းတာမျိုး သိပ်သလောက်မကျတတ်
ဘူး၊ သူကတော့ ပင်လယ်ဆိုပေတော့ ဦးနှောက်မှ မပါဘဲကိုး...
ပြိန်းတာပေါ့၊ လူကတော့ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ အသိဉာဏ်နဲ့ အတွေး

အခေါ် ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါတွေ အမေ့ဆီက အမေ့ခံပြီး ပထွေး ဆီက အကျင့်ဆိုးတွေနဲ့ ပင်လယ်ရေလို ပြိန်းတဲ့ကောင်တွေ လောက မှာ တစ်ပုံကြီးပဲ”

“ကျွန်မကို ဘာတွေပြောပြနေတာလဲဟင်”

မျက်စိတစ်ဆုံး ပင်လယ်ပြင်ထဲ နမူနာထူ လှမ်းငေးရင်း ပြော ပြနေတဲ့ကိုစိုင်းကို သရဖူကလည်း နှထိုင်းနှမှိုင်း လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန် မေးတယ်။ ဒီနေ့ သူမရဲ့အလှပုံ ကတိခံထားတဲ့အတိုင်း ပန်းချီဆွဲဖို့ နှစ်ယောက်သား ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီ ဆင်းလာခဲ့ကြတာပါ။

ရောက်လာတော့ ပင်လယ်ရှုခင်းရဲ့မျှားပြားလှတဲ့ ပဟေဠိ တွေထဲ ကိုစိုင်းရဲ့စိတ်တွေ နှစ်မျောနေပြန်တဲ့အတွက် အုန်းပင်အရိပ် တွေနဲ့ အေးမြနေတဲ့ ကမ်းစပ်တစ်နေရာဆီမှာ ထိုင်ရင်း ခုလို နမူ နှထိုင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလေ။

“ဒီလို သရဖူရဲ့၊ မနေ့က သရဖူဆိုင်မှာ ကိုယ်လာထိုင်တော့ ရွာထဲက ချက်ကြီးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ဝိုင်းမှာ လာထိုင်တယ်၊ ချက်ကြီးဆိုတာလည်း သူ့ကိုယ်သူ ချက်ကြီးပါလို့ ပြောလို့ သိရတာ ပါ”

“အင်း... သိတယ်၊ ကျောင်းဆရာ ဦးမြဦးရဲ့တစ်ဦးတည်း သော သားဆိုတာ”

“အဲ့ဒါတော့ ကိုယ်မသိဘူးကွ၊ ကိုယ်သိတာ သူ သရဖူကို ကြိုက်နေတယ်”

“ရှင်...”

“မနေ့က ကိုယ့်ကို အတိပေးသွားတယ်၊ မောင်ရင် လက ရှောင်လိုက်ပါတဲ့၊ လက်မရှောင်ရင် မောင်ရင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဝိညာဉ်ရှောင်ပေးရလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ!”

“ကိုယ်လည်း သရဖူကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သူရိပ်မိတယ် လေ”

“အို...”

ကိုစိုင်း လှည့်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဒေဝါဝင်းတွေ ရာဇာဝင်း တွေ ခင်းကုန်တယ်။ အရမ်းလှတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးထက် ပိုပြီး လေးနက်သိမ်မွေ့တဲ့စကားလုံးမျိုး အရေးတကြီး ရှာကြည့်ပေမယ့် အနီးနားမှာ ကျောက်ခဲလုံးတွေချည်းတွေပဲ တွေးနေလို့ စိတ်လျှော့ပြီး အရမ်းလှတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတယ်။

ကြည့်စမ်းကွယ်... သူမ ရှက်ရွံ့ငဲ့ချလိုက်တဲ့ မျက်နှာဝါဝါ နုနုလေးပေါ်မှာ ရှက်သွေးရဲရဲ ဖြန်းခနဲ ပက်ကြလိုက်ပုံများ နေဝင်ချိန် ပင်လယ်ပြင်ပေါ် ပန်းဆီရောင်တွေ မျောနေသလို တွန့်တွန့်တွန့်တွန့် နဲ့ လွန့်လွှားလိုတောင် နေသေးတော့။

“သရဖူ...”

“ရှင်... သရဖူပါ... သရဖူ မဟုတ်ပါဘူး”

“သိတယ်... ပါးစောင်ထဲ ကွမ်းယာထည့်လို့လိုက်လို့ လေ ချော်သွားတာ”

“ဟင်း... ကွမ်းစားတဲ့လူဆို ကျွန်မအရမ်းမုန်းတာပဲ”

“အို. . . ဘာဖစ်လို့လဲ ဘေဘီရယ်”

“မှန်တဲ့ ပြန်ကြည့်ပါလား၊ ကွမ်းချိုးတက်နေတဲ့ သွားကြီးတွေနဲ့ ရယ်လိုက်ရင် ဒရက်ကူလာ သွေးဝလို့ ခေါင်းမော့လိုက်သလိုပဲ”

“ဗုဒ္ဓေါ. . .”

“ဒီမှာ အတည်ပြောမယ်. . . နားထောင်”

“ကောင်းပြီ. . . ကိုယ်နားထောင်မယ်. . . ပြော”

“ကျွန်မကို ချစ်ရင် ကွမ်းဖြတ်လိုက်”

“တ. . . တကယ်. . . ရား”

ကိုစိုင်းရင်ထဲ ဒေဝီဝင်း ရာဇာဝင်းတွေ ပျောက်ကုန်ပြီး ရွှေတံဆိပ်ဆုရ ဦးပတ်ပိုင်း ငါးပိုင်းစာလောက် ဝင်သွားပြီး သူမခါးလေးကို လှမ်းဖက်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကျွီ. . . ကျွီ. . . ကျွီ”

“ဘာလဲဟ!”

လက်ထဲမှာ အိခနဲ ပါလာပြီး ကျွီခနဲ မြည်သွားလို့ ကိုစိုင်း ယူကြည့်လိုက်တယ်။

“အား. . . ကြွက်. . .”

ကိုစိုင်း လန့်ပြီးပစ်ချလိုက်မှ ကြွက်က သူမတည်တည့် ခုန်ပြေးတယ်။ သရဖူလည်း အားခနဲ အော်ပြီး လွှားခနဲ ခုန်ထကာ ကိုစိုင်းကို တအားဖက်ထားပါတော့တယ်။

(မလေးနော်. . . ကြွက်ဆိုတာ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်မှန်း ငါ အသိ

နောက်ကျလေခြင်းနဲ့။ ဆောရီး. . . ကြွက်ဝမ်းပူ. . . ပူ. . .)

“ဟာ. . .”

ကိုစိုင်းမျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်ပြီး ပြတ်ကျလုလု ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အုန်းတောကြီးတစ်တောလုံး ခြေချစရာ မရှိအောင် ပြည့်နေတဲ့ ကြွက်ဝမ်းပူအုပ်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်နားမှာ လူတစ်ခုနဲ့စာလောက်တောင် မဝေးတော့သောကြောင့်ပါ။

ကျောမွေးထောင်ထောင် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ သွားလေး ခေါ်ပြီး မျက်လုံးနက်နက်စူးစူးလေးတွေကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကြွက်တွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရောမကျွန်သူရဲကောင်း စပါတာကတ်ရဲ့ လက်မရွံ့စစ်သည်တော်တွေလို့ ခံယူထားကြပုံပဲ။

ကိုစိုင်းလည်း အသည်းတွေနှလုံးတွေ ဆုပ်ညစ်ထားသလို တအွတ်အွတ်နဲ့ ကြုံထိုးကုန်ပြီး သူမကို သတိပေးဖို့ အားယူလိုက်တယ်။

ကိုယ်တောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ. . . သရဖူသာ မြင်ရင် နေရာတင် လန့်ပြီး အသက်ပျောက်မှာ သေချာနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘာသာ အသက်မထွက်အောင် ကြိုးစားပြီး အသက်ကို ပြည်းပြည်း ချင်း ရှူသွင်းလိုက်တယ်။

(ချစ်သူကို ကာကွယ်ရမယ်၊ ဆောရီး. . . ကယ်တင်ရမယ်၊ ငါသာ အသက်ရှင်ချင်ရှင်မယ်၊ ချစ်သူကို လုံးဝမသေစေရ အသက်

ပေးပြီး ကာကွယ်ရင် ကိုယ်သေမှ သူ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဒုက္ခ၊ ဟုတ်တယ်။ . . ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်ရမယ်)

ကိုစိုင်း အဲသလို အနစ်နာခံတဲ့စိတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ။ . .

“သရဖူ”

“ရှင်။ . .”

“ချစ်တယ်ကွာ”

“ကျွန်မလည်း ချစ်သွားပါပြီရှင်ရယ်”

“ကောင်းတယ်။ . . ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရေထဲ ဆင်းရမယ်”

“ဟင်။ . . ရေထဲ ဆင်းပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ!”

“ရေကူးကြမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ။ . . မကူးချင်ပါဘူး”

“ရေကူးမှ တစ်သက်လုံး ချစ်ခွင့်ရမှာ၊ မဟုတ်ရင် ဟိုကောင်တွေအစာ ဖြစ်ကုန်မှာဟ”

ကိုစိုင်း ပြောရင်း ကြောက်ပြီး ငိုသံကြီး ပါလာတော့ သူမ လန့်ပြီးနောက် ရုန်းခွာလိုက်တယ်။ ကိုစိုင်း အရမ်းစိုးရိမ်သွားတယ်။

“သရဖူ။ . . နောက်။ . . နောက်ကို လှည့်မကြည့်နဲ့”

သတိပေးကာမှ သရဖူ လှည့်ကြည့်ပြီး ငယ်သံပါအောင် ကြိုးအော်ရင်း ကိုစိုင်းဆီ ခုန်ပြေးဖက်ထားပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် စောစောကလောက် အထာမကျတော့ဘဲ သူမ ခုန်ဝင်လာတဲ့အရှိန်နဲ့ နဂိုကမှ ဂူးတုန်နေတဲ့ ကိုစိုင်းခြေအစုံဟာ ပုံခနဲ ခွေလဲသွားပါတော့

တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ ကြွက်အုပ်ကြီးဟာ ကိုစိုင်းတို့အပေါ် တောင်ပြိုသလို ပြိုဆင်းလာခဲ့တယ်။ တကယ်သေရတော့မယ်လို့ သိလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ ကိုစိုင်းရဲ့ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စိတ်ကို ဂျင်ဆင်းတိုက်ပြီး ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်တယ်။

“စိုင်းလားရှိုးကွ။ . . သေတာတောင် ခြေမထောင်ပြီးသေတဲ့ အမဏီမျိုး။ . . ကဲကွာ”

ကိုစိုင်း အဲသလို ကြိုးဝါးပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကြွက်နှစ်ကောင်ကို စတင်ညှစ်သတ်ပါတော့တယ်။

“အား။ . . အား။ . .”

“အား။ . . ခွိ။ . . ခလိ။ . . ခွိခွိ”

“ကိုစိုင်း။ . . ကိုစိုင်း။ . . ဟာ။ . . လွှတ်။ . . လွှတ်လိုက်”

“ဟင်။ . . ဘာလဲ။ . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုစိုင်း ပက်လက်ကြီး အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးလာလို့ ဆွဲလက်စကို ဆွဲပြီး အားယူထထိုင်လိုက်တယ်။

“အား။ . .”

“အီး။ . .”

အဆွဲခံထားရတဲ့ ခိုင်လေးနဲ့မျိုးမြင့်ထွန်းလည်း ကိုစိုင်း ဆွဲပြီး ထထိုင်တော့ အော်လက်စနဲ့ ဆက်အော်တယ်။

“အား။ . . သေပါပြီဗျာ၊ လွှတ်ပါဗျ။ . . အား”

ဒီတော့မှ ကိုစိုင်း သတိရပြီး ကယု-ကသီ လွှတ်ပေးလိုက်

တယ်။ ခိုင်လေးခမျာ အိပ်ရာဘေးမှာ ပေါင်ကြားလိမ်ပြီး ခွေခနဲ ကျသွားတယ်။ မျိုးမြင့်ထွန်းကတော့ ဘောလုံးသမားတွေ ဘောလုံး မှန်တဲ့အခါ ခုန်သလိုမျိုး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေရှာတယ်။

မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ထားတဲ့ ခင်မောင်က လန့်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးကနေ လှမ်းမေးတယ်။

“ရက်စက်လိုက်တာ ဆရာသမားရယ်၊ ဟိုကောင်တွေ လျှာ တစောင်းကိုက်တော့မလို့ သိသိလေးရယ်”

ဒီတော့မှ ကိုစိုင်းက...

“ဆော့ဇိုးကွာ... ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ ကြွက်တွေကို အသေညစ်နေတာ”

“မဇီးဗျာ... သေကုန်တော့မှာပဲ”

“မင်းတို့က ဘာလို့ ငါနား လာအိပ်တာလဲ!”

“လာအိပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာ အိပ်မက်ယောင်ပြီး ပွစိပွစိ လုပ်နေတာကို ဒီကောင်တွေက ဆရာ ဖျားပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေတာလားဆိုပြီး ဟိုစမ်းဒီစမ်း လာလုပ်တာ”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... စရွေးတွေ ချောင်ကုန်ပြီထင် တယ် ကိုစိုင်းရာ”

ခိုင်လေး ညည်းတွားပြီး ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်ပြီးမှ လန့်ကာ ခွာရပ်တယ်။

“ကြောက်မနေပါနဲ့တော့ကွာ... ငါနိုးနေပါပြီ၊ အိပ်မက်ထဲ က တော်ကီတွေ အရမ်းမိုက်တယ်ကွာ၊ အပြင်မှာလည်း အံ့သလို

ပြောနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုတော်ကီတွေလဲ!”

“တစ်လုံးမှကို မသိတော့တာ”

“ဟေ... မောင်စိုင်းရေ... မောင်စိုင်း... နိုးပြီလား!”

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဆီက သူကြီးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ကိုစိုင်းတို့ ဆရာတပည့်တွေ ရှေ့ထွက်လာကြတယ်။

“နိုးပြီ သူကြီးရေ”

“အေး... အေး... မနက်စာ အဆာပြေတော့ ဆိုင်မှာပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်၊ မုန့်စားကြ၊ ဒီနေ့ ပိုစတာထောင်ကြမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး၊ ကျွန်တော် ရေမိုးချိုးပြီး ထွက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး... အေး... ဒါဆို ပန်းချီကားကြီးတွေ ရွာပြင်ထုတ် ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

သူကြီးထွက်သွားမှ ခင်မောင်က...

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်သွားခွင့် ရမလား!”

“တော်... အတူတူ သွားမယ်”

ခန္ဓာရှိရင်...
 ဝေဒနာရှိတယ်...
 (ဒါဟာ)...
 ဝေဒနာတဲ့အသိတရား
 သတိထားပြီးတော့လည်း
 ပွားများပါရဲ့။
 နှလုံးသားရှိလျက်နဲ့
 အချစ်မရှိတဲ့ပြဿနာ
 အမှတ်မရှိတဲ့တကယ့်လို့ပဲ ဆိုချင်ဆို့...
 နတ္ထိ...ဝလာနဲ့ကို မနေတတ်လို့ပါ...

အခန်း(လေး)

သ

ကြီးနဲ့ရွာသားတွေ ရွာပြင်ပတ်လည် ပိုစတာ စိုက်
 ထူဖို့ စုန်းပြင်ဆင်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကိုစိုင်းနဲ့သူ့တပည့်တွေ ရွာလယ်
 က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကိုစိုင်းကို မြင်လိုက်
 တယ် ဆိုရင်ပဲ လှသရဖူ ကောင်တာခုံနေရာက ထွက်လာပြီး ကိုယ်
 ဖိုင် ဆော်သြလို့ တည်ခင်းပေးရှာတယ်။ ဒါကို ခင်မောင်က ကိုစိုင်း
 ဘက်လှည့်ပြီး လေသံလေးနဲ့...

“အချိုးတွေ မှန်လှချည်လား ကိုစိုင်း”

ခင်မောင့်စကားကို ကိုစိုင်း ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ သူ့ရှေ့မှာ ပဝါ
လေးတစ်စလို့ ရွရွလေး လှုပ်ရှားလူးလွန်နေတဲ့ အလှတရားထဲ နစ်
မျောရင်း အိပ်မက်ထဲက ရင်ခုန်သံကိုတောင် ပြန်ကြားနေရတယ်။

“ကိုစိုင်း...”

“ဗျား...”

လှသရဖူ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် လာချပေးရင်း ခေါ်လိုက်
မှပဲ ကိုစိုင်းတစ်ယောက် ပြုံးရယ်ဖို့ သတိရလာပြီး ပြန်ထူးတယ်။

“မနက်ဖြန်နော်”

“အင်းပါ... သရဖူနဲ့ မနေ့ကညကတည်းကိုက သတိရ
နေတာ၊ အဲ့ဒါကို စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်တောင် မက်နေသေးတယ်၊
အဟဲဟဲ... အဟဲဟဲ”

အိပ်မက်ဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရလို့ ခိုင်လေးနဲ့မျိုးမြင့်ထွန်း
တို့ ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်ကုန်တယ်။

အဲ့ဒီနောက် သူမက...

“ဒီနေ့ ပိုစတာတွေ ထူကြမှာနဲ့ဆို အတော်ပဲ သိလား၊ မနေ့
ညက ဒေါ်ကြီးမြတို့သားအမိ မြို့က ပြန်လာတော့ အနောက်ဘက်က
အုန်းတောထဲမှာ ကြွက်အုပ်ကြီး တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟမ်...”

ကိုစိုင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး မျိုးမြင့်ထွန်းလက်ကို ယောင်
ယောင်မှားမှား လှမ်းဆုပ်ကိုင်မိလို့ မျိုးမြင့်ထွန်းတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခနဲ
ဖြစ်သွားတယ်။

“ကို... ကိုစိုင်း... ဒါ... ဒါ... အိပ်... အိပ်မက်
မဟုတ်ဘူးနော်”

“ငါ... ငါ... သိပါတယ်”

အခြေအနေမှန်ကို မသိရှာတဲ့ သရဖူက ကိုစိုင်းတို့ ထိတ်ပျာ
သွားတာကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟွန်း... အားကိုးရမလားမှတ်တာ၊ သူတို့က ပိုကြောက်
နေသေးတယ်”

ဆိုတော့လည်း ကိုစိုင်း မခံချင်။ သူမရှေ့မှာမို့လို့ ပိုလို့တောင်
မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာပုံပါ။

“မကြောင်ပါဘူး သရဖူရယ်၊ ကြွက်ဆိုတဲ့အကောင်က မသ
ကာ ရှိလှမှ လက်သီးဆုပ်တစ်ဆုပ်စာပေါ့၊ ညက အိပ်မက်ထဲတောင်
ကြွက်တွေ ပါလာလို့ ကိုယ် လက်နဲ့ ညှစ်သတ်ခဲ့သေးတယ်”

ခင်မောင်ကလည်း ထောက်ခံတယ်။

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် မသရဖူ၊ ခိုင်လေးနဲ့ မျိုးမြင့်ထွန်း
တောင် ငယ်သံပါအောင် အော်ကြတာ၊ လျှာတစောင်းကိုက်မိဖို့
သိသိလေးရယ်”

“ဟောတော့”

“ဟာ... ဒီကောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိ
ဘူး”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ သူကြီးနဲ့ ရာအိမ်မျိုး ဦးဝင်းရီတို့ ရောက်
လာကြတဲ့အတွက် အားလုံးကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ခိုင်ကြတယ်။ လှသရဖူ

၁၂ နတ်ရွာစိုး

လည်း လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် လှမ်းမှာပေးပြီး ကောင်တာခုံနား ရောက်သွားတယ်။

“ငါတို့ ကြုံပြီးပြင်ဆင်တာတောင် တော်ကာမကျဘူး မောင် ဝိုင်းရေ၊ ဒီမနက် ရွာတောင်ပိုင်းက ကိုမောင်တုခိုက်ခင်းထဲ ကြွက် အုပ် ဝင်မွေသွားတာ ကုန်ရောကွ”

“ဒီကောင်တွေ အတော်အတင့်ရဲတဲ့ကောင်တွေပါလား”

“ဟာ... ဘုရားစူး ကြွက်ပါဗျာလို့ ကျိန်ပြောရမလို ဖြစ်နေ ပြီ၊ ဟိုဘက်ရွာမှာ အိမ်ပေါ် လူငုတ်တုတ် ရှိနေတာတောင် အတင်း ကို တက်မွေတာတဲ့”

“ဟင်... အဲသလောက်တောင်လား!”

“အဲသလို ပြောကြတာဗျ၊ ဆိုးတာတော့ အတော့်ကို ဆိုး တယ်၊ အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ကြောင်တောင် ထွက်ပြေးရတဲ့အဖြစ်ကြီး ဗျာ”

“အင်း... ရေများရေနိုင် မီးများမီးနိုင်ဆိုတာကိုးဗျ ဦးဝင်းရီ ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ပန်းချီဆရာ စီမံတာ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်လောက် တယ်ဗျ၊ ဆွဲထားတဲ့ပန်းချီကားတွေကလည်း တကယ့်ကြောင်လား အောက်မေ့ရတဲ့ သက်ဝင်ပန်းချီတွေ ရွာကို ကြောင်နဲ့ ဝိုင်းထားတာ ကြွက်ဘယ်လိုမှ မတိုးနိုင်ဘူး၊ ဒါ တန်ပြန်ကက်ကင်းဗျ၊ ဟုတ်တယ် မလား မောင်စိုင်း”

“အမှန်ပေါ့ သူကြီးရယ်... ဟဲဟဲဟဲ”

အမှန်တော့ ကိုစိုင်း သိလို့ရယ် မဟုတ်ဘူး၊ သူကြီး အယူ

အဆန့် သူ့အလုပ်က အဆင်ပြေပြေလေး ဆီလျော်နေလို့ ရမ်းသမ်း လိုက်တာ။

“အေးဗျာ... ဆရာစိုင်းရဲ့ကျေးဇူးကတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ အရမ်းများနေပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဒီလုပ်ငန်းအောင်မြင်ရင်တော့ ဆရာ စိုင်းကို ဂုဏ်ပြုရမယ်နော သူကြီး”

“အို... ကျုပ်တွေထားပြီးသားပါဗျာ... ဟဲဟဲဟဲ၊ ကဲ... ကဲ... လက်ဖက်ရည် သောက်ကြဦး၊ ပြီးရင် တို့လူတွေ လုပ်ကိုင်နေ တာ အဆင်ပြေမပြေ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြဦးစို့ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

အဲဒီနောက် စကားဖြတ် စားသောက်ကြပြီး သူကြီးနဲ့အတူ ရွာပြင်ထွက်ပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ကြတယ်။ ရွာပြင်မှာ ဘုရားပွဲဈေး လှည့်နေသလို လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေလို့ ကိုစိုင်းက...

“စည်ကားလှချည်လား သူကြီးရဲ့”

“အေးလကွာ... မင့်ပန်းချီကားတွေက တကယ့်ကြောင် တွေ ထည့်ထားသလား အောက်မေ့ရအောင် အသက်ဝင်နေတော့ တစ်ဆင့်စကား ကြားပြီး အကုန်ထွက်လာကြတော့တာကလား”

ဆိုတော့လည်း ကိုစိုင်းတို့ဆရာတပည့်တွေ ပီတိဖြစ်ကြ တယ်။ ဒီပန်းချီကားတွေကြောင့် ကြွက်တွေ ပြေးတာမခပြီးတာ အသာထား၊ အနုပညာလက်ရာတစ်ခုကို ရွာလုံးကျွတ် တွက်ပြီးကြည့် ကြ၊ အံ့အားသင့်ကြ၊ ချီးကျူးငေးမောကြတာကို မြင်လို့ ကြားလိုက် ရတဲ့အရသာနဲ့တင် အတော်ဟုတ်လေပြီလေ။

ဒါကလည်း ကိုစိုင်းလို ပန်းချီဆရာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုတော် ဖြစ်ပေစေ ကိုယ်ဖန်တီးတဲ့ အနုပညာပုံစံတစ်ခုကို ပရိသတ်ရင်ထဲ ရောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ဖန်တီးရကျိုးနပ်သလို ကျေနပ်သွားကြတာပါ။

အနုပညာသမားတွေရဲ့စိတ်ရင်းကိုက ပီတိစားပြီး အားရှိနေတဲ့သူတွေဆိုတော့ကာ ပရိသတ်ရဲ့ကြည်ညိုလေးစား ဂရုတရား ရှေ့မှာ ကျော့ကျော့မော့မော့လေးပေါ့။

“တော်လိုက်တာ”

“ငါတို့လည်း ဆရာလို ပန်းချီဆွဲတတ်ချင်လိုက်တာ”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ရွာထဲကနေ သရဖူရဲ့ဆိုင်အလုပ်သမားလေး ပုဆိုးကွင်းသိုင်းပြီး အားကုန်ပြေးချလာတယ်။

“သူကြီး. . . သူကြီး”

“သူကြီးဘယ်မှာလဲ. . . ဟောဟဲ့. . . သူကြီး”

“ဟဲ့. . . ငါတော့ ဘာတုန်းဟဲ့. . . ငါဒီမှာ”

“အား. . . သူကြီး. . . ကယ်ပါဦး၊ ရွာထဲမှာ ကြွက်တွေ. . . ကြွက်တွေ”

“ဟေ့. . .”

“ဟာ. . . ဘယ်က လာတဲ့ကြွက်တွေလဲ!”

“မသိဘူး. . . ကြွက်တွေ ရွာတွေထဲမှာရော ဆိုင်မှာပါ ဝင်သောင်းကျန်းနေလို့. . . မမ. . . မမလေးတောင် ထုပ်တန်းပေါ် တက်

နေရတယ်”

“ဟင်. . .”

“ဟဲ့. . . ရွာထဲ ကြွက်တွေ ဝင်နေပြီတဲ့”

“အမလေးတော်. . . ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟဲ့. . . ဖိုးမိုးတို့. . . သာအိတို့၊ ရွာထဲ ကြွက်တွေ ရောက်နေပြီဟေ့”

အဲ့သလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေနဲ့ ရုတ်တရက် မိုးပြု မြေပြုသလို လူအုပ်ကြီးထဲ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကုန်ပြီး ရွာထဲကို စုန်ပြေးကြတယ်။

တချို့ကလည်း ပိုစတာ ထောင်စဉ်က သုံးထားတဲ့ဝါးတွေ၊ သစ်သားချောင်းတွေ ဆွဲပြီးပြေးကြတယ်။

ကိုစိုင်းတို့ဆရာတပည့်လည်း အကြည်ညိုခံနေတာလေးတွေ ဘယ်တွေ လွင့်ပျောက်ကုန်မှန်း မသိဘဲ လောလောဆယ်တက်နင်းမခံရအောင် ပိုစတာဒေါက်တိုင်ကို ဟီးလေးခို ဖက်ပြီး ရှောင်နေကြရတယ်။

“ဆရာ. . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ!”

“ငါတို့လည်း ဝင်ပြီးကူညီသင့်တယ်၊ ငါ့ရဲ့သရဖူလေး ဒုက္ခရောက်နေပြီဟ”

“အရေးထဲမှ သူ့ဟာလေး ကြွက်ချီသွားမှာ ကြောက်နေသေးတယ်၊ ဟိုမှာ ရွာပျက်တော့မယ်”

ခင်မောင် စူပူစူပူ ပြန်အော်ရင်း ပန်းချီကားနောက်က ဒေါက်တန်းတစ်ချောင်း ရိုက်ဖြုတ်ပြီး အောက်ကို ခုန်ဆင်းလိုက်

တယ်။ ခိုင်လေးတို့လည်း ခင်မောင့်နည်းတူ ဒေါက်ရိုက်ထားတဲ့ နှစ်တစ်ချောင်းတွေ ဖြုတ်ပြီး..

“ဆရာစိုင်း.. သွားကြမယ်လေ”

“အေး.. အေးပါဟ”

အဲဒီနောက် လေးယောက်သား ရွာလယ်လမ်းကို ဖောက်ဝင်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး ချီတက်သွားကြတယ်။

(ဗုဒ္ဓေါ..)

မြင်ကွင်းကတော့ တကယ့်ကို ကြက်သီးထစရာပါပဲ။ လမ်းပေါ်မှာလည်းကြွက်၊ ခြံစည်းပေါ်မှာလည်းကြွက်၊ သစ်ပင်ပေါ်တွေ၊ အိမ်ခေါင်မိုးတွေမှာပါ ကြွက်တွေ စီးနင်းသိမ်းပိုက်ထားလို့ ကိုစိုင်းတို့ တွန့်တုန်ကုန်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရွာထဲကနေ ညာသံပေးပြီး လိုက်ရိုက် လိုက်ထုနေတဲ့ရွာသားအချို့ကြောင့် ကြွက်အုပ်ကြီးတစ်အုပ် သူတို့ရီရာဖက် စုန်ပြေးလာကြတယ်။

“ဟာ.. ပြေး.. ပြေး”

နောက်လှည့်ပြေးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တဲ့ ခိုင်လေးကို မျိုးမြင့်ထွန်း ပြန်ဆွဲပြီး..

“ပြေးရင် ကြွက်မရိုက်ဘဲ မင်းကို ရိုက်ပစ်မယ်”

ကိုစိုင်းကတော့ နီးရာအပင်ပေါ် တက်ပြေးပါတော့တယ်။

“ဖုန်း!!..”

စတင် ကွင်းဖွင့်လိုက်တဲ့ ခင်မောင်ရဲ့တုတ်ချက်ကြောင့် ပြေး

လာတဲ့ကြွက်တွေ တန့်သွားတဲ့အချိန်မှာ ခိုင်လေးရော မျိုးမြင့်ထွန်းပါ တက်ညီလက်ညီ ဝင်သမကြတယ်။

“ဘုံး!!..”

“ဘုံး!!..”

“မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

နောက်ကနေ ထပ်အပ်မကွာ ပါလာတဲ့ ရွာသားတွေနဲ့ပါ ပေါင်းမိပြီး ဝိုင်းပတ်ဆော်ကြတော့ ကြွက်တွေခမျာမှာ အတုံးအရုံးကို သေကြရတာပါ။ အဲဒီကြားထဲကမှ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ကြွက်တွေ ကိုစိုင်းရီနေတဲ့ မန်ကျည်းပင်ပေါ် တက်ပြေးလာလို့ ကိုစိုင်း အူတွေ အသည်းတွေ ယားလာပြီး ခွဆုံပေါ် ထိုင်ရက်ကနေ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ကန်ချ တွန်းချနေတယ်။ အောက်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် ကိုစိုင်းတစ်ယောက် စက်ဘီးအနင်းကျင့်နေသလိုပါပဲ။

သူ့ဆီ တက်ပြေးလာတဲ့ကြွက်က လေးငါးဆယ်ကောင်ပါ။ သူကန်ချလို့ ထပ်တက်လာတဲ့ကြွက်တွေ မရှိတော့တာတောင် မျက်စိမှိတ် ကန်ချနေသေးတဲ့ ကိုစိုင်းခြေထောက်တွေက မရပ်နိုင်သေးလို့ ခင်မောင်ကပဲ တုတ်နဲ့ လှမ်းရိုက်ပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်ရတယ်။

“ဖောက်”

“အေး.. ငါ့ခြေထောက်ကို ကြွက်ကိုက်သွားပြီဟေ့”

“အဲဒါ ကြွက်ကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ရိုက်တာ၊ ဆင်းတော့.. အောက်မှာ ကြွက်တွေ သေကုန်ပြီ”

ဒီတော့မှ ကိုစိုင်း မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး..

“ခွေးကောင်... မရှိရင် မရှိဘူးပေါ့ကွ၊ ကြောက်လန့်ပြီး စွတ်လုပ်စရာလား!”

“ဗျာ...”

အဲဒီနောက် ကိုစိုင်း အောက်ဆင်းလာပြီး ရွာထဲကို ဆက်ပြီး စုန်ကြတယ်။ ရွာလမ်းတလျှောက် လူနဲ့ကြွက် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင် ကျဲကြတော့တာ အားရစရာကြီးပါ။ တချို့က မီးတုတ်တွေနဲ့ လိုက်ကြ၊ တချို့က ရရာလက်နက်တွေနဲ့... အဘွားကြီးအဘိုးကြီးတွေက သံပုံးတွေ တီးပြီး... တဟေးဟေး အော်နေလို့ ပျော်စရာတောင် ကောင်းနေသေးတော့။

သူတို့ဆရာတပည့်တွေ ရွာလယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်တော့ လှသရဖူ ထုပ်တန်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေတုန်းလေ။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နောက်ဆုံးက လိုက်လာတဲ့ ကိုစိုင်းက ရှေ့ဆုံးကနေ ဆိုင်ထဲ ပြေးဝင်တယ်။

“သရဖူ... မကြောက်နဲ့... ကိုယ်လာပြီ... အား...”

“ဘုံး...”

“အင့်...”

“... ရှလော... လော... တဲ့...”

“ဟာ... ဆရာ”

ထုပ်တန်းပေါ် ရောက်နေတဲ့ သရဖူကိုပဲ မော့ကြည့်ပြီး အရေးတကြီး ပြေးဝင်သွားတဲ့ ကိုစိုင်းခမျာ အရေးမကြီးသလို ပြန်ကျဲသေဆုံးနေတဲ့ ကြွက်သေတွေကို တက်နင်းပြီး စားပွဲခုံအောက်ထဲ

လျှောခနဲ ရောက်သွားတယ်။

“လုပ်... လုပ်ကြပါဦးဟ... ဆရာကို ဆွဲထုတ်ကြပါဟ”

ခိုင်လေးတို့ အသည်းအသန် ပြေးပြီး ကိုစိုင်းကို စားပွဲအောက်ကနေ ဆွဲထုတ်ကြတယ်။ ကိုစိုင်း တညည်းညူညူနဲ့ ပါလာရင်းက...

“ငါ့ကို ချထား၊ သရဖူကို ချပေးလိုက်... အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“မပူနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ချပေးလိုက်မယ်”

“အသာနေစမ်းပါ ဂျပရာ၊ မင်းထက် ငါက ပိုရှည်တယ်၊ ငါချမယ်”

“ဒါဆို ကျားဗိုလ်ဆွဲမယ်... နိုင်တဲ့လူချ”

“အေး... ပြီးရော”

ခိုင်လေးနဲ့မျိုးမြင့်ထွန်းတို့ ကိုစိုင်းကို ပစ်ချပြီး နှစ်ယောက်သား ကျားဗိုလ်ဆွဲကြတယ်။ ကိုစိုင်း အောက်ကနေ ပက်လက်ကလေး မော့ကြည့်ရင်း ဒေါပွလာပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆောင့်ဆွဲပစ်ပါတော့တယ်။

“အား...”

“ခွေးကောင်တွေ... အဲဒါ လုချချင်ဦး”

“ဖြည်းဖြည်းနော်... ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်ချပေးမယ် သိလား၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့... အင်း... အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ အဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ခင်မောင်အသံပြောကြီးကြောင့် ကိုစိုင်းရော ခိုင်လေးတို့ပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။

ခင်မောင်က အားလုံးထဲမှာ အရပ်အရှည်ဆုံးလည်း ဖြစ်တော့ စားပွဲခုံပေါ် တက်ပြီး ထုပ်တန်းပေါ် ရောက်နေတဲ့သူမကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖေးတွဲချီချပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ လုပ်ပေးလုပ်ပေး အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် လှမ်းယူတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အိမ်အိမ်ခွဲခွဲ ကြည့်ကြည့်သံသနဲ့ အလှတရားပွဲတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ချပေးရတာဆိုတော့ ကိုစိုင်း ရင်ဘတ်ဖိပြီး ညည်းတွားတယ်။

(ကုန်ပါပြီကွာ...)

ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းလွန်းလို့
စိတ်ပင်ပန်းနေရာတဲ့
ရွာသူကြီးရဲ့အမိန့်ကြေငြာစာ...
ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်...
“ကြွက်မြီးတစ်သိန်းပြည့်အောင် ဖြတ်နိုင်တဲ့လူ
သူကြီးသမက်ဖြစ်ရမယ်တဲ့”
(အင်္ဂလိပ်မာလတို့ခေတ်ကလာဘင်
ထစ်ထောင်ပဲ ဖြတ်ရလေ)
အင်းလေ...ဒါက အမြီးဆိုတော့...

အခန်း(ငါး)

“အာစရိ”

“ဟာ... လန့်လိုက်တာကွာ”

“လန့်မနေနဲ့... လုံးလိုက်တော့”

ခင်မောင်ရဲ့အရင်းအဖွားမရှိတဲ့ စကားကြောင့်... ကိုစိုင်း
ပန်းချီကားရေးဖို့ အောက်လိုင်းချနေရာကနေ လှည့်ကြည့်တယ်။

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဒီမှာ အာရုံပျက်တယ်

ကွ”

အမှန်တကယ်လည်း အာရုံခံပြီး ရေးနေရတဲ့ပန်းချီကားမို့လို့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွာထဲကို ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းလိုက်တဲ့နေ့ကစပြီး ကိုစိုင်းရဲ့ကြောင်ပန်းချီကား စွမ်းအားပေါ်မှာ တစ်ရွာလုံး ယုံကြည်မှု အားနည်းသွားသလို လှသရဖူကိုယ်တိုင်လည်း ကမ်းခြေမှာ ပုံတူပန်းချီ ထွက်ရေးဖို့ကိစ္စ သွေးအေးသွားလို့ပါပဲ။

တကယ်တော့ သူမအတွက် ပန်းချီရေးဖို့ကိစ္စက ကြွက်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာနဲ့ ဘာမှ ဆိုင်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် ခုလို စိမ်းခွာသွားတယ်ဆိုတာလည်း ကိုစိုင်း ရေရေရာရာ မသိရာပါဘူး။

တစ်ခုတော့ သံသယရှိနိုင်တာပေါ့လေ။ သူကြီးကိုယ်တိုင် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး အားကိုးတကြီးနဲ့ လုပ်ကိုင်စီစဉ်ကာမှ ခုလိုကြီးပြောင်းဆန်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတော့ သူကြီးကိုယ်တိုင် ကိုယ်က ကိုစိုင်းတို့ ဆရာတပည့်အပေါ်မှာ ဖီလင်မရှိတော့တာ မဟုတ်လား။ လှသရဖူက သူကြီးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အော်တိုမွေးစားသမီးဆိုတော့ကား . . .

“ဘာလဲ . . . ပြော”

“သူကြီးက ရွာထဲမှာ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘာတဲ့လဲ!”

“ကြွက်မြီးတစ်သိန်း ဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့သူကို သူ့သမက်အဖြစ် မြှောက်စားမယ်တဲ့”

“ဟေ့ . . .”

ကိုစိုင်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဆောင့်သွားသံဟာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်သလို အတော်မချိမဆန့် တုန်ခါထွက်သွားတယ်။

“မင်း . . . မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ!”

“အို . . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဘောထောင်ပြီး ကြေညာထားတာ၊ အဲဒီကြော်ငြာ ဖတ်ပြီး ရွာထဲက ကာလသားတွေ တောထွက်ကုန်ကြပြီ”

“ဟာ . . . တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါမှ ငါတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ပြီး ဟန်ကျမှာ”

“အလိုလေး . . . ခုချိန်ထိ ဟန်ကျနေတုန်း”

ခင်မောင် ညည်းတွားပြီး ထိုင်ချလိုက်မှ ကိုစိုင်းက . . .

“အေးလေ . . . အကျွတ်တရားရလို့ တောထွက်ကုန်မှတော့ ဘာပူစရာလိုတော့လို့လဲ”

“အာစရိ အတော်ပိန်းတာပဲ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ . . . ကာလသားတွေ တောထွက်တာ အကျွတ်တရား ရလို့မဟုတ်ဘူး၊ ကြွက်များများရအောင် ကြွက်ဟေ့ခိုအောင်းနိုင်တဲ့နေရာ လိုက်ရှာပြီး ကြွက်သတ်ကြမှာ၊ ကြွက်မြီးစုဆောင်းကြမှာ . . . ရှင်းပြီလား!”

“ဟင် . . . အဲ့ . . . အဲ့သလိုလား!”

“အဲ့သလို . . .”

“ဒါ. . ဒါဆို. . ငါဘာလုပ်ရမလဲ ခင်မောင်”

“အဲ့ဒါကြောင့် မြန်မြန်ရအောင်လုံးတော့လို့ ပြောတာ၊ ရရင် ခေါ်ထုတ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လစ်ကြမယ်”

ကိုစိုင်းရဲ့ပြောင်တင်းနေတဲ့နဖူးပြင်တွေ ရှုံ့ကွေးပြီး တွန့်ကြေသွားအောင် စဉ်းစားပစ်လိုက်တယ်။

(ခင်မောင် ပြောတာမှန်တယ်။ ငါ သိပ်ပြီးဖိလင်ခံနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ လုံးရမယ်. . . လောက်စာလုံး လုံးသလိုကို လုံးပစ်ရမယ်. . . ဟုတ်တယ်)

အဲ့ဒီနောက်. . .

“ခိုင်လေးတို့ရော”

“ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“သွားခေါ်ကွာ. . ကြောင်ပန်းချီကား ပိုစတာတွေ ထောင်ဖို့ ကျန်နေသေးတဲ့ကိစ္စကို ငါတို့ဘာသာ ဆက်လုပ်မယ်”

“ဟာ. . . အဲ့ဒီအစီအစဉ် ဖျက်လိုက်ပြီမဟုတ်လား!”

“ငါမဖျက်ဘူးကွာ”

ခင်မောင် အံ့သြသလို လှည့်ကြည့်ပြီး အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ ကိုစိုင်းရဲ့ အကြည့်မျက်လုံးတွေရဲ့ တောက်ပရဲရင့်မှုမျိုး၊ တည်ငြိမ်စူးရှမှုမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲ့ဒီနောက် ကိုစိုင်းက လေးနက်တည်ငြိမ်တဲ့အသံနဲ့ ထပ်ပြောတယ်။

“ငါတို့က အနုပညာရှင်ဆိုတာ သားသတ်သမားတွေ မဟုတ်

ဘူး ခင်မောင်၊ သူတို့ဘာသာ ဘာမိန့်ပဲထုတ်ထုတ် အင်္ဂုလိမာလ လက်သစ်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်အနုပညာလုပ်ငန်း အပေါ်မှာပဲ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ထားပြီး ရွာသူရွာသားတွေ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကြက်အန္တရာယ်ကို အနုပညာပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ပဲ တိုက်ခိုက် ကာကွယ်မယ်. . . အောင်မြင်ရမယ်၊

ကဲ. . . လိုအပ်တဲ့ သံနဲ့ တူတွေလွှတွေ သွပ်နန်းကြိုးတွေ ရှာကွာ”

“ဟုတ်. . . တစ်ခါတည်း သွားကြမယ်လေ၊ ခိုင်လေးတို့ လည်း ဝင်ခေါ်ရင်းပေါ့”

“အေးကွာ. . . ငါလည်း တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက် ချင်သေးတယ်”

“ကျဆိမ့်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး. . . အလှဆိမ့်”

၆၆ ၆၆ ၆၆ ၆၆

လက်သုံးကိရိယာပစ္စည်းတွေက ရာအိမ်မျိုးဦးဝင်းရီ အိမ်မှာလို့ စုံစမ်းသိရှိရတဲ့အတွက် ခင်မောင်တို့သုံးယောက်ကို ဦးဝင်းရီအိမ်ရှိရာ လွှတ်လိုက်ပြီး ကိုစိုင်းတစ်ယောက်ထဲ ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ချက်ကြီးတစ်ယောက် တုတ်၊ ခါး၊ လုံး၊ လေးခွ အစုံအလင် လွယ်ပိုးထားပြီး ကြက်ညပ်တွေ သုတ်ကိုင်တွေပါ ကိုင်ဆောင်ကာ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အားကစားဘောင်းဘီတိုနဲ့ ကြက်ပေါင်ဖိနပ်လည်ရှည်ကြီး လည်း စီးထားတော့ စုတ်ဖွားဖွား သူ့ဆံပင်နဲ့ ကျောနဲ့ရင်အပြည့် လွယ်ပိုးထားတဲ့ လက်နက်တွေကြောင့်... သူ့ကိုယ်သူ ရောမစစ် သူကြီးလိုလို သောနုတ္တိရ မုဆိုးကြီးလိုလို အိုက်တင်ခံနေပုံပါပဲ။

ချက်ကြီးက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ဆိုင်အလယ်ခေါင်မှာ ခပ်ကားကား ရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝေပတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ လှသရဖူ ရှိနေတဲ့ ကောင်တာခုံရှေ့ ရောက်သွားပြီး... .

“ကြွက်မြီးတစ်သိန်းဆိုတာ ကျန်တဲ့ကောင်တွေအတွက် ခက်ချင်ခက်မယ်၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ အလွယ်လေးပါ သရဖူရယ် ဟဲဟဲဟဲ”

“အဲ့ဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

သရဖူ ရွံရှာသလို ရှုံ့ကြည့်ပြီး ကိုယ်လေးကို ယိုင်တွန့်ရင်း ပြန်အော်တယ်။

“ဆိုင်တာပေါ့ မိန်းမလှလေးရယ်၊ ဆိုင်ရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ဆိုင်တယ်လို့ ပြောနေပါပကောလား... အဟားဟား၊ ဒီမှာ... ချက်ကြီး ကြွက်ထောင်ပြီး ဖောက်သည်ပေးလာတာ ဆယ်နှစ်... ဆယ်နှစ်... ဟားဟားဟား၊ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အမြီးတစ်သိန်း ဖြတ်ပြီး သူကြီးလက် အပ်ပေးတဲ့အပြင် အကောင်တစ်သိန်းကို ဖောက်သည်သွင်းပြီး လက်ထပ်လက်စွပ်လှလှလေးတစ်ကွင်းတောင် ဆင်ပေးဦးမှာ... အဟာ... ဟာ”

ချက်ကြီး အားပါးတရ ရယ်မောပြီး လှည့်ထွက်လာချင်း ကိုစိုင်းစားပွဲနား အရောက်မှာ ရယ်တာ ရပ်ပြီး ခြေလှမ်းတွေလည်း ရပ်သွားတယ်။

“ဪ... ကြောင်ပန်းချီဆရာကြီးပါလား!”

“ဪ... ကြွက်မုဆိုးကြီးပါလား!”

ကိုစိုင်းကလည်း ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။
ဒါကိုပဲ ချက်ကြီး သဘောခွေသွားပြီး . . .

“မှန်တာပေါ့ဗျာ . . . ကျုပ်ကမှ ကြွက်မုဆိုးအစစ်ပါ။ ကျုပ်
ထောင်ပေးတဲ့ကြွက်နဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်ပိုင်မှာ ထန်းရည်တွေ
အရောင်းသွက်နေတာ၊ ဒါထက် ပန်းချီဆရာကြီးကော ကြွက်မြီးထွက်
မရှာဘူးလား!”

“ဘာလုပ်မှာလဲဗျာ . . . အနုပညာသည်ဆိုတာ သားသတ်
သမားမှ မဟုတ်တာ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ . . . ကြွက်တွေ ဝင်တဲ့နေ့က ခင်ဗျား
တပည့်တွေ ရိုက်သတ်တာတင် အကောင်တစ်ရာလောက်ရှိတယ်”

“ဒါလည်း အနုပညာသည်ရဲ့စိတ်ပါပဲ၊ လိုအပ်ရင် ဆင်ကို
တောင် ရိုက်သတ်ပစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သားသတ်သမားတွေ
မဟုတ်ဘူးဗျ”

ချက်ကြီး ဆက်မပြောတတ်တော့သလို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး
ထွက်သွားတယ်။ ချက်ကြီးထွက်သွားမှ သရဖူ သူ့စားပွဲဝိုင်းဆီကို
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

“အဖေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲ မသိဘူး ကိုစိုင်း
ရယ်၊ ကျွန်မတော့ စိတ်ညစ်ပြီး သေချင်တာပါပဲ”

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့”

“မညစ်ဘဲ နေလို့ရလား၊ အဲ့ဒီလူသာ တကယ် တစ်သိန်း
ရလာရင် ကျွန်မဘဝတော့ သွားပြီ”

“မပူပါနဲ့ . . . ဒီမှာ ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ငြင်းလိုက်ရင်
အလွယ်လေး”

“ဘယ်လိုလဲ!”

“ဒီနားနည်းနည်းတိုး”

“ရှင် . . .”

ရှက်ပြီး ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားတဲ့ သူမမျက်ဝန်းတွေကြောင့်
ကိုစိုင်းရင်ထဲ ဖိုခနဲဖြစ်လာတယ်။ လှတယ်လေ၊ အသက်မရှူတတ်
တော့လောက်အောင် လှသွားတာ မဟုတ်လား။ အဲ့ဒီနောက် ကိုစိုင်း
ကပဲ သူမနားနား ကပ်ပြီး လေသံလေးနဲ့ ပြောပြလိုက်တယ်။

ခွာပြီး ပြန်ကြည့်တော့ သူမမျက်နှာလေး လင်းခနဲ ဖြစ်သွား
တာကို ကြည့်ပြီး ကိုစိုင်းလည်း သူ့ကိုယ်သူ အတော်လေး ကျေနပ်
သွားမိတယ်။ အံ့ညိုနေတဲ့ချစ်သူရဲ့မျက်နှာကို လင်းဝါလာအောင်
လုပ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းဆိုတာ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ကောင်းတွေရဲ့
အရည်အချင်းလို့ ဆိုတာကိုး။

“ဟုတ်တယ်နော် . . . ကျွန်မ အဲ့ဒါကို မေ့နေတယ်၊ ဟုတ်
တာပေါ့ . . . အဲ့ဒီအတိုင်း ပြောလိုက်ရင် ဘယ်သူငြင်းနိုင်မလဲ . . .
အဟင်းဟင်း၊ ကျေးဇူးပဲ ကိုစိုင်းရယ်၊ ကျွန်မ ခုမှပဲ စိတ်ထဲ ပေါ့ပါး
သွားတော့တယ်”

“ဒါတောင် နည်းပရိယာယ် အမှတ်တစ်ပဲ ငါ့သေးတယ်၊ ဒီ
ထက် ကောင်းတဲ့ နည်းဗျူဟာတောင် ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲဟင် . . . ပြောပြပါလား!”

“လုံအပ်လာရင် ပြောမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခုချိန်မှာ ပျော်သလို နေ၊ စိတ်အေးအေးထား... ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုစိုင်းရှိတယ်... ဟုတ် ပြီလား”

“ဆရာသမားရေ... ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီဗျို့”

ဆိုင်ရှေ့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခင်မောင်တို့သုံးယောက်ကို တူတွေ လွှဲတွေနဲ့ သစ်သားချောင်းတွေပါ ထမ်းပိုးလာတာ တွေ့လို့ သူမက...

“ဟင်... အဲဒါက”

“ကိုယ်တို့ရဲ့ပန်းချီကားပိုစတာတွေ အပြီးသတ် စိုက်ထူမယ် လေ၊ ပြီးရင် စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်မယ်”

“ဟောတော့... အဲဒါကို အဖေတို့ မလုပ်ကြတော့ဘူး လေ”

“ကိုယ်ဆက်လုပ်မယ်... ကဲ... သွားမယ်နော”

ပြောပြီး သူ့တပည့်တွေဆီ ထွက်သွားတဲ့ကိုစိုင်းကို လှမ်း ကြည့်ရင်း သူမ ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်မိတယ်။ မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ယုံကြည်ချက် ပြင်းထန်တဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

BURMESE
CLASSIC
.com

ရာသီဥတုလေး ကောင်းမွန်သာယာနေတဲ့အတွက် ကို စိုင်းတို့ ဆရာတပည့်တွေ သိပ်အပန်းမကြီးလှဘဲ ပိုစတာ စိုက်ထူမှု အလုပ်ကို ခရီးရောက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာရဲ့မြောက်ဘက်ပိုင်း နောက် ဆုံး ပိုစတာ စိုက်ထူပြီးချိန်မှာ ရာအိမ်မှူးဦးဝင်းရီ ရောက်လာတယ်။

“ဆရာတို့အဖွဲ့ရဲ့ဖွဲ့လုံကြီးမှုကိုတော့ ကျုပ် မအံ့သြ မချီး ကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူးဗျာ... တကယ်ပါ၊ ပန်းချီဆရာတွေမို့လို့ နုနုနယ်နယ်ပဲ အောက်မေ့တာ၊ ဒီလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလည်း ရတယ် နော်”

“တချို့က ကြမ်းမှ ကြိုက်တယ်လေ”

“ကြမ်း... ကျဲ... အဲ... အဲ... ဟဲ... ခပ်ဟဲဟဲ”

ကြမ်းမှုကြိုက်တဲ့ ပါးစပ်ရာဇဝင်ကို ဦးဝင်းရီလည်း ကြားဖူးပုံ

ရပြီး အိုးတိုးအတနဲ့ ရယ်ရောလေး ရောရယ်ရင်း.. .

“ကဲ.. . အလုပ်လည်း ပြီးပြီဆိုတော့ ဆရာတို့အဖွဲ့ အိမ်
ဝင်ပြီး ခဏတဖြုတ် နားနေကြပါဦးလား”

“ဟာ.. . ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

အဲဒီနောက် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းထမ်းပိုးပြီး ရာအိမ်မှူး
ဦးဝင်းရီရဲ့အိမ်ကို လိုက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဦးဝင်းရီက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်
မှာပဲ နေရာချပေးပြီး.. .

“ဆရာတို့ကို အိမ်ပေါ်မှာ နေည့်ခံချင်ပါတယ်၊ လောလော
ဆယ် အိမ်ပေါ်မှာက လူမမာ ရောဂါသည်းနေတော့ ဆရာတို့ စိတ်
ရှုပ်မှာစိုးလို့ပါ”

ခဏကြာတော့ ဦးဝင်းရီရဲ့ဇနီးက ရေခွေးနဲ့ စားသောက်
စရာတွေ လာချပေးပါတယ်။

“အမေ ဘယ်လိုလဲ”

“နေ့လားညလားပါပဲ.. . ဆရာဝန်ကတော့ မရနိုင်တော့
ဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဦးဝင်းရီရဲ့ဇနီးသည် ပြန်ထွက်သွားမှ ကိုစိုင်းက.. .

“ခင်ဗျားအမေလား!”

“မဟုတ်ပါဘူး.. . ယောက္ခမပါ၊ အသက်(၈၀)ကျော်ပြီ”

“ဪ.. .”

ဪလို့ မြည်တမ်းရင်း ကိုစိုင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား
ပုံပါပဲ။

“ဒီမှာ စာရွက်နဲ့ဘောင်ပင် အလွယ်တကူ ရနိုင်မလား ဦး
ဝင်းရီ”

“ခင်ဗျာ.. . ရပါတယ် ဆရာ.. . ခဏလေးနော်”

ဦးဝင်းရီ ခပ်သွက်သွက်ပဲ အိမ်ပေါ် တက်သွားပြီး ခဏကြာ
တော့ ဘောင်ပင်တစ်ချောင်းနဲ့ ဗလာစာအုပ် ယူပြီး ပြန်ရောက်လာ
တယ်။

“နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွေ သုံးလို့ရပါတယ် ဆရာ၊ အရှေ့
ဖက်က ဧည့်စာရင်းကိစ္စတွေ မှတ်ပုံတင်ရလို့ပါ”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုစိုင်း လှမ်းယူပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ သွက်လက်စွာ ချရေးပါ
တော့တယ်။ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ချင်းစီမှာလည်း နံပါတ်စဉ်တွေ ထိုးထား
ပြီး လေးငါးပိုဒ်လောက် ရေးပြီးမှ ဦးဝင်းရီကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒါ အသက်ကယ်တဲ့ယတြာပါ ဦးဝင်းရီ”

“ဗျာ.. .”

“ကျွန်တော် ဒီပညာကို နားလည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်
တော့်အမေအတွက် သူငယ်ချင်း ဝေဒင်ဆရာ ကိုဌေးဝင်းက ယတြာ
ပြုပေးရင်း အခြားအခြား လိုအပ်တဲ့သူတွေကိုလည်း ဒီယတြာ
အတိုင်း ပေးပြီး ဇီဝိတဒါနအဖြစ် ကူညီနိုင်တယ်လို့ ပြောတာကို
သတိရလို့ပါ”

“ဟုတ်လား.. . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ဒါထက်.. .
ဘယ်.. . ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာလေး”

“ဒီလိုပါ ဦးဝင်းရီ၊ အဲဒီမှာ ကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော် ဒီကနေ ရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျာ. . . ပြောပါ”

“ပထမဦးဆုံး လူမမာဆီကနေ ဆံပင်နည်းနည်းဖြတ်ရမယ်၊ နှစ်ပင်သုံးပင်လောက်ဆို ရတယ်၊ ဒုတိယ ခြေသည်းလှီး၊ ဘယ်သပ် သပ် ညာသပ်သပ် ခွဲထားပြီး လက်သည်းလှီးပြီးတော့လည်း ဘယ် သပ်သပ် ညာသပ်သပ် ခွဲထား၊

တတိယအချက်က လူနာရဲ့ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပေါ်လွင်တဲ့ ဓါတ်ပုံ ယူလိုက်၊ အဲဒီဓါတ်ပုံရဲ့နောက်ကျောမှာ လူနာရဲ့အမည်၊ အသက်၊ မွေးသက္ကရာဇ် အပြည့်အစုံကိုရေး၊ ပြီးရင် လူနာရဲ့ဓါတ်ပုံ ပေါ်မှာ စောစောက ဖြတ်ထားတဲ့ဆံပင်ကို ဆံပင်နေရာမှာ ကော်နဲ့ ကပ်၊ ခြေသည်းလက်သည်းတွေကိုလည်း ဓါတ်ပုံထဲက ခြေ၊ လက်မှာ သူ့နေရာနဲ့သူ မှန်အောင် ကော်ကပ်ပေးလိုက်၊ သိပ်အတိအကျ မဟုတ်လည်း ရတယ်၊ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်ရင်ကို အဆင်ပြေတယ်၊

စတုတ္ထအချက်က လူနာရဲ့လက်ရှိအသက်အရေအတွက် အတိုင်း ကျောက်စရစ်ဖြူလုံးလေးတွေ တတ်နိုင်သမျှ ရွယ်တူလေး တွေ ဖြစ်အောင် ရှာပြီးစုဆောင်း၊ ဥပမာ. . . အသက်ခြောက်ဆယ် ဆို အလုံးခြောက်ဆယ်ပေါ့၊ အဲသလို အလုံးခြောက်ဆယ်ပြည့်ပြီးမှ နောက်ထပ်တစ်လုံး ပိုထည့်လိုက်၊ ပိုထည့်တဲ့တစ်လုံးက ကျန်တဲ့ အလုံးခြောက်ဆယ်ထက် ပိုပြီးအရွယ်အစားကြီးတဲ့အလုံးဖြစ်ရမယ်၊ စုစုပေါင်း ရေတွက်ရင် ခြောက်ဆယ့်နှစ်တစ်လုံးပေါ့. . . ဟုတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“အခု ခင်ဗျားအမေက အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“အင်း. . . (၈၀)ဗျ”

“ဟုတ်ပြီ. . . ရှစ်ဆယ့်နှစ်တစ်လုံး စုဆောင်းမယ်၊ ပိုနေတဲ့ တစ်လုံးက အလုံးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ရှင်းပါတယ်”

“ကဲ. . . လုပ်ငန်းစပြီး အဲဒီစီရင်ထားတဲ့ဓါတ်ပုံရယ်၊ ကျောက် စရစ်ခဲတွေရယ်ကို လူနာရဲ့ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲ ထည့်ပြီး ဟိုဖက်ဒီဖက် ပိတ်ပြီးချုပ်လိုက်၊ မနက်ဖြန်ဟာ လူနာရဲ့မွေးနေ့ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ညမှာ အဲဒီအထုပ်ကို လူနာရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ ထားပြီး ညသိပ်လိုက်၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အဲဒီအထုပ်ရယ်၊ လူနာညအိပ်ပြီး ဝတ် ထားတဲ့အင်္ကျီလုံချည်ရယ် တပေါင်းတည်း ယူသွားပြီး ရေစီးရေလာ ကောင်းတဲ့ ချောင်းမှာ သွားမျောလိုက်ပေတော့၊ မမျောခင် ဆု တောင်းရမှာက. . .

‘ဤနေ့သားသမီးသည် ဤယတြာပြုပြီးချိန်မှစ၍ မကောင်း သောဘေး၊ မကောင်းသောရန်၊ မကောင်းသောကံများ ပပျောက်ပြီး ကောင်းကျိုးအပြာဖြာနှင့် အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေသား’

လို့ ဆုတောင်းပြီး မျောချလိုက်၊ အဲဒါပဲဗျ ကိုဝင်းရီ၊ ဒီ ယတြာကြောင့် ကျွန်တော့်အမေအပါအဝင် အသက်ကြီးဝါကြီး လူနာလေးယောက်လောက်တော့ လက်တွေ့ကို အသက်ရှည်ရှည် ကျန်းမာကြတယ်ဗျ”

(အမှန်အကန်ပါ ပရိသတ်ရေ)

“ဟုတ်လား. . . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ. . . တကယ်

ပါ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီယတြာက လူနာကို ငေါက်ခနဲ ချက်ချင်းထထိုင်အောင်တော့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး၊ လူနာမှာ အတိတ်ကံ ကျန်သေးလို့ ခါးပြတ်နေရင် ပြန်ဆက်ပေးတယ်၊ အနာနဲ့ ဆေးလွဲနေရင် တည့်ပေးတယ်. . . အဲ့သလောက်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့် နေရမယ့်အတူတူတော့ လုပ်မယ်ဗျာ”

“ကဲ. . . ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အနားကို ရောက် နေမှန်းမသိတဲ့ ဦးဝင်းရီဇနီး ဒေါ်အေးက မေးတယ်။

“ဆ. . . ဆရာ. . . တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“ဪ. . . မေးပါဗျာ”

“ဟိုလေ. . . အမေက ကတုံးတုံးထားတော့ ဆံပင်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ!”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုစိုင်း ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဦးဝင်းရီက. . .

“လွယ်ပါတယ် မိန်းမရာ၊ ဆံပင်မရှိရင် ဓါတ်ပုံမှာ စာနဲ့ ရေးပေးလိုက်၊ မှတ်ချက်. . . ကတုံးတုံးထားသည်ပေါ့ကွ၊ အောက်က နေ ကိုယ်စား မအေးလို့ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်. . . ပြီးပြီပေါ့”

လောလောဆယ် ကိုစိုင်းခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အပြင်ရောက် မှ ရယ်တော့၏။

“ဦးဝင်းရီကတော့ ရာအိမ်မှူး ပီသတယ်ကွာ. . . တကယ် ပဲ”

လူမျိုးစုံကြီးတစ်ယောက်တည်းတည်း...
 အချစ်ဟာ...
 တစ်ယောက်တည်းအတူတူပဲတဲ့...
 လိုချင်လိုလိုစိတ်က
 တစ်ယောက်တည်းပဲ...
 ဟိုးတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်
 အခုတော့ အခုတုန်းကတည်း
 "အစ်" ကြီးကတော့ တော့ပြီဗျာ

အခန်း(ခြောက်)

တပ်

ညလုံး တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ ရွာနေတဲ့မိုးက လမ်းပျက်ရုံလောက်လေး စွေနေပေမယ့် တပ်ညလုံး အိပ်မရတဲ့ ကိုစိုင်းကတော့ ချစ်သူရဲ့စိတ်ကူးပုံရိပ်လေးကို ဘောင်ကြပ်ထားတဲ့ ကင်းဗတ်စပေါ်မှာ စိတ်ရှိသရွေ့ ခြယ်မှုန်းနေတယ်။

ဒီနေ့နဲ့ပဲဆို သုံးရက်မြောက် ရေးဆွဲခြင်းဖြစ်လို့ လက်စသိမ်း ပြန်လုံးပြီး မှန်သထက် မှန်နေအောင် တို့ဖွတ်ခတ်ရင်း လေးရက်မြောက် လင်းအားကြီးချိန်တိုင် ရောက်ငြိလာပါတယ်။

“ပြီးပြီကွ. . အဟတ်ဟတ်”

“ဝါး. . အား. . ဟား. . ငါးနာရီတောင် ထိုးတော့မှာပါလား”

ကိုစိုင်း ထရပ်ပြီး ခါးကြောဆန့်ရင်း ပန်းချီကားထဲက လှသရဖူကို နှစ်နှစ်ကာကာ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ချစ်လိုက်တာ ကောင်မလေးရယ်၊ ဒီပုံကို မြင်ရင် မင်း ဘယ်လောက် အံ့သြသွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ် လောင်းတောင် လောင်းရဲတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အမြင်အာရုံထဲမှာ စုဆောင်းထားသမျှ မင်းရဲ့အလှတရားအားလုံး သွန်မှောက်ပြီး ရေးချထားပါတယ်လို့ ပြောရင် မင်းယုံချင်မှယုံမယ်။ သေချာတာကတော့ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒီပုံကို ကြည့်ပြီး ယုံသွားစေရမယ်၊ မယုံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်။ လူတစ်ကောင်လုံး မျက်လုံးထဲ ထည့်ပြီး ပြန်ဆွဲထုတ်ရတာ လွယ်မှတ်လို့။ ဝါး. . အိပ်ချင်ပြီ ချစ်ရေ. . ဘိုင့်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ ကိုစိုင်းတစ်ယောက် ဘာကိုမှ မသိမ်းဆည်းနိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ် ပစ်လွဲကာ တခေါ်ခေါ်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားရှာတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ လှသရဖူကို ပန်းချီကား လက်ဆောင်ပေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်လို့ မြင်မက်တယ်။

သူ အိပ်မက်က နိုးထလာတော့ မနက်(၁၀)နာရီကျော်နေပြီ။ နိုးနိုးချင်းပဲ ချစ်သူနဲ့ ဂွတ်မောနင်း လုပ်ဖို့ ခေါင်းရင်းက ပန်းချီကားကို အားပါးတရ ထထိုင်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်. . .”

ပန်းချီကားတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်ကာ ဖွာလန်ကြနေလို့ ကိုစိုင်း ခုတင်ပေါ်ကနေ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး ပန်းချီကားဆီ အပြေးအလွှား ရောက်သွားတယ်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ပန်းချီကားလို ဖွာလန်ကြသွားလို့ အကြီးအကျယ် ဒေါပွပြီး. . .

“ခင်မောင်. . ခိုင်လေး. . မျိုးမြင့်ထွန်း”

ကိုစိုင်းအသံက မိုးကြိုးပစ်သလို ထွက်ပေါ်လာလို့ ခင်မောင်တို့ အိမ်ရှေ့က ကြွက်သေပုံဘေးကနေ ထလာပြီး အခန်းထဲ တန်းစီဝင်လာကြတယ်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

“အဲ. . အဲဒါ. . .”

“ဘာမှ ဆင်ခြေလာမပေးနဲ့ကွ. . ဒါ. . ငါ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားပြီး ဘယ်လိုအပင်ပန်းခံ ရေးခဲ့ရသလဲ၊ တောက်. . . အခုကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ. . ကျွန်တော်တို့. . .”

“တော်ပြီ. . . မင်းတို့ သိပ်စော်ကားလွန်းတယ်ကွာ. . . ထို့. . .”

(ဟင်. .)

ကိုစိုင်း ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ပစ်ရင်း တံတွေးလှည့်အထွေး အခန်းထောင့်မှာ ပက်လက်လန်နေတဲ့ ကြွက်ဝမ်းပူ တစ်ကောင်ကြောင့် အထွေးအမြင် ပြောင်းသွားလို့ ရပါတယ်။ ခါးထောက်

၈၄ နတ်ရွာနီး

ရပ်နေရာက အခန်းထောင့်က ကြွက်သေကို အမြီးကနေ ကိုင်
မြှောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခင်မောင် ရှေ့တိုးလာပြီး...

“ကျွန်တော့်ကိုပေး ဆရာ၊ ဒီကောင်ပါနဲ့ဆို အကောင်
တစ်ရာပြည့်သွားပြီ”

“ဘာ!!..”

“အိမ်ရှေ့ကို ခဏလေးပဲ လိုက်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ
မယ်”

ခင်မောင် ကြွက်သေကို ယူပြီး အခန်းအပြင်ထွက်သွားလို့
ကိုစိုင်းလည်း အူတူတူနဲ့ လိုက်လာပြီး ကြည့်တယ်။ ခင်မောင်က
ကြွက်သေကို အိမ်ရှေ့မှာ ပုံထားတဲ့ ကြွက်သေပုံထဲ ပစ်ထည့်ပြီး...

“မနက်က ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာထတော့ ဆရာအခန်းထဲ
မှာ အဲဒီကောင်တွေအပြည့်ပဲ ဆရာ”

“ဗုဒ္ဓေါ့... ”

“အဲဒါနဲ့ ခိုင်လေးတို့ကိုပါ နှိုးပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြတာ၊ လွတ်သွားတဲ့အကောင်တွေ
မပါတာတောင် အခု အားလုံး အကောင်တစ်ရာ ရှိတယ်၊ ဆရာနဖူး
ပေါ်မှာတောင် ချေးပါသွားသေးတယ်”

“ဘုရား.. ဘုရား.. ကယ်ပါ”

ကိုစိုင်း သူနဖူး သူစမ်းပြီး အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ကျသွားပါ
တယ်။

“ဒါ.. ဒါဆို ငါ့ပန်းချီကားကို ဖျက်ဆီးတာ ဒီကောင်တွေ

ပေါ့”

“အမှန်ပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့သာ မသိရင် ဆရာကိုပါ
ဝါးသွားမယ်ထင်တယ်”

“မငီး.. ဟီး.. ”

ကိုစိုင်း ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထောင်ထသွားပြီး အူတွေ
အသည်းတွေထဲ ပုရွက်ဆိတ် ဝင်ကိုက်သလို ကကျိကကျိ ဖြစ်ကုန်
တယ်။ ခိုင်လေးတို့လည်း ရောက်လာပြီး ကိုစိုင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကြ
တယ်။ အဲဒီနောက် မျိုးမြင့်ထွန်းက...

“ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင် ဒီကောင်တွေက သေချာ လေ့
ကျင့်ပြီးမှ လွတ်လိုက်တဲ့ ကွန်မန်ဒိုကြွက်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ် ဆရာ”

“ဟေ့.. ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီခြံထဲမှာ သူကြီးအိမ်ရယ်၊ စာရင်း
ဌား ကိုသာဂိတို့တဲရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့အဆောင်ရယ်၊ နွားတင်း
ကုပ်ကတော့ ထားပါတော့၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့အဆောင်
ကိုမှ ရွေးပြီး ဆရာအခန်းတစ်ခန်းထဲကိုပဲ ဝင်စီးနင်းတယ်ဆိုတော့
မဟုတ်မှလွဲရော... ဆရာရဲ့ကြောင်ပန်းချီကား ပိုစတာကြီးတွေက
သူတို့အတွက် အဟန့်အတားကြီး ဖြစ်ပုံရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အသူ
ကွန်မန်ဒိုတွေနဲ့ ဆရာကို သီးခြားတိုက်ခိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျ”

“သောက်ကျိုးနဲကွာ... အဲဒါ ကြွက်တွေဟ... တိရစ္ဆာန်
ဟ၊ မင်းပြောသလောက် ကြီးကျယ်တတ်ပါမလား!”

“ဒါ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ

တောင် အိတ်လေးရှင်း သီအိုရီအတိုင်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပြောင်းလဲပြီး
 တိုးတက်လာတာ ကြွက်တွေမှာလည်း မပြောင်းလဲဘူးလို့ မပြောနိုင်
 ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က Internet သုံးရင် သူတို့လည်း Inter rat
 ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ ဥပမာ www.rat.com ဘာညာပေါ့”

“တော်. . တော်. . ဟေ့ကောင် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ. .
 ချိုးပဲ”

ခိုင်လေးကလည်း တွေးတွေးဆဆနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။
 “ဒါပေမယ့် ဆရာအခန်းကိုမှ ဘာကြောင့် ဝင်သောင်းကျန်း
 ရတာလဲ၊ အဲ့ဒါ စဉ်းစားသင့်တယ်”

ကိုစိုင်း စိတ်ညစ်ပြီး ပြောင်နေတဲ့နဖူးကို အရေပြား စုတ်လု
 နှီးပါး ကုတ်ပစ်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုထင်မြင်ချက်မှ မပေးဘဲ
 ခင်မောင်ကတော့ ကြွက်သေပုံနား ထိုင်ပြီး ကြွက်မြီးထိုင်ဖြတ်နေ
 တယ်။

“ဟေ့ကောင် ခင်မောင်. . . အဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ!”

“ရွာထဲမှာ ကြွက်မြီးဈေးကောင်းနေတယ်၊ သုံးချောင်း တစ်
 ရာနဲ့ ရရင် အက်ဖ်အီးစီဒေါ်လာနဲ့ ရှင်းမယ်တဲ့”

ကိုစိုင်း ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ထဆဲပါတော့တယ်။

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

ရွှေကမ်းသာရွာလေးရဲ့ညနေချိန် ရွာလယ်လမ်းမကြီး
 စည်ကားမှုကို ကြည့်ပြီး ရွာခံဖြစ်တဲ့ ရာအိမ်မှူးဦးဝင်းရီတောင် မျက်စိ
 လည်ချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး. . . ဒါဘာလုပ်ကြတာလဲ”

ဦးဝင်းရီ သူ့အိမ်က ထွက်လာတုန်းကတော့ သူ့ကြီးအိမ်မှာ
 တည်းခိုနေတဲ့ ဆရာစိုင်းလားရှိုးဆီ သွားဖို့ စိတ်ကူးတစ်ခုတည်းပါ။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာစိုင်း ပေးလိုက်တဲ့ ဇီဝိတဒါန အသက်
 ကယ် ယတြာကြောင့် နာဂစ်မုန်တိုင်းကာလကတည်းက ဒီနေ့အချိန်
 အထိ နာတာရှည်ရောဂါသည် ဖြစ်နေရတာတဲ့ သူ့ယောက္ခမကြီး
 အတော်ကျန်းမာသက်သာလာတာကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ယတင်း
 ကောင်း ပါးဖို့အတွက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ခုတော့ ရုတ်တရက်ကြီး စည်ကားနေတဲ့ ရွာလယ်လမ်းမ

အခြေအနေကြောင့် ဦးဝင်းရီ ခြေလှမ်းတုန်ပြီး အာရုံကျသွားတယ်။

“လက်ရှိပေါက်ဈေးက သုံးချောင်းနဲ့ ငြိမ်နေတယ်၊ ညနည်းနည်း မှောင်သွားရင်တော့ အတက်အကျ ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ”

“ကျုပ်ဖမ်းအောင်းထားရင်ကော ဘယ်လိုလဲ!”

“အာ... အဲ့ဒါ မသေချာဘူးဗျ၊ လောလောဆယ် ဈေးကွက်ထဲ ရှိတဲ့ပစ္စည်းက အော်ပျက်နေတာဆိုတော့လေ”

သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့နှစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဦးဝင်းရီ သေချာနားစွင့်ကြည့်ပေမယ့် လိုက်မမီနိုင်အောင် ဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ကြည့်လိုက်စုံစမ်းဖို့ ခြေလှမ်းတွေ စရွှေလိုက်တယ်။

မြင်ရတဲ့အခြေအနေကတော့ ရန်ကုန်ကားပွဲစားတန်းတွေ၊ မန္တလေးကျောက်ပွဲတန်းတွေမှာ မြင်ရသလိုမျိုး ဟိုစုစုဒီစုစု တွေ့ရတာမျိုးပါ။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ရွာက လူတွေတင် မဟုတ်ဘဲ အနီးအနားရွာက လူတွေပါ တွေ့နေရပြီး ဦးဝင်းရီ ပိုလို့တောင် နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေတယ်လေ။

“ဘာလဲဟ!”

ဦးဝင်းရီ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ အူတူရေရွတ်ရင်း လူစုစုတွေကြားထဲ ဟိုတိုးဒီဝှေ့နဲ့ လိုက်ချောင်းတယ်။ ပစ္စည်းစကားဈေးစကားသာ ပြောနေကြတာ။ ဘာပစ္စည်းမှ ချရောင်းတာမျိုး၊ ပြရောင်းတာမျိုးလည်း မရှိလို့ စိတ်ထဲ ကလိကလိ ဖြစ်လာပြီး မေးမြန်းဖို့ မျက်နှာသိလေး လှည့်ရှာတာပေါ့။

ညနေညိုချိန်စောင်းလာတာနဲ့အမျှ စည်ကားမှုကလည်း ပိုလာပြီး ရွာလယ်လမ်းတစ်လျှောက် ဖွင့်ထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်တွေပါမကျန်အောင် လူပြည့်နေတာ တကယ့်ကို အံ့စရာပါပဲ။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ သူနဲ့ မယားညီအစ်ကိုတော်တဲ့ စောတင်မောင်ကို ကွမ်းယာဆိုင်ဘေးမှာ စားပွဲလေးတစ်လုံးနဲ့ တွေ့လိုက်ရပြီး စားပွဲစွန်းမှာ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ကတ်ထူစက္ကူဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် ဦးဝင်းရီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။

(ကြွက်မြီး နဝလီ ဝယ်သည်)

“စောတင်မောင်”

“ဗျာ... ကိုဝင်းရီ”

“ဟ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ!”

ဆိုတော့ စောတင်မောင် ပြုံးစစနဲ့ ထွက်လာပြီး ဦးဝင်းရီကို သူ့စားပွဲနောက်ကို ခေါ်သွင်းလိုက်တယ်။

“အစ်ကို တကယ်ဘာမှမသိဘူးလား”

“အာ... ဘာမှကို နားမလည်တော့တာကွာ”

“အဟတ်ဟတ်... ဒါဆို အစ်ကို ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း မနေ့ကမှ သိလို့ ချက်ချင်းခုံခင်းတာ၊ မနေ့က တစ်ညနေလေးတင် ငါးထောင်လောက် ကိုက်တယ်ဗျ”

“ဟေ... ဘယ်... ဘယ်လိုကိုက်ကြတာဟုန်းကွာ၊ သေချာရှင်းစမ်းပါဦး”

“လက်ရှိ ကျွန်တော် နဝလီဝယ်နေတာက အစိမ်းဖြစ်ဖြစ် အကျက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ရာဖိုးငါးချောင်းနဲ့ ဝယ်တယ်၊ ဈေးပိတ်ချိန် ပေါက်ဈေးက အစိမ်းဆို သုံးချောင်း၊ အကျက်လို့ ခေါ်တဲ့ နေခြောက် မီးကင် အခြောက်မျိုးကို လေးချောင်းရှိတယ်ဆိုတော့ မြတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကလည်း ကိုယ့်ရွာက လူတွေက ဈေးကွက်အနေအထား နပ်တော့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ တခြားရွာကနေ မအူမလည် ရောက်လာ တဲ့ကောင်မျိုးကို ဆွဲစားပစ်တာ၊ ကဲ... ပေါက်ပြီလား!”

ဦးဝင်းရီ နဖူးတပြင်လုံး ချွေးတွေ စို့လာလို့ ပုဆိုးခါးပုံစံ ဖြေကာ သုတ်ချရင်း...

“မင်း အခုပြောနေတာ ကြွက်မြီးကို ပြောနေတာလား!”

“ဟာ... အစ်ကိုရာ၊ အဲသလောက် မဝေးစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမှာ ဟိုးမှာ တွေ့လား လူတွေ စုနေတာ”

“အန်... အင်း...”

“ဟိုးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ အရက်ဆိုင်တွေမှာ ပြည့်နေတဲ့လူတွေရော အားလုံး ဒါပဲ လုပ်နေကြတာ၊ သူတို့က မြင့်တယ်၊ ပစ္စည်းမှန်မှ ဈေးပေးတယ်၊ တချို့က ပုတ်သင်ညှိအမြီးတွေ ကင်လာပြီး ပစ္စည်း ‘အင်’ တွေ ညှပ်ထည့်တယ်၊ တခြားအမြီးတွေလည်း ပုံစံတူ ရှာပြီး ရောက်ကပ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ပစ္စည်းအရမ်းများရင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ရာဇာဓိပတိ သေချာစစ်ပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်ရတာ”

(ဘုရား... ဘုရား)

ဦးဝင်းရီစိတ်ထဲကနေ ဘုရားတမိတဲ့အထိ စားမရ သောက်

မရတဲ့ ကြွက်မြီးတွေ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်နေတာကို အံ့အားသင့်မဆုံး ဖြစ်သွားတယ်။

“နေပါဦး စောတင်မောင်... ငါမေးပါရစေဦး၊ ဒီသောက်သုံးမကျတဲ့ကြွက်မြီးကို ဒီလောက်ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး ရောင်းဝယ်နေရအောင် ပြည်ပဈေးကွက် ရှိလို့လား... ဆေးဖက်ဝင်နေလား”

“အဟတ်ဟတ်... ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့ရွာမှာ သူကြီးအော်ဒါထုတ်ထားတာ ကြားမိလား!”

“အေး... သိတယ်လေ၊ အမြီးတစ်သိန်း ရှာပေးနိုင်တဲ့လူကို သူ့သမက်အဖြစ် တော်စပ်ပေးမယ်ဆိုတာ”

စောတင်မောင် လက်ဖျစ်တီးလိုက်ပြီးမှ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့...

“အဲဒါပဲ... အဲဒါ မိန်းပွိုင့်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဟေ... ဒါက ဘာဆန်းလဲ၊ ချက်ကြီးလို ကြွက်ထောင်စားတဲ့ကောင်မျိုးတွေ ဒီဆုကို ရသွားမှာ သေချာနေတဲ့ဟာ”

“အဟဲဟဲဟဲ... ဒါက ပုံသေနည်းလေ အစ်ကို၊ ဒီခေတ်မှာ ပုံသေနည်း ကိုင်ထားတဲ့ကောင် အနှုံးပဲ၊ ဆက်ပြောမယ်... ချက်ကြီးတို့လို တောတိုးရှာနေတဲ့ကောင်တွေက လူမိုက်လို့ ခေါ်တယ်၊

ဒီမှာ ကိုဝင်းရီ၊ လှသရဖူကို မလိုချင်တဲ့ ကာလသား... ရှိဘူး၊ အဲသလိုပဲ အိမ်ထောင်လည်းရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတဲ့လူတွေကလည်း ရရင် လိုချင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ချက်ကြီးတို့လို ထွက်ရှာရင် သူများပြောစရာဖြစ်မယ်၊ ဒီလူ မိန်းမရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ ဘာညာ

ပေါ့၊ အဲဒီတော့ သူတို့က ငွေနဲ့ ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်၊

နာမည်မဖော်ဘဲ ကြွက်မြီးကို ငွေနဲ့ ဝယ်စုဆောင်းတယ်၊
တစ်သိန်းပြည့်လို့ သူကြီးလက်ထဲ အပ်နိုင်ရင် တရားဝင် ဒုတိယဇနီးပဲ
လေ... လာထားပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် အဲသလို ကြိတ်ပြီး ဝယ်စုနေတဲ့
သူရှိလို့ ရွှေကမ်းသာမှာ ကြွက်မြီးဈေးကွက်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာ
တာ... ရှင်းပြီလား!!

နောက်တစ်ခုက တချို့ရွာတွေမှာ ကြွက်မြီး မီးရှို့ပြိုင်ပွဲတွေ
လုပ်ကြတယ်၊ အများဆုံး မီးရှို့နိုင်တဲ့သူကို ဆုကြီးလာဘ်ကြီးတွေ
ချီးမြှင့်တယ်၊ အဲဒီအတွက် လက်တို့ပြီး လာဝယ်တဲ့သူတွေလည်း
ရှိတယ်”

ဦးဝင်းရီ ဘာစကားမှကို မပြောနိုင်တော့ဘဲ အကြိတ်
အနယ် အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတဲ့ အမြီးပွဲစားတွေကိုပဲ မသက်
မသာ လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုယ့်ရွာသားမဟုတ်
တဲ့ လူနှစ်ယောက် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး...

“ဘယ်ဈေးလဲဟေ့”

အဲဒီအခါမှာ စောတင်မောင်က ပျာပျာသလဲ ထွက်ပြီး...

“ဟာ... ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ၊ ဈေးက အမှန်အကန်ပါ၊ လုံးဝ
မနစ်နာစေရဘူး... စိတ်ချ၊ ပစ္စည်းလေးပဲ ပြပါ”

“ဒီမှာလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖြေကြည့်မယ်နော်”

စောတင်မောင် အဝတ်ထုပ်ကို ဖြေပြီး စားပွဲပေါ် ဖြန့်ချ

လိုက်တယ်။ သုံးလေးရာထက်မနည်း ရှိလှတဲ့ ကြွက်မြီးတွေကို တွေ့
လိုက်ရလို့ ဦးဝင်းရီ မျက်နှာလွဲပြီး ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း သူ့အိမ်ဖက်
ခြေဦးလှည့်လိုက်ပါတော့တယ်။

(တောက်... ငါ့နှယ်ကွာ။ ဘယ်ခေတ်ထဲ လူလာဖြစ်နေ
မှန်း မသိတော့ပါဘူး)

အချစ်မျက်နှာပြင်အထက်ပေ(၁၅၀၀)ဆိုတော့...
ကိုယ်သာအိုင်နေရာမှာရောက်နေရင်
အမုန်းတွေထပေါက်ကွဲလည်းလွတ်မယ်ထင်တယ်..
“တိန်..”

အ...

(စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး...အစအနလေးတွေပဲမှန်တာပါ)

ကြွတ်တိုက်ပစ်တဲ့အချစ် ၉၁

အခန်း(ခုနှစ်)

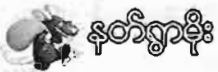
ခင်

မောင်လည်း သူ ရလိုက်တဲ့ ကြွက်မြီးတွေကို
ရွာလယ်ဈေးကွက်ထဲ နဝလီ ရောင်းချပြီး နှစ်ထောင်လောက် ရလာ
တယ်။

“အကြိုက်စား... အကြိုက်သောက်ဗျာ၊ ဒီရိုင်း ကျွန်တော်
ရှင်းမယ်... အဟတ်ဟတ်”

ခိုင်လေးက လှည့်မေးတယ်။

“ဘယ်လောက်ရလာလို့လဲ!”

“နှစ်ထောင်လေ... အဟဲဟဲ”

“နှစ်ထောင်လောက်နဲ့များ ဖင်ပွနေသေးတယ်”

“ဟကောင်ရ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာ နှစ်ထောင် ဖိုးဆို ဗိုက်ရိုက်ပြီး သောက်စမ်းပါလေ”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ပလိုင်းတစ်လုံး လွယ်ပြီး ကြွက်ဖမ်း လက် နက်ကိရိယာတွေနဲ့ မုဆိုးကြီး သောနတ္ထိရ်လို အိုက်တင်မျိုးနဲ့ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ချက်ကြီးက သူတို့ဝိုင်းဖက် မဲ့တဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ လှသရဖူ ရှိနေတဲ့ကောင်တာခုံဆီ လျှောက်သွားပြီး စားပွဲပေါ် လွယ်ပလိုင်းကို မှောက်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

လှသရဖူလည်း ပလားခနဲ ပုံကျလာတဲ့ကြွက်မြီးတွေကို ကြည့်ပြီး အော့အန်ချင်သွားတယ်။

“အဟတ်ဟားဟားဟား... မကြောက်ပါနဲ့ သရဖူရဲ့ အခု မှ တစ်သောင်းကျော်ပဲ ရပါသေးတယ်”

“ရှင့်ဘာသာ ဘယ်လောက်ရရ ပြန်ယူသွား”

“ယူမှာပါ... တစ်ချောင်းမကျန်ကို ယူရမှာ၊ ဟဲဟဲဟဲ... တစ်ရက်ရှာရင် တစ်သောင်းဆိုတော့ ဆယ်ရက်ဆိုရင် ဟဲဟဲဟဲ”

ချက်ကြီး ရယ်မောပြောဆိုရင်း ကြွက်မြီးတွေကို လက်ခုပ် နှစ်ဖက်နဲ့ ကြိုးယူပြီး ရွတ်ခနဲ နမ်းမွှေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပလိုင်းထဲ သွန်ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ချက်ကြီးလုပ်ပုံကြောင့် ကိုစိုင်းတောင် အူခနဲ ပျို့တက်လာပြီး နှမြောတာနဲ့ ပြန်မျိုချလိုက်တယ်။

လက်ဖက်ရည်ကလည်း ဒီညနေမှ တစ်ငုံချင်းကို အရသာ

တွေ့နေတော့ ထွေးမထုတ်ရက်ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ချက်ကြီး သူတို့ဝိုင်းဆီ ရောက်လာတယ်။

“အလိုလေး... ပန်းချီဆရာကြီးပါလား!”

ကိုစိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီးမှ...

“အိုး... ကြွက်မုဆိုးကြီးပါလား... ပြန်လာပြီလား!”

“တော်ပြီလေဗျာ... တစ်နေ့အမြီးတစ်သောင်း စုရင် ဆယ်ရက်... ဆယ်ရက်ဆို သူကြီးသမက်ဖြစ်ပြီ... အဟတ်ဟတ်”

“ဒီကြားထဲ မြွေပွေးကိုက်သွားရင်ကော”

“ဘာ... ဘာ...”

ချက်ကြီး အတော့်ကို မွန်သွားပြီး... ပါးမြိုင်းမွေးတွေပါ ထောင်တက်လာအောင် လန့်ဖျပ်ပြူးကြည့်တယ်။

ကိုစိုင်းလည်း သူပစ်လိုက်တဲ့ စကားလုံးက နှာနုတည့်တည့် မွန်သွားလို့ အားရှိသွားပြီး...

“ဒီလိုလေဗျာ... ကြွက်ဆိုတာ မြွေရဲ့ဘဘီကရူး မဟုတ် လား၊ ဆိုတော့ကား... ကြွက်ရှိတဲ့နေရာမှာ မြွေလည်း ရှိနိုင်တာပဲ လေ၊ ဒါကြောင့် ကြွက်ကို မဲရှာနေတဲ့ခင်ဗျားမှာ မြွေအန္တရာယ်လည်း ရှိနိုင်တာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား!”

ရွာသားနဲ့မြို့သားက တော်ကီအထားအသို အဖွင့်အပိတ်က ကွာတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ချက်ကြီး မအီမလည်နဲ့ ရှုသိုးသိုးသာ ကြည့်နိုင်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ချက်ကြီးထွက်သွားမှ ဘေးဝိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ကြွက်မြီးပွဲစားတွေလည်း ဟဲခဲခဲ ရယ်ကြတယ်။

ပြီးမှ ကိုစိုင်းဘက်က အားပေးတဲ့ပုံစံနဲ့. . .

“အလကားလူပါ ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ သူ့ဘာသာ ဆယ်ရက် တစ်သိန်း ထွက်ကိန်းချပြီး အိပ်မက်တွေ မက်နေတာ၊ ကျုပ်ဆရာ သူဌေးက ပိုက်ဆံနဲ့ ထိုင်ပြီး ကောက်ဝယ်နေတာ ငါးသောင်းကျော် သွားပြီ၊ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် ဈေးဖွင့် ကောက်လိုက်ရင် တစ်သိန်းတောင် ကျော်သွားဦးမယ်”

“ဟမ်! . . ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကိုစိုင်း ပြူးပျာထွက်သွားလို့ ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ မျိုးမြင့်ထွန်းကတောင် အသာလက်ကုတ်ပြီး သတိပေးနေ ရတယ်။ ဒါလည်း မရပါဘူး။ မင်းအသာနေစမ်းဆိုတဲ့အကြည့်မျိုး လှည့်ကြည့်ပြီး ပွဲစားကို ဆက်မေးတယ်။

“နေ. . နေပါဦးဗျ. . အဲ့ဒီသူဌေးက ဘယ်သူတဲ့လဲ!”

“ဟာ. . . ဒါတော့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပဲဗျို့၊ နာမည် ထွက်သွားရင် သူဌေးကတော်နဲ့ ပြဿနာတက်ပြီး အစီအစဉ်တွေပါ ပျက်သွားမယ်ဗျ”

“ဟင်. . . အဲ့ဒါ မိုက်ရိုင်းတာပဲဗျ”

“ဘာများတုန်းဗျာ”

“ဒီကိစ္စက လူပျိုတွေနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလား!”

“ဪ. . . သူကြီးရဲ့ကြော်ငြာဘုတ်မှာ စာတွေ မပျက် သေးပါဘူး၊ ဥပမာ. . . မှတ်ချက် လူပျိုသာ ဖြစ်ရမည်ဆိုတာမျိုးမှ မပါဘဲလေ”

ကိုစိုင်းတစ်ယောက် ထွက်သမျှဒေါသကို ပြန်မျိုးနေပြီး လှ သရဖူကိုလည်း မချီတင်ကဲမျက်လုံးတွေနဲ့ နှမြောတသွား ကြည့် လိုက်မိတယ်။

သူမလည်း အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး သက်ဝင်နေတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ပြန်ကြည့်တဲ့အတွက် ကိုစိုင်းရင်ထဲကို ပြောမပြတတ်တဲ့ စိတ်ခံစားမှု များ ရင်ခုတ်မောင်းသံကြီး ဝင်ရောက်လာပါတယ်။

(စိတ်ချပါ သရဖူရယ်။ ကိုယ်လေ. . . မင်းကို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ကာကွယ်မှုမျိုး ပေးမှာပါ။ မင်းသာ ကိုယ့်ကို ကာကွယ်ခွင့်လေး ပေး စမ်းပါ)

ကိုစိုင်းတို့ ဆရာတပည့်တွေ ဆိုင်ကနေ ထပြန်လာပေမယ့် ဆိုင်ရှေ့က ရွာလယ်လမ်း ကြွက်မြီးဈေးကွက်ကတော့ စည်ကားနေ တုန်းပါပဲ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဒီရက်တွေမှာ လုံးဝအပြင်မထွက်ဘဲ ပန်းချီကားတစ်ကား တည်းကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ပုံဖော်နေတဲ့ ကိုစိုင်းကို ကြည့်ပြီး ခိုင်လေး တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်။ ခင်မောင်ကတော့ အရပ်လည်း ရှည်၊ ခြေထောက်လည်း ရှည်တာကြောင့် အလုပ်မရှိရင် ရွာရိုးကို ပေါက် လျှောက်သွားနေလို့ ခိုင်လေးနဲ့မျိုးမြင့်ထွန်းပဲ ဝစီပိတ်ပန်းချီဆွဲ နေတဲ့ဆရာသမားကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုရင်း ကျန်နေခဲ့ကြတယ်။

သုံးရက်လုံးလုံး နေ့ညမနား ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ကိုစိုင်းရဲ့လှသရဖူ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကတော့ ဆီဆေးလက်ရာနဲ့ လှပသပ်ရပ်စွာ ပြီး ဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ဒါတောင် အားမရနိုင်သေးလို့ စုတ်ပြားတစ်ချောင်းနဲ့ ဟိုတို့ဒီခတ် လုပ်နေတဲ့ ကိုစိုင်းဘေးကနေ ခိုင်လေးတို့ ရပ်ကြည့်ပြီး

“ရပါပြီ ဆရာသမားရယ်၊ လုံးဝဆိုလုံးဝ ကွက်တိပါပဲ”

“တော်ပြီလေ ကိုစိုင်း.. . ချဉ်ဖတ်စော်လည်း နံနေပြီ”

“ဘာကွ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်အနံ့ခံကြည့်ဦး၊ ရေသုံးရက်မချိုး တဲ့အနံ့က ဘာနဲ့လဲလို့”

ဒီတော့မှပဲ ကိုစိုင်းနောက်ဆုတ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်တို့နဲ့ ခပ်ခွာခွာကနေ ထိုင်ကြည့်တယ်။ အဲ့ဒီနောက် ဆေးလိပ်တစ်ဖွာ အားပါးတရ ဖွာရှိုက်ပြီးမှ ဆေးလိပ်တိုကို ခွက်ထဲ ထိုးချေရင်း.. .

“သူများတွေက လှသရဖူရဲ့ဘဝကို ကြွက်မြီးနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်၊ ငါက နှလုံးသားပုံရိပ်ကို စိတ်ကူးနဲ့ ခြယ်မှုန်း ပြီး တရားမျှတတဲ့ အချစ်စိတ်ချင်းပဲ လဲလှယ်ချင်တယ်”

“လေးစားတယ် အာစရိ.. . လေးစားတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ် သင့်တယ်”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ခင်မောင် အပြင်ကနေ ပြန်ရောက်လာ တယ်။

“သတင်းထူးတယ် အာစရိရေ”

ခင်မောင်အသံကြောင့် အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“ကြွက်မြီးဈေးက အရမ်းမြောက်သွားပြီ ဆရာ၊ လက်နှံ ပေါက်ဈေးတင် တစ်ချောင်းကို ငါးရာတဲ့၊ ညနေ ဈေးဖွင့်ချိန်မှာ ခြောက်ရာ ခုနစ်ရာအထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ ပွဲစားက ယောက်က ပြောတယ်ဗျ”

“အဲ့ဒါကို ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကြွက်မြီးဈေးနှုန်း ကျ

ဆင်းရေး ပိုစတာ ရေးပေးရမှာလား၊ ချီးပဲကွာ. . . အရေးမပါတာ”

“ဪ. . . ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ စကားဆုံးအောင် နားထောင် ဦးလေ၊ အဲသလို ဈေးတွေ မြောက်ကုန်တာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား!”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

“ကြွက်ရှာလို့မရတော့လို့ဗျ”

အဲဒီစကားကိုတော့ ကိုစိုင်း စိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ပုံပါ။

“ကြွက်. . ကြွက်က. . အင်း. . ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို ရှာလို့မရတာလဲ!”

“လောလောဆယ် တစ်နေ့ကို အမြီးတစ်သောင်းလောက် ဖြတ်ယူနိုင်တဲ့ ကြွက်မုဆိုး ချက်ကြီးတောင် တစ်နေ့တစ်ချောင်း ရဖို့ အသည်းအသန် ရှာနေရတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ပစ္စည်းသစ် မဝင် တော့ ဈေးကွက်ထဲ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဈေးတက်ကုန်တာ၊

ဝှက်ဖဲထားတဲ့ ဝယ်လက်တချို့ ရှိနေတာကို ပွဲစားတွေက လည်း သိတယ်၊ အဲဒါကို ချောင်းပြီး ဈေးတင်ရိုက်နေတဲ့သဘောပဲ၊ ငွေသမားကလည်း နပ်တယ်၊ သူ အချောင်ဈေးနဲ့ ရထားတဲ့ကြွက်မြီး တွေကို လက်ရှိပေါက်ဈေးနဲ့ ပြန်ပတ်ထုတ်ပြီး ဈေးချပေးလာအောင် ပြန်မျှောတယ်ဗျ၊ ချက်ကြီးလည်း ညှစ်လုံးလုံးပြီး ရတာလေးကို ပြန် ထုနေလို့ သူပြောတဲ့ဆယ်ရက်က ရက်သုံးဆယ်လောက်မှ ဖြစ်မယ် ဆိုပြီး စကားပစ်နေပြီဆိုတော့ကား ကိုယ့်ဆရာကို ကံမျက်နှာသာ ပေးလာတယ်လို့ ပြောချင်တာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒီအတိုင်းဆို မဆိုးဘူးဗျ”

ခိုင်လေးကပါ ဝင်တွေးပြီး ဝင်ထောက်ခံပေးတော့ မျိုးမြင့် ထွန်းက တွေးတွေးဆဆလေသံနဲ့. . .

“ကြွက်မြီးဈေးကွက် လှုပ်တာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ၊ အဲဒီထက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာက ကြွက်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန် တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကုန်တာလဲ၊ ကြွက် မုဆိုးတွေကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့်တွေရဲ့ ကြောင်ပန်းချီကားတွေကြောင့်လား၊ အဲဒါကို အဖြေရှာကြည့်သင့် တယ်”

ကိုစိုင်း အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားကြည့် ပြီးမှ. . .

“အေးကွာ. . . ငါ့အတွက် ဝိုင်းတွေးပေးတာ ကျေးဇူးတင် တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပန်းတိုင်မရောက်သေးဘဲနဲ့ တက်ထောင်ပြီး အော် နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ ငါ့ရဲ့ရည်မှန်းချက် ပြီးမြောက်ဖို့ လက်တစ် တမ်းစာပဲ လိုတော့တယ်၊

အဲဒီအတွက် မင်းတို့ကို တာဝန်ပေးရမယ်၊ ဟောဒီ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားပုံရိပ်စစ်ကလေး အရင်တစ်ခါလို ကြွက်ကိုက်မခံရအောင် အလှည့်ကျ ဂျူတီစောင့်ရမယ်”

အဲဒီအခါမှာ ခင်မောင်က. . .

“ဟာ. . . ကိုယ့်ဆရာရယ်. . . အခု ပြီးပြီမလားလား၊ ပေး လိုက်တော့လေ”

“ဟကောင်ရ. . . ဒါ ပန်းချီကားကို အရောင်းပြခန်းတင်ဖို့

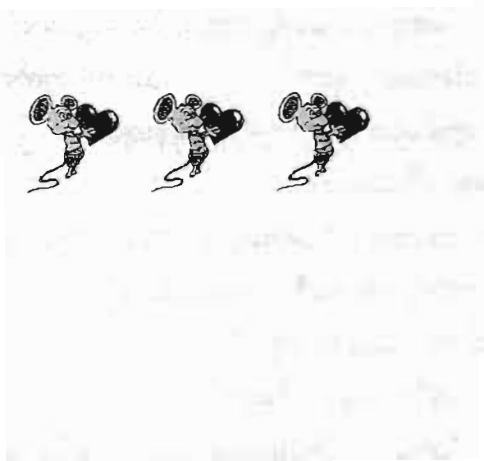
၁၀၄ နတ်ရွာစိုး

ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲကနေ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ
ရောက်အောင် ဝတ်မှုန်ကူးပေးရမှာ အဲဒါကြောင့် အချိန်နည်းနည်း
လိုတယ်၊ အလှဆုံးစကားလုံးတွေနဲ့ ပျိုးရမယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ပုံတူထုဆစ်မှု
ကို ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ကြည့်ရှုခွင့်ပေးရမယ်၊ ပြီးမှ သူ့လက်ထဲကို ငါ့ရဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေနဲ့ ထုပ်ပိုးပြီး အပ်နှံမှာကွ”

ခိုင်လေးတို့ ပြုံးကြတယ်။ ကိုစိုင်း ရေချိုးဖို့ အခန်းထဲက
ထွက်သွားမှ ခင်မောင်က လေသံနဲ့ အတင်းတုတ်တယ်။

“တော်ကီတွေကတော့ အမြင့်ကြီးပဲကွ၊ သူပြောတဲ့အထဲမှာ
မြေကြီးက တိုးထွက်လာမယ့်ကြွက်တွေ မပါဘူး... သိလား”

ရယ်ကြတယ်...။

အချစ်ကို ငါတင်ချစ်ပြီး
ဆုတ်ဆုတ်မကြွေဘဲ ခြာထဲကလို
လေဖူလေသိမ်းနဲ့ ငြောရရင်...
အင်မတန်ကို အာတွေ့စာလို ဖိစ...
ငါလိုလေ...
“အချစ်ဆိုမှတော့... အချစ်ပေါ့... ခုံခုံ”
(အင်း... နှလုံးနှလုံးစပ်စပ်)

အသန်း(ရှစ်)

၉

နေတော့ လှသရဖူကို နှလုံးသားဝတ်မှုန်ကူးဖို့ ရင်ခုန်သံနဲ့ အတည်ပြုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတွက် ကိုစိုင်းတစ်ယောက် ရှိုးစမိုးအပြည့်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရောက်နေတယ်။ တပည့်ကျော် သုံးယောက်ကိုတော့ ပန်းချီကားလုံခြုံရေးအတွက် အလှည့်ကျ ဂျူတီ ဝင်ခိုင်းထားလို့ ခါတိုင်းလို တပူးတွဲတွဲနဲ့ ပါမလာကြပါဘူး။

“ဒီနေ့ ကိုစိုင်းတစ်ယောက်ထဲလား... တပည့်တွေရော”
လှသရဖူက ကိုစိုင်းထိုင်နေတဲ့စားပွဲကို အဝတ်စနဲ့ သုတ်သင်

သန့်ရှင်းပေးရင်း မေးတယ်။ ဒီရက်တွေ ဈေးကွက်ပျက်ချင်သလိုလို တောင် ဖြစ်နေလို့ အရင်အရင်နေ့တွေကလို ဆိုင်မှာ ကြွက်မြီးပွဲစား တွေ ပြည့်မနေဘဲ လူရှင်းနေတဲ့အတွက် ကိုစိုင်းစိတ်ထဲမှာ ဒါ အခါ ကောင်းပဲလို့ တွက်မိပြီး...

“တပည့်တွေ အလုပ်ပေးထားခဲ့တယ်လေ၊ ထိုင်ပါဦးလား စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင်”

ကိုစိုင်း အဲသလို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လှသရဖူ အပြုံးလေးတစ်ပွင့် ပွင့်လာပြီး ဟိုဒီတစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီးမှ ဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ သူမလည်း သိနေတယ်လေ။ ဒီလူကြီး သူမကို ရှိုင်းနီး ရှိုင်းနီး လုပ်နေတယ်ဆိုတာ။ ဝန်ခံရရင် သူမလည်း စိတ်ဝင်စားပါ တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ရွာက အာပေတူးတွေနဲ့ နှိုင်းစာရင်တော့ ကိုစိုင်းက အပုံကြီး သာနေတာ မဟုတ်လား။

ဗဟုသုတ၊ အတတ်ပညာ၊ အနေအထိုင်၊ အသွားအလာ၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ(နဖူးပြောင်တာကလွဲလို့)၊ ပြီးတော့ မြို့နေလူတန်းစား၊ သူတပည့်ခင်မောင် ကြွားထားသလောက် သိရတာက... ဆရာ စိုင်းလားရှိုးရဲ့ တစ်နှစ်ဝင်ငွေကို သူတို့ဆရာတပည့်လေးယောက် အကြိုက်သုံးတာတောင် ပိုနေသေးလို့... ဘဏ်မှာအပ်ထားတာတင် မနည်းတော့ဘူးလို့ ဆိုသလို့။ အဲဒီတော့ ဒီလိုပြောင်ချော... အဲ... အဲ... ရုပ်ချော... ဥစ္စာပေါ့... အနုပညာသမားလေးကို ဘယ်မိန်း ကလေးက ငြင်းမှာလဲ။

“ကဲ... ပြော... ဘာပြောမှာလဲ!”

“အဟဲဟဲ... ပြောချင်တာကို စိန်ပြီး ပြရရင်တော့ ကောင်း ကင်ကို မော့ကြည့်သလိုပါပဲ”

လှသရဖူ ထိုင်နေရာကနေ ကောင်းကင်ပြင်ဆီ တစ်ချက် လှမ်းငေးပြီး မျက်နှာလေး တသုန်သုန်နဲ့...

“ကောင်းကင်က ပြာနွမ်းပြီး ပြောင်သလင်းခါနေတော့ ဘာ မှ ပြောစရာမရှိဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့၊ အင်း... ဒါဆိုလည်း သွား တော့မယ်”

“ဟာ... နေ... နေပါဦး သရဖူ ကိုယ်ပြောချင်တာ... ဒီ... ဒီလိုလေ၊ ညဘက် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင် မရေမတွက်နိုင်တဲ့ ကြယ်စင်တွေကို မြင်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ပြောချင်တာ အဲဒါပါ၊ စကားလုံးတွေက ကြယ်တွေလိုပဲ ရေတွက်လို့မရအောင် ပြတ်သိပ်နေ ပါတယ် သရဖူရယ်... တကယ်ပါ”

လှသရဖူ ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်ပြီး ရယ်ဟဟလေး လုပ် လိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

“အဲဒါ အသာထား၊ ပန်းချီဆွဲပေးဖို့ အစီအစဉ် မရှိတော့ဘူး လား”

“ဟဲဟဲဟဲ... သရဖူရယ်၊ ကိုယ်လေ... ပြောင်နေတဲ့နဖူး မှာ ဆံပင်ပြန်ပေါက်ဖို့ ဆုတောင်းချင်မှတောင်းမယ်၊ သရဖူကို ပြော ပြီးသားစကား ပျက်မသွားစေရဘူး... စိတ်ချ၊ အခုဟောင် ခေါ်”

“ဗျို... ဆရာစိုင်း”

အားပါးတရ လှမ်းခေါ်ရင်း ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ရာအိမ်မှူး

ဦးဝင်းရီနဲ့ သူ့မယားညီအစ်ကို စောတင်မောင်ကြောင့် ကိုစိုင်း စကား ပြတ်ပြီး. . .

“ဪ. . . ဦးဝင်းရီတို့ပါလား၊ လာဗျာ. . . လက်ဖက်ရည် သောက်”

“သောက်မှာ. . . ဆရာကိုလည်း ပြုစုချင်လို့ လိုက်ရှာနေ တာ၊ အိမ်တောင် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီဗျ၊ ဆရာတပည့်တွေက ဆိုင်မှာ ဆိုလို့”

အဲဒီတော့ သရဖူလည်း ထိုင်ရာက ထပြီး နေည့်သည်ကို နေရာပေးလိုက်ရတယ်။

“သရဖူရေ. . . ချို့ဆိမ့်နှစ်ခွက် ရှယ်ဗျာ၊ ဟောဒီက ဆရာ စိုင်းအတွက်လည်း လုပ်ပေးပါဦး”

“ဟာ. . . ကျွန်တော်သောက်ပြီးပြီ”

“ထပ်သောက်ပါဦးဗျာ. . . လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်က ဘာ များ ထူးလို့လဲ!”

သရဖူ လှည့်ထွက်သွားလို့ ကိုစိုင်း နှမြောတသစ္စာနဲ့ပဲ ဟန် လုပ်ပြီးရတယ်။

“ဆရာရေ. . . ယောက္ခမကြီးတော့ ထူထူထောင်ထောင် ကို ဖြစ်သွားပြီဗျ”

“ဟုတ်လား. . . ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒါ ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောရင်း နောက်ထပ် အကူအညီလေးလည်း တောင်းချင်လို့ပါ၊ ဆရာက ဗဟုသုတလည်း

စုံတော့ ဆရာဆီ ချဉ်းကပ်ရင် အဆင်ပြေမလားလို့”

“ဘာများတုန်း”

အဲဒီတော့ ဦးဝင်းရီက စောတင်မောင်ကို မေးဆတ်ပြပြီး. .

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့မယားညီအစ်ကိုလေ၊ စောတင်မောင်လို့ ခေါ် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်က စိုင်းလားရှိုးပါ”

“စောတင်မောင်ပါခင်ဗျာ. . . ရင်းနှီးခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်”

“ကဲ. . . စောကြီး မင်းကိစ္စကို ဆရာသိအောင် ပြောပြ လိုက်လေကွာ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်. . . အင်း. . . ပြောရမှာလည်း. . . အာ. . . အာယားတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ. . . ပြောမှာသာပြောပါ”

စောတင်မောင် ရုတ်တရက် ပြောချဖို့ မလွယ်သလိုမျိုး နားရွက်နောက်နားဖက် ကုတ်ရင်းပွတ်ရင်းက. . .

“ဒီလိုပါဗျာ. . . ကျုပ်ညီရဲ့မရီး အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြဿနာပါ”

“အင်း. . .”

“ဆရာ သဘောပေါက်အောင် ပြောရရင် ကျွန်တော် ဟို တလောက အရောင်းအဝယ်ဖြစ်နေတော့ သူ့ကို ဆိုင်မှာ နေ့စား ခေါ်ပြီး ပစ္စည်းအဝယ်ကောက် လုပ်ခိုင်းမိသေး၊ အဲဒီမှာ ရွာထဲက

ချက်ကြီးဆိုတဲ့ကောင် ကြွက်မြီးလာရောင်းရင်း တွေကြပြီး အခု ယူကြမယ် တကဲကဲ လုပ်နေတယ်ဗျာ . . တကယ်ပါပဲ၊ ချက်ကြီးကို ဘာကြည့်ပြီး ဘာကြိုက်မှန်းကို မသိတော့တာ”

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဝင်းရီက ဝင်ထောက်ပေးတယ်။

“ငါသိတယ် စောတင်မောင်၊ မင်းညီရဲ့မရိုးက ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်ပြီး ကြိုက်သွားတာ”

“ဗျာ . . ”

“ဘယ်နှယ်ကွာ . . . ငရဲပန်းလား ရွှေပန်းလားဆိုတာ ခွဲသိ ဦးမှပေါ့၊ အင်းလေ . . . သူ့ခမျာလည်း အပျိုကြီးဆိုတော့ အတွေ့ အကြုံမရှိ ဘာမရှိနဲ့ မျက်လုံးထဲ ရွှေပန်းပဲ မြင်နေမှာပေါ့”

“အင်း . . . အဲ . . . အဲ”

ကိုစိုင်းလည်း ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ဘဲ စကားကို အ လိုက်သင့်လေး ထောက်ပေးကာမှ ဦးဝင်းရီခမျာ သူ့ဥပမာလေးနဲ့သူ အူတူအမ်းတမ်းဖြစ်ပြီး . . .

“အေးလေဗျာ . . . ကျုပ်ပြောချင်တာ . . ကိုယ်ယူမယ့် ယောက်ျား ဘယ်အနေအထားလဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကို လုံခြုံမှုရော ပေးနိုင် ရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ချက်ကြီးဘာကောင်လဲ လူတိုင်းသိနေတဲ့ဟာ၊ ဒီကောင် သွားယူမိရင် ငရဲကျသလို ဖြစ်မနေဘူးလား!”

“မှန်တာပေါ့”

“ကျုပ်ပေးစားပါသေးတယ်၊ ဟိုဘက်ရွာက ဇော်လင်းနိုင် ဆိုတဲ့ကောင်လေးဆို သိပ်တော်တာ၊ အသောက်အစား မရှိ၊ အလုပ် လည်း ကြိုးစားတယ်၊ ဒီလိုလူနဲ့ဆို ရွှေဘုံပေါ် စံရုံပဲ၊ အဲဒါ . . အဲဒါ ငရဲပန်းနဲ့ရွှေပန်းကို အဲသလို ခွဲခြားခိုင်းတာ”

ဦးဝင်းရီ သူ့ဥပမာကို သူ မနည်းပြန်အဖတ်ဆယ်ပြီးမှ မော သွားသလို လေပူကြီး မှုတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မလိုက်တယ်။

“ကဲ . . . သောက်ကြပါဦးဗျာ”

အဲဒီနောက် အသီးသီး အသကက လက်ဖက်ရည်လေး သောက်ကြ၊ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာကြနဲ့ စကားဝိုင်းက ငြိမ်ငြိမ်က လေး စီးဆင်းသွားတယ်။ ခဏကြာမှ စောတင်မောင်က ငြိမ်ပြီး စီးနေတဲ့စကားဝိုင်းကို တမံစတုတ်ပါတယ်။

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပဲ ဆရာရယ်၊ ချက်ကြီးအဖေ ကျောင်းဆရာ ပင်စင်စားကြီးကလည်း ကျုပ်တာဝန်မယူနိုင်ဘူးနော် လို့ ကြိုက်နံထားပြီးသားဆိုတော့ ခွဲမှပဲ ဖြစ်မယ်”

“ခင်ဗျာ”

ခွဲရမယ်ဆိုတော့ ကိုစိုင်း နည်းနည်းလန့်သွားတယ်။ သူ့ကိုယ် တိုင်တောင် ခုချိန်ထိ ဘဲဥမကွဲသေးလို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားနေရ တဲ့ကြားထဲ သူများကိစ္စ ကြားဝင်ခွဲစိတ်ဖို့ ကူညီရမယ်လို့တော့ ဒါ မဖြစ်သင့် မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စလို့လည်း တွေးမိသွားတယ်။

အယူသီး အစွဲကြီးတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ဝင်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်မှာ ကြောက်တာတော့ အမှန်ပဲလေ၊ ဘယ်နှယ် . . . အပျိုကြီး

လင်ယူမယ့်ကိစ္စကို လူပျိုကြီးက အကွဲအပြဲဖြစ်အောင် အကူအညီ ပေးရမယ်လို့၊ မနိပ်သေးပါဘူးလို့ တွေးပြီး...

“အင်း... အဲဒါ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုကူညီရမှာတဲ့လဲ!”

“ဆရာက ယတြာပေးတာ အရမ်းကောင်းတယ်လေ၊ အခု တောင် ကျုပ်ယောက္ခမကြီး သေရွာက ပြန်လှည့်လာနိုင်ပြီ မဟုတ် လား၊ အခုလည်း ဒီကောင်မရီးကိစ္စ ယတြာလေး... အဟဲဟဲ... အဲဒါပါ”

“ဟာ... ဒါဆို မှားနေပြီဗျ ဦးဝင်းရီရ၊ ဒါမျိုးက တကယ် နားလည်ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်သင့်တာ၊ ကျွန်တော် က ပန်းချီဆရာလေ၊ ဗေဒင်ဆရာ နတ်ဆရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လို လုပ် ကူညီနိုင်မှာလဲ၊ ဦးဝင်းရီကိစ္စကို အကူအညီပေးတာကလည်း ကျွန်တော့်အမေဖြစ်တုန်းက သူငယ်ချင်းဗေဒင်ဆရာက ဒါ ဘယ်သူ မဆို လုပ်လို့ရတဲ့နည်းဆိုပြီး ပေးခဲ့လို့သာ ပြန်မျှနိုင်တာ၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ် ကူညီနိုင်ပါ့မလဲ!”

ဆိုတော့ကာ ဦးဝင်းရီတို့ အကြံအိုက်သွားသလို ခေါင်းကုတ် ကြ၊ နှာခေါင်းတွေ ပွတ်ကြနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ပြီးမှ ဦးဝင်းရီက...

“ဟိုဖက်ရွာမှာတော့ ကိုအေးဇာလို့ ခေါ်တဲ့ ကုလားဆရာ တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ သိပ်စွမ်းတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်”

“ဟာ... ငါ့အစ်ကိုရာ၊ စောစောက ပြောပါတော့လား”

“ပြောချင်တယ်... ဒါပေမယ့် အဲသလို အကွဲအပြဲကိစ္စ ဆိုရင် ဆရာက ကာယကံရှင်ကို သူ့ဆီမှာ ညအိပ်ခိုင်းတာဟ”

“ဗျာ...”

“လျှောက်မတွေးနဲ့... သူနည်းနဲ့သူ ဓါတ်ရိုက်ဓါတ်ဆင် စိမံတာ၊ အဲဒါကို ပေစောင်းစောင်းတွေ တွေးတတ်တဲ့ မင်းအမျိုးတွေ ကြောင့် ထုတ်မပြောတာ”

“မတတ်နိုင်ဘူး ကိုဝင်းရီရာ၊ အဲဒီဆရာနဲ့ပဲညားညား အဲဒီပဲ လွှတ်တာ ကောင်းတယ်၊ ကဲ... အချိန်လေး ရှိတုန်း စီစဉ်မှ”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း သွား၊ ဪ... ဆရာစိုင်းလည်း စိတ်ဒုက္ခ လာပေးမိလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ အမေ့ကိစ္စအတွက် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

“ရတယ်... ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေးပဲ ရှင်းလိုက်ပါ... အဟဲဟဲဟဲ”

“ဟာ... ဟုတ်သား... မေ့နေလိုက်တာ၊ လာဟေ့... ဒီဝိုင်း ရှင်းမယ်”

အဲသလိုနဲ့ ဦးဝင်းရီတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကနေ ထွက်သွားကြ တော့မှ ကိုစိုင်းလည်း သက်မမောကြီး မှုတ်လွှတ်ပြီး လှသရဖူကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူမလည်း ခြေတစ်လှမ်း အသင့်ပြင်ထားပုံပါ ပဲ။ ကိုစိုင်းတောင် မခေါ်လိုက်ရဘဲ ကောင်တာခုံကနေ ထထွက်လာ တယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းတဝက်ပါပဲ။

“ဟေ့... မောင်စိုင်း”

“ဟာ... သူကြီး”

ကိုစိုင်း စိတ်ညစ်သွားပေမယ့် လေးစာကလိပ် ဟန်ဆောင်

အပြီးလေးနဲ့ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်တယ်။ သူကြီး အားပါးတရ ပြုံးရယ်မှုတွေနဲ့ ဝင်ထိုင်ပြီး . . .

“မောင်ရင့်ပန်းချီကားတွေကြောင့် ငါတို့ရွာတော့ ကြွက်ဘေးသင့်ရာကနေ လွတ်ပြီကွ. . . သိလား”

“ဟုတ်လား. . . ဘယ်လိုကြောင့်လဲခင်ဗျာ”

“ဒီလိုကွ. . . ငါ လေးရွာစုကျောင်းဆရာတော်ကြီးကို မေးလျှောက်ကြည့်တော့ အဲ့ဒါ အကုသိုလ်ကင်းတဲ့ ကပ်ကျော်နည်းတဲ့ကွ၊ ပြီးတော့ ဆရာတော်က ရှင်းပြတယ်။ ရှေးဆရာကြီးတွေက မင်းစိုက်ရုံးစိုက်ဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်ကို အကာအကွယ်ပြုနိုင်ဖို့ မြို့ပြင်လေးရပ်မှာ ကက်ကင်းချတယ်။ ဥပမာ ခရမ်းကွာ၊ လှည်းကူးကွာ၊ အဲ့ဒါ ကက်ကင်း သဘောတွေပဲတဲ့။

အခု တို့ရွာကလူတွေရော တခြားရွာကလူတွေပါ ကြွက်ကို မြေလှန်ရှာနေကြတာ တစ်နေကုန်လို့မှ တစ်ကောင်မရတာ မထူးဆန်းနေဘူးလား!”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်. . . ငါတူ မောင်စိုင်းရဲ့ကျေးဇူးကတော့ များသထက်များပြီဟေ့”

“ရပါတယ် သူကြီးရယ်. . . မပင်ပန်းပါဘူး”

“ဒါပေသိ မောင်စိုင်း ပင်ပန်းဦးမှာကွသ်၊ အားတော့ နာပါရဲ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒီလိုလုပ်ရလို့ မောင်စိုင်း မနစ်နာစေရပါဘူး၊ တခြားရွာက သူကြီးတွေလည်း ငါတို့ရွာရဲ့အစီအစဉ်ကို

သဘောကျပြီး မင်းဆီမှာ ကြောင်ပန်းချီကားတွေ အပ်ချင်ကြတယ်တဲ့”

ကိုစိုင်း မျက်လုံးနည်းနည်း ကျယ်ချင်သွားတယ်။

“အဲ့ဒါ သူကြီးတွေ ညနေ ကျုပ်အိမ်ကို လာစုကြလိမ့်မယ်၊ ပန်းချီကားအတွက် ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ မောင်ရင့်အနုပညာကြေးကိုတော့ မောင်ရင့်ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးပေါ့နော၊ ရွာလေးရွာစာပန်းချီကားတွေဆိုတော့ နည်းတော့မနည်းဘူး”

ကိုစိုင်းလည်း ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာတော့ဘဲ ခေါင်းသာတွင်တွင်ညိတ်နေရတော့တယ်။ တစ်မျိုးတော့လည်း ကောင်းပါတယ်။ ရွှေကမ်းသာ ရောက်လာပြီးကတည်းက ဆရာတပည့်တွေ ယောင်ခြောက်ဆယ်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။ အလုပ်ကလေး ရသွားတော့ ဟိုကောင်တွေလည်း ခြေငြိမ်စိတ်ငြိမ်သွားမယ်၊ ထိုက်သင့်သလောက် တွက်ခြေလည်း ကိုက်မှာပါ။

“ကိုင်း. . . ဒါဆို ကျုပ်သွားမှထင်တယ်”

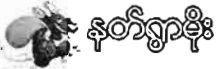
“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူကြီး”

“သမီးရေ. . . အဖေ ခြောက်ဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်”

သူကြီးထွက်သွားမှပဲ သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကားသလို ပြိုင်တူပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ပြုံးကြတယ်။ အခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်တော့တယ်ဆိုတဲ့ပုံမျိုး။

“ဗျို. . . ဆရာစိုင်း”

နတ်ရွာစိုး

“ခင်.. ခင်ဗျာ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဝင်းရီနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတချို့ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာလို့ ကိုစိုင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။

“ဟိုအသက်ကယ်ယတြာကိစ္စ ဆရာရေး၊ ကြုံတုန်း ဇီဝိတဒါနလေး လုပ်ပါဦး”

(ငါ့နယ်ကွာ...)

ကိုယ့်အာသာကြည့်စိတ်ပြီးရပ်နေတဲ့အချပ်ဆိုတာ
အပင်ပေါ်မှာမှည့်လိုမှတ်စားခံနေရတဲ့
ဆရာဝန်စားလုပ်ရဲ့...
ဆရာဝန်ခန့် ပြုတ်ချေလာမှာ..
နဂါးရတနာဝင်းကုန်းပေါ်တာ..
(အတောကြီးအတည်းအကူးအပြောင်းရမှာ) ဆိုတာမျိုးပေါ့..
အချပ်လည်းမလိုဘဲ..
အချိန်မဆွဲခန့်အုပ်ရမှာ..

အခန်း(ကိုး)

ပြော

ရရင်တော့ လေးရွာသူကြီးတွေနဲ့ ဆုံပြီး
နောက်တစ်နေ့ကစလို့ သူတို့ဆရာတပည့်တွေ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြ
တယ်။ ရန်ကုန်ပြန်တက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ပန်းချီပစ္စည်းတွေ ဂယ်တဲ့သူ
ကဝယ်၊ ဘောင်ရိုက်တဲ့သူကရိုက် (ကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ရွာက လက်သမားဆရာကို လုပ်ခိုင်းပြီး ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ပုံစံ ထိုင်ပြော
ပေးရုံပါ) ကိုစိုင်းကတော့ သူတာဝန်ယူ ရေးလွှဲပေးရမယ့် ပန်းချီကား

တွေအတွက် အိုင်ဒီယာ စဉ်းစား၊ အကြမ်းဖျင်း ပုံဖော်ပေါ့။ ရေးရမှာလည်း ခြောက်ပေဆယ်ပေ ပိုစတာကြီးတွေ အချပ်ဆယ့်ခြောက်ချပ် မဟုတ်လား။

ကိုစိုင်း ပုံဆွဲစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ပုံကြမ်းရေးပြီး ပုံစံတွေ ထုတ်နေတုန်း လှသရဖူ လက်ဖက်ရည်ချိုင့်လေးနဲ့ ရောက်လာလို့ ကိုစိုင်း ထခုန်မတတ် ပျော်သွားတယ်။

“ဆိုင်ကိုတောင် မေ့နေပြီလားလို့”

“မေ့စရာလား သရဖူရယ်”

ကိုစိုင်းရင်တွေ တဒုန်းဒုန်း မြည်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် တည့်ည့် လုပ်ကိုင်နေကြလို့ ဒါ အခွင့်အရေးပဲဆိုပြီး...

“သရဖူ...”

“ရှင်...”

“ကိုယ်လေ... သရဖူရဲ့အလှဆုံး ပုံတူပန်းချီကားလေး ပြီးသွားပြီ... သိလား!”

“သိသားပဲ”

“ဟင်... သရဖူက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ!”

“ခင်မောင် ဒီမနက်ပဲ ရန်ကုန်မတက်ခင် ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် ဝင်သောက်ပြီး ပြောသွားတာလေ”

“အာ... ဒီကောင်ကွာ”

“အို... ဒါဆို ဒီက သိခွင့်မရှိဘူးတဲ့လား!”

“ဟာ... ရှိ... ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က သရဖူကို အံ့သြစေချင်တာ”

“နေပါဦး... ကျွန်မကို ပြောတော့ မော်တော်ထိုင်ပေးမှ ရေးလို့ရမယ်ဆို”

“မော်ဒယ်ပါ သရဖူရဲ့”

“အင်း... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် ရေးလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မတောင် မသိလိုက်ဘဲနဲ့”

ဆိုတော့ ကိုစိုင်း အိုက်တင်လေးနဲ့ ပြုံးပြီး ရှိစေ့စေ့ ဆံပင်ပါးပါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နောက်လှန်သပ်တင်လိုက်တယ်။ ပြုံးမှ...

“တကယ်တော့ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ သရဖူရဲ့ပုံရိပ်ကလေးက ထင်းနေအောင် စွဲမှတ်ပြီးသားပါ”

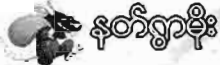
သရဖူ ရှက်ပြီး မျက်လွှာချပစ်လို့ ကိုစိုင်းက သူမလက်ဖဝါးလေးကို အသာလှမ်းဆွဲပြီး ဆုပ်ထားလိုက်တယ်။

“အို... ကို... ကိုစိုင်း”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာ ချမ်းမြေ့သော် ပြောသလိုပါပဲ သရဖူရယ်၊ စုံမှိတ်ထားပေမယ့် ပုံရိပ်ကလေးများ ရင်ထဲမှာဆိုတာလေ”

“ကိုစိုင်း... လူတွေနဲ့ဆို”

“ကိုယ်လေ... စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ပန်းချီကားလေးကို ကိုယ့်ရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ထုပ်ပိုးပြီး မင်းကို ပေးချင်ခဲ့တာပါ... လက်ခံပေးပါနော်”

“ဟို. . အင်း. . ဟိုမှာ အဖေ”

ကိုစိုင်း အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ပြီး ခိုးထုပ်ခိုးထည်ကြီးနဲ့ မိနေလို့ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး သူမလက်ကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထိုး ထည့်လိုက်တယ်။

“ဟ. . မောင်စိုင်းရ၊ ဘာလုပ်တာလဲ!”

“အဝူ. . အဝူ. . ဝေါင်”

ကိုစိုင်း လက်ကို ပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး. . .

“အပူ. . အပူလောင်သွားလို့ သူကြီး၊ ရေနွေးပူ. . ရေနွေး

ပူ”

အဲသလို ပြောမိပြောရာ ပြောရင်း လက်ကို တစ်ခါပြန်ထိုး ထည့်ပြီး ငုံထားပြန်တယ်။

“ဟာ. . . အဲဒါဆို ငမိအိုးထဲ လက်နှိုက်ထားလိုက်လေ”

သူမလည်း ရှက်ရွံ့ပူထူပြီး ရောယိမ်းရှာတယ်။

“နှိုက်ပြီးပြီ အဖေ၊ အဲဒါတောင် ပူနေလို့”

“ဟာ. . . မောင်စိုင်းကို အားနာစရာကွာ၊ ဟေ့. . မြမူရေ နင့်သမီး ရေနွေးပူ လောင်လို့တဲ့ဟ”

“လာပြီ. . လာပြီ တော်ရေ”

သူကြီးမျက်နှာလွဲသွားမှ ကိုစိုင်းက. . .

“တကယ် ငမိအိုးနှိုက်လာတာလား. . . နည်းနည်းငန်လို့!”

“ဟင့်အင်း. . . စောစောကပဲ အိမ်သာတက်ခဲ့တာ”

“ဝေါ့. . အော့”

“ဟောတော့. . ချစ်တယ်ဆို”

“အင်း. . ဂလု”

ဒေါ်မြမူ ငမိအိုးလေးနဲ့ ရောက်လာလို့ သူတို့နှစ်ယောက် နည်းနည်းကူနေဆဲလို့ကြတယ်။

“ဘယ်မှာ လောင်တာလဲ!”

“ဒီလက်မှာ”

“ပေး. . ပေး. . အဲဒီလက်”

ဒေါ်မြမူ သူ့သမီးလက်ကို ငမိအိုးထဲ ထည့်ရင်း လေသံနိမ့် နိမ့်နဲ့. . .

“ငါ အိမ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်နေတာ၊ ရေနွေးပူက နင့်အဖေ လာမှပဲ လောင်တော့တယ်နော်၊ ဟင်း. . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ လာ. . . သွားမယ်”

ဒေါ်မြမူ သူ့သမီးလက် အိုးစွပ်ပြီး ပြန်ခေါ်သွားမှ ကိုစိုင်း လည်း သက်ပြင်းမောကြီး ချပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်တယ် ဆိုတဲ့စကားကို ပလုတ်ပလောင်း ပြောခွင့်ရလိုက်တာကြောင့် ငန်ကျိ ကျိ အရသာတွေပါ မေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ တဆွေဆွေ ခုန်အောင် ပျော် သွားတယ်။

(ငါကွ. . . အဟတ်ဟတ်)

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဒီကာလအတွင်း ဆရာစိုင်းလားရှိုးရဲ့လက်စွမ်းပြမှုတွေက မြင်သူတိုင်း အံ့သြနန်းပဲ။ အိုင်ဒီယာတွေကလည်း အရမ်းကောင်း တယ်။

ရွှေကမ်းသာအတွက် ရေးတုန်းကလို ကြောင်ပန်းချီကား ရိုးရိုးတွေ မဟုတ်ဘဲ ကြောင်က ကြွက်ကို ခုတ်ထားတဲ့ပုံမျိုး၊ ကြွက်ကို ကြောင်ဆော့နေတဲ့ပုံမျိုးတွေကို ကြွက်မြင်ရင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ သွားလောက်အောင် အသက်ဝင် လက်ရာတွေမို့လို့ ရွှေကမ်းသာက လူတွေတောင် မနာလိုဖြစ်ကြတယ်။

“ဆရာစိုင်းဗျာ. . . ကျုပ်တို့ရွာအတွက်တုန်းက ဒီပုံတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက လှန့်လိုက်တာ၊ သူတို့ဆီ ရောက်တော့ ကြောက်အောင် ခြောက်လွှတ်တဲ့သဘော”

“ဒီလိုလား!”

“ဒီလို. . . ဒီလို. . .”

တချို့က အဲသလို ရိုးသားတဲ့ အကောင်းမြင်စိတ် ရှိပေမယ့် တချို့ကတော့ ဆရာစိုင်းတို့အဖွဲ့ကို အတော်ပဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ကြ တယ်။

“ဒီလူတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ ဈေးကွက်ပျက်တာဗျ”

“အေးဗျာ. . . ခွင်တည့်မယ်မှ မကြံသေးဘူး”

“ကျုပ်လည်း ပိုက်ဘောမိနေပြီဗျ၊ ကြွက်မြီးတွေ ဝယ်ထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ချက်စားရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ. . . အဲဒါ ဟိုသူဌေးလူယုံနဲ့ ချိတ်ပြီး ပြန်ရောင်းလိုက် လေဗျာ”

“သွားပြီးပြီ. . . သူဌေးလည်း သူဌေးကတော် သိသွားလို့ ပြဿနာတက်ပြီး အဝယ်ရပ်သွားပြီ”

အဲဒါကို ကြားလိုက်တဲ့ ခင်မောင်က. . .

“မပူပါနဲ့ဗျာ. . . ဟိုဖက်ကမ်းမှာ စုပေါင်းကြွက်မြီးမီးရှိပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ သွားပုံပေးလိုက်ရင် မကုန်စရာ မရှိဘူး”

“ဘာ. . . ကျုပ်တို့က ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားရတာဗျ”

“သိတယ်. . . ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီမှာ ပြိုပွဲလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရောင်းခွင်လေး ရှာပြီး သွားရောင်းလို့ ပြော တာ”

ဆိုတော့ ကြွက်မြီးပွဲစားတွေ မုက်လုံးနည်းနည်းကျယ်သွား

တယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ တီးတိုးတွတ်တဲ့ပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆရာတပည့်တွေ တစ်လဆိုတဲ့အချိန်ကို ကျားကုတ် ကျားခဲ ကျော်ဖြတ်ပြီး ပန်းချီကားတွေ လက်စသတ်ကြတယ်။

ကိုစိုင်းကိုယ်တိုင် ဆရာဝင် တပည့်ဝင် ခွဲမနေဘဲ ခါးတောင်း မြှောင်အောင် ကျိုက်ပြီး လိုတဲ့ထောင့်ကနေ ဝင်ဖြည့်ပြီး လုံးနေလို့ ခိုင်လေးက...

“တို့ဆရာ တက်ကြွလှချည်လား!”

“အကြောင်းရှိတယ်လေ... ဟဲဟဲဟဲ”

ခင်မောင်စကားကို ခိုင်လေးတို့ ငဲ့လင့်ကြတယ်။

“ဘာအကြောင်းလဲ!”

ခင်မောင် မပြောသေးဘဲ လူချင်းနီးအောင် လျှောက်လာပြီး

မှ...

“ပန်းချီကားတွေ ပြီးတဲ့နေ့မှာ ဆရာသမားက သူ့နှလုံးသား ပုံရိပ်ကားကြီးကို လှသရဖူလက်ထဲ အပ်မှာ၊ အဲ့ဒီနေ့မှာပဲ ဟိုက အဖြေပေးမှာတဲ့ကွ”

“ဟင်... မင်းဘယ်လိုလုပ် သိလဲ!”

“ငါပဲ လှော်ပေးလိုက်တာလေ၊ မဟုတ်ရင် ကင်းစောင့်နေရ မယ် လဒရဲ့... သဘောပေါက်လား!”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဆရာ ကြွက်တက်နေ တာ၊ အဲ... အဲ... ကြွတက်... အဲ... တက်ကြွနေတာ”

နောက် ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်ကြာချိန်မှာတော့ လေးရွာ

သူကြီးတွေ အပ်နှံထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ အောင်မြင်စွာပဲ ပြီးဆုံး သွားခဲ့တယ်။

အနုပညာကြွေးလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရလိုက်ကြတဲ့ အတွက် ခိုင်လေးက...

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခေါက် လာတာ စုတ်ကော လာဘ်ကော ဝင်တာပဲဗျနော”

“အေးကွာ... ကံအလှည့်ပေးတာပဲ၊ ဒါထက် ငါ့စွတ်ချိန်း တွေရော သေချာလျှော်ပြီး မီးပူတိုက်ထားပြီးပြီလား!”

“ပြီးပါပြီ ဆရာသမားရယ်၊ အခု ရေချိုးပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ လုပ်တော့လေ... ရှုပါဖွင့်လိုက်တော့၊ ခင်မောင်နဲ့မျိုးမြင့်ထွန်းတို့ အစ်မသရဖူကို သွားခေါ်နေကြပြီ”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ အေး... အေး... လာရင် အသံပေး လိုက်ဦးနော်”

အဲ့ဒီနောက် ကွပ်မျစ်မှာ ထိုင်နေရာက လေကလေး တချွန် ချွန်နဲ့ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ခိုင်လေးကတော့ ရေနွေးသောက် ရင်း ခင်မောင်တို့အလာကို စောင့်ရင်း ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

“ဟာ...”

အိမ်ခန်းဖက်ဆီက ကိုစိုင်းရဲ့အလန်တကြား ပြည်ဟလိုက် သံကြီးကြောင့် ခိုင်လေး လန့်ဖျပ်ထခုန်ပြီး ဝင်ပြေးလာတယ်။

“ဆရာ ဘာဖြစ်တာလဲ!”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုစိုင်းလို အခန်းပေါက်ဝမှာ ဒူး

၁၃၀ နတ်ရွာမိုး

ထောက်လျက်ကြီး တွေ့ရပြီး အခန်းထဲမှာတော့ စိတ်ကြိုက်ဖျက်ဆီးလို့ အားမရနိုင်အောင် ရှိနေတဲ့ ကြွက်ဝမ်းဖြူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

စားလို့ရတာ အကုန်စားပြီး ကိုက်လို့ရတာ အကုန်ကိုက်ထားတဲ့ ကြွက်တွေဟာ ဒီနေ့ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားနေတဲ့ အယ်လ်ဒိုင်းဒါ အုပ်စုဝင်တွေလိုတောင် ထင်မှတ်စရာပါ။ အသေခံ ခုံးခွဲတိုက်ခိုက်တဲ့ အစွန်းရောက် အကြမ်းဖက်တွေလိုမျိုး အသေခံ ကိုက်ဖဲ့ဖျက်စီးနေတာကို တွေ့မြင်နေရတာဟာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်စရာပါပဲ။

တစ်ချက်တစ်ချက် အခန်းဝမှာ ရှိနေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှောင်ပြောင်သလိုမျိုး ပြူးတူးတူး လှမ်းကြည့်ပြီး သိက္ခာရှိရှိ သတ္တိပြောင်ပြောင် ဆက်ကိုက်နေသေးလို့. . .

“ကြွက်မသား ကြွက်စုတ်ကြွက်နာတွေ. . . သေပေတော့”

ခိုင်လေး ကြိုးဝါးပြီး တုတ်ဆွဲဝင်မယ် လုပ်တော့ ကိုစိုင်း ဒူးထောက်ကျနေရာက ထလာပြီး တားလိုက်တယ်။

“နေပစေတော့ ခိုင်လေး၊ ဒါ သူတို့ တရားသောစစ်ကို ဆင်နွှဲနေတာ. . . လုပ်ပစေတော့”

“ဟာ. . . ဆရာ. . . ဆရာနှလုံးသားကြီး တစ်စစီ စုတ်ပြတ်သွားပြီလေ”

“ရှိစေတော့ကွာ. . . ဟူး”

ပြောရင်း ကိုစိုင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး ကျောခိုင်းပစ်လိုက်

တယ်။

“ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး သူတို့ရဲ့အမျိုးသားလုံခြုံရေးကို လှလှပပ ခြိမ်းခြောက်တဲ့သူဟာ ငါပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကိုပဲ ပစ်မှတ်ထားပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာဟာ မျှတပါတယ်ကွာ၊ ခုနေ ငါတို့ ဝင်ရိုက်သတ်လည်း အသေခံကြမှာပဲ. . . လွှတ်ပေးထားလိုက်ပါ၊ သူတို့ ကျေနပ်သွားရင် ဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာကြတော့ဘူးဆိုတာ ငါလောင်းရဲတယ်”

“ဆရာ. . . ဟိုအစ်မ လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး ခိုင်လေး၊ သူ့ကို ချစ်ခဲ့တာ ရင်ထဲကပဲ၊ သူ့ပန်းချီကားကို ရေးခဲ့တာလည်း ရင်ထဲကပဲ၊ တစ်ကြိမ်မဟုတ်ဘူး နှစ်ကြိမ်တိတိပါ၊ ခုအချိန်မှာ ဘာသက်သေမှ ထုတ်မပြနိုင်လို့ ငါ အချစ်ကို သူလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုလည်း ငါကံတရားပေါ့ကွာ၊ သေချာတာကတော့ ငါ့ဘဝ တစ်သက်စာလုံးမှာ ဘယ်ချိန် ထရေးရေး. . . ရေးနိုင်သွားပြီဆိုတာပါ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ပုံက ဘယ်တော့ ရေးမှာလဲ!”

“ဟင်. . . သရဖူ ရောက်နေတယ်”

“အင်းလေ. . . ကိုစိုင်းတပည့်တွေ ဆိုင်စောင့်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး လာခဲ့ရတာ”

“ဒါ. . . ဒါဆို. . . ”

“ကျွန်မ အားလုံးကြားပြီးသိပြီးပါပြီ၊ ကိုစိုင်းရဲ့ ကြွက်ကိုက်သွားတဲ့အချစ်ကို နှမြောတသ ဖြစ်မိပေမယ့် ချစ်နေသရွေ့ အသစ်

တွေ အများကြီး ထပ်ရေးလို့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

“သရဖူရယ်”

“ဟေ့ . . . ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်”

ဝီခနဲ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြီးကြောင့် ကိုစိုင်းခမျာ တက်နေတဲ့ဖိလင်လေး လန့်ပြေးပြီး သရဖူရဲ့လက်ကို လွှတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဆရာသမားရေး . . . ချက်ကြီးဗျ”

ခိုင်လေး အနားကပ်လာပြီး ပြောတာကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ညိတ်ပြရင်း အပြင်ကို ထွက်လိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ကြက်နုတ္တိုရ်ကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျား ဘာအတွက် ရောက်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဟားဟားဟားဟား . . . ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း”

ချက်ကြီး အားပါးတရ ရယ်မောပြီး သူ့ပခုံးပေါ်က အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်မှောက်သွန်ချပစ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မည်းခနဲ နေအောင် ပြိုကျလာတဲ့ ကြွက်မြီးတွေကြောင့် ကိုစိုင်းရော ခိုင်လေးပါနောက်ဆုတ်ကုန်ကြတယ်။

သရဖူကတော့ ချက်ကြီးမှန်း သိတာနဲ့ လန့်ပြီး အခန်းထဲက ကို မထွက်တော့တာပါ။

“တစ်သိန်း . . . ရှင်းလား . . . တစ်သိန်းပြည့်ပြီကွ”

ချက်ကြီး ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကိုစိုင်း သဘောပေါက်ပြီး ရင်ထဲ ပူခနဲ ခံစားလိုက်ရပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုတဲ့စကားလို့ပဲ

ပခုံးတွန့် ပြုံးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား အိပ်မက်လာမက်နေတာလား မုဆိုးကြီးရဲ့ . . . အဟက်ဟက်၊ အခု ရွာမှာ ကြွက်လည်း မရှိတော့လို့ အဲဒီအစီအစဉ်လည်း ပျက်ပြီလေဗျာ”

“ဘာရယ် . . . အဟားဟားဟား၊ အတော်ရယ်ရတဲ့ ပန်းချီဆရာ၊ ကြွက်တွေ မရှိတော့ပေမယ့် သူကြီးရဲ့အမိန့်ကြော်ငြာသင်ပုန်းက ရှိသေးတယ်ကွ၊ ဒီအမိန့်ကြော်ငြာစာကို ဖျက်သိမ်းတဲ့ အတည်ပြုချက်ကြော်ငြာ မထွက်သရွေ့ အဲဒီကြော်ငြာစာဟာ အကြီးဝင်တယ်၊ ဘာလဲ . . . မောင်ရင်က ကျုပ်ကို တောသားဆိုပြီး အထင်သေးတာလား!”

ဆိုတော့တာ ကိုစိုင်းလည်း အတော်အကြံအိုက်သွားတယ်။ ချွေးတွေတောင် ပြန်လာလို့ နဖူးပေါ်က ချွေးတွေကို လက်နဲ့ သိမ်းရင်း အကြံထုတ်တယ်။

အဲဒီနောက် ခိုင်လေးကို တီးတိုးပြောပြီး ရွာလယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒီကိစ္စက သူကြီးဆုံးဖြတ်မှ ပြီးမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားကြွက်မြီးတွေ သူကြီးလက် အပ်လိုက်ပေါ့ဗျာ . . . ဟုတ်ပြီလား”

“အပ်မှာ . . . အပ်ဦးမှာ၊ ငလောလောဆယ် သူကြီးက ကျုပ်ကို ပြန်အပ်ဖို့ သရဖူကို ထုတ်ပေးစမ်းပါ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားလွန်သွားပြီ ကဲ့ချက်ကြီး၊ သူကြီးဆီက ဘာ

၁၃၄ နတ်ရွာစိုး

ဆုံးဖြတ်ချက်မှ ထွက်မလာသရွေ့ သရဖူကို ခင်ဗျားတောင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ အဲဒါကိုမှ ခင်ဗျား ဇွတ်တောင်းဆိုမယ်ဆိုရင်တော့ အနုပညာ သည်တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက် လက်ဆည်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မြည်းစမ်းသွားရလိမ့်မယ်”

“ဘာ... မောင်ရင်က ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်တာလား!”

“ဟေ့... ငါ့ခြံထဲ လာပြီး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ့... ဟေ”

အသံနဲ့အတူ အိမ်ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာတဲ့ သူကြီးနဲ့ရာအိမ်မှူး ဆယ်အိမ်မှူးတွေကြောင့် ကိုစိုင်း နည်းနည်းအားတက်သွားတယ်။ စောစောက ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေရပေမယ့် တကယ့်ဖိုက်တာ က ချက်ကြီးဆိုတာ သူလည်း သိတယ်လေ။

“ဪ... သူကြီးမင်း လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဘာလဲကွ့ ချက်ကြီး”

ချက်ကြီးက သူ့လက်နက်တန်ဆာပလာတွေ ဘေးချပြီး ကြွက်မြီးပုံနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“သူကြီးမင်းရဲ့အမိန့်တော်အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုး မုဆိုး ကြွက်မြီးတစ်သိန်းတိတိ ရှာနိုင်ခဲ့ပါပြီ သူကြီးမင်း၊ အဲဒါကြောင့် သရဖူ နဲ့ ထိမ်းမြားခွင့်ပေးပြီး သူကြီးမင်းရဲ့သမက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးပါ တော့”

ဆိုတော့ကာ သူကြီးလည်း အတော်ထိတ်လန့်သွားတယ်။ ဟီးနေတဲ့ ကြွက်မြီးပုံကြီးကလည်း တစ်သိန်းတောင် မကရယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ရာအိမ်မှူး ကိုဝင်းရီကို အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး

လေသံနဲ့... .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဗျ... ကျုပ် အဲဒီကြော်ငြာကို ပြန်ရုပ် သိမ်းဖို့ မေ့နေတာဗျ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟာ... ငါ့ရွာ ငါသူကြီး ငါပြီးရင် ဘယ်ကောင် မပြီးဘဲ နေရဲလို့လဲ၊ အကန့်အသတ်နဲ့ ကြော်ငြာထားတာ၊ အခု ရက်လွန်နေပြီ လို့သာ ပြောလိုက်”

“မဖြစ်ဘူး ကိုဝင်းရီ၊ သူကြီးတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ကတိ မတည်ရင် ကျုပ် အလကားကောင် ဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပေးစားလိုက်ပေါ့ သူကြီးရယ်”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားတို့ နည်းနည်းစဉ်းစားကြပါဦးလား!”

ဦးဝင်းရီ ခေါင်းကုပ်ပြီး ခပ်ကြွားကြွားလေး ရပ်ပြီး စီးကရက် ဖွာနေတဲ့ ကိုစိုင်းကို မေးဆတ်ပြတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆရာရေ... လုပ်ပါဦး ဆိုတာမျိုးပေါ့။

ဒီတော့မှ ကိုစိုင်းက... .

“ကျွန်တော် အကြံပေးလို့ရမလား သူကြီး”

“အာ... လုပ်ပါဦး ဆရာစိုင်းရယ်၊ အခု ကြွက်ရန်အေးပြီ ဆိုမှ မုဆိုးချက်က လာပတ်သက်နေတယ်”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး သူကြီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကြီးအကဲ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ ဥပဒေကို ကိုယ်၊ကိုယ် တိုင် စံပြအဖြစ်နဲ့ လေးစားလိုက်နာရမှာပဲ”

“အိုး... အနုပညာသည်ကြီးရဲ့မကားက တန်ဖိုးရှိလှချည်

ချက်ကြီး ဝမ်းသာအားရ ထအော်လို့ ကိုစိုင်း ဒေါပွပြီး . .

“ဟေ့လူ . . အနုပညာသည်ဗျ . . မစော်ကားနဲ့၊ အသက် ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ် . . ဘာမှတ်လဲ!”

ကိုစိုင်း အသာစီး ရထားတော့ ဖိဟောက်တယ်။ ချက်ကြီး လည်း အခြေအနေကို နားလည်ပြီး . .

“တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာသမားရယ်၊ ကျုပ်က တောသား ဆိုတော့ သတ်ပုံမှားတတ်လို့ပါ”

“ဒီမှာ ကိုချက်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာစိုင်းလားရှိုးခင်ဗျာ၊ မုဆိုးငချက် နာခံလျက် ပါ”

“ကျုပ်တို့သူကြီးက ဒီနယ်မှာ သစ္စာ သမာဓိ ကတိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး အုပ်ချုပ်နေတဲ့သူကြီး . . သူတော်ကောင်း သူကြီး ဗျ . . ရှင်းလား!”

“ရှင်းပါတယ်ခင်ဗျာ . . ကြွက်မြီးကိစ္စ သဘောတူရင် တစ် သက်လုံး တောလိုက်ကျွေးမယ့် သမက်ကောင်းကြီးပါ”

“ကောင်းပြီ . . သူကြီးက သူထုတ်ပြန်ထားတဲ့အမိန့် သူ ပြန်မရှုပ်သိမ်းရသေးဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ အကြိုးဝင်ပါ တယ်”

“အိုး . . မှန်လိုက်တာဗျာ”

“သူကြီးကလည်း ရပ်ရွာအကျိုးအတွက် လက်မလည်

အောင် လုပ်နေရတော့ ဒါကို မေ့နေတယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေ အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သက်သေထူနိုင်မှုဟာ အရေး ကြီးဆုံးပဲ၊ အဲဒီတော့ သူကြီးအမိန့်က ခုချိန်အထိ အတည်ပြုနိုင်သေး တယ်ဆိုတာ ဘာနဲ့ သက်သေပြမလဲ”

ကိုစိုင်းဆီက အဲသလို ချက်ကျလက်ကျ ရှင်းလင်းတဲ့စကား ကို ကြားရတော့ သူကြီး အားတက်ပြီး မျက်နှာဝင်းလာတယ်။

“လွယ်ပါတယ် ပန်းချီဆရာကြီးရယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ က ကြော်ငြာသင်ပုန်းကြီး ဖြုတ်ယူလာပြီး ပြလိုက်ရုံပေါ့ . . အဟက် ဟက်”

“ကောင်းပြီ . . ခင်ဗျား အဲဒါသွားယူလာပါ၊ အဲဒီကြော်ငြာ နဲ့ ကြွက်မြီးတစ်သိန်းသာ ပြည့်ပစေ၊ သူကြီးအမိန့်ကြော်ငြာဟာ တည် စေရမယ်၊ ခင်ဗျားဆန္ဒလည်း ပြည့်မယ် . . ဟုတ်ပြီလား!”

“သိုင်းကျူး . . သိုင်းကျူး . . မုဆိုးငချက် ပွပြီကွ . . ဟတ်ဟတ်ဟားဟားဟား”

မုဆိုးချက်ကြီး ပျော်ပြီး ပြေးထွက်သွားမှ သရဖူ အဆောင် အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ကိုစိုင်းမျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်ပါတော့ တယ်။

“ဟောက်”

“အား . . . သရဖူ”

“မခေါ်နဲ့ . . ရှင်တော်တော်ရက်စရာတဲ့လူ၊ နှမသားချင်း မစာနာဘဲ ဒီလိုလူမျိုးလက်ထဲ ကျန်မကို အပ်ဖို့ လုပ်ရက်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး သရဖူ”

“ရှင်ထပ်ပြောရင် ထပ်ရိုက်မှာနော်၊ နေစမ်းပါဦး . . . ရှင်က သူကြီးလား၊ ကျွန်မအဘက သူကြီးလား၊ ရှင်ကြောင့် အဲဒီလူ တိရစ္ဆာန်ကို လင်လုပ်ရလို့ကတော့ ရှင်ကို တစ်သက်မကျေဘူးမှတ်၊ ဟင်း . . .”

ပြောပြီး အိမ်ဖက်ကို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားမှ သူကြီးနဲ့ ဦးဝင်းရီတို့ ကိုစိုင်းဘေးကို ရောက်လာကြတယ်။

“အားနာလိုက်တာ မောင်စိုင်းရယ်၊ ကျုပ်သမီးကိုယ်စား ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် သူကြီးရယ်၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ထက် ရှတဲ့ ဓါးသွားတစ်ခုအပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရသလိုပါပဲ၊ ပုံမတော်လို့ ချော်ကျရင် ရှုတ်တတ်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော့်ပါးပြင်လေး ရှသွားတာ ပါ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုကွဲ့ မောင်စိုင်း၊ ကျုပ်နားမလည်ပါလား!”

သူကြီးက အူတူတူ ပြန်မေးလို့ ကိုစိုင်းလည်း အိုးတိုးအတနဲ့ ထပ်ရှင်းပြတယ်။

“ဒီ . . . ဒီလိုလေ သူကြီးရဲ့၊ အချိန်တန်တော့ နပ်နံကန်တယ် ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မုဆိုးခမျာ ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ် ဖြစ်သွားတာကို သရဖူ နားမလည်တော့ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ကျောချမှ ဓါးပြမှန်း သိသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူကြီး အနေနဲ့ တွက်ကြည့်ရင်တော့ အချက်မသိတော့ သမက်သူခိုးထင်

ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ . . . အဲဒါပါ”

“ဟာ . . . မင်းဟာက ရှင်းလေရှုပ်လေပါလားဟ မောင် စိုင်းရ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သူကြီးသမီးနဲ့ကျွန်တော် မေတ္တာမျှနေတုန်း ဒီပြဿနာ ဝင်လာတော့ အဲသလိုဖြစ်သွားတာပါ”

“ဟမ်!”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မုဆိုးချက်ကြီး နှာမူတ်သံ တရွှီးရွှီးနဲ့ ခြံဝင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူကြွက်မြီးတွေ သူ့အိတ်ထဲ ပြန်ကြီး ထည့်၊ ချထားတဲ့လက်နက်တွေ ပြန်ကောက်ပြီး ကိုစိုင်းကို မီးတောက် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ ဒေါသနဲ့ တုန်ခါနေတဲ့အသံနဲ့ . . .

“ငါတို့မုဆိုးတွေက သားသတ်သမား၊ မင်းတို့အနုပညာ သည်က စိတ်သတ်သမားပဲကွ၊ မင်း အခု ငါ့စိတ်ကို သတ်လိုက် တယ်၊ ဒီဘဝတော့ ရှိစေတော့ပေါ့ကွာ . . . တောက်”

ချက်ကြီး အတော်အိမ်နဲ့နေတဲ့မျက်နှာနဲ့အလှည့် ဦးဝင်းရီက

“ဟေ့ . . . ချက်ကြီး ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ ဘယ်မှာလဲ သက် သေ”

“မရှိတော့လို့ပေါ့ဗျာ . . . သင်ပုန်းပေါ်မှာ သူကြီးအမိန့် ကြော်ငြာမရှိတော့ဘဲ အိကြာကွေး ရပြီ၊ စမူဒာရပြီလို့ ရေးထား တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်ကောင်လက်ချက်လို့ ဟင်သလဲ . . . တောက်”

ချက်ကြီး အဲသလို မြည်တွန်လောက်တီးပြီး ထွက်သွားတော့

သူကြီးလည်း ပင့်သက်ချပြီး ပြုံးနိုင်လာတော့တယ်။

“ခုမှပဲ မင်းရဲ့စိတ်ကူးနဲ့အကြံကို ငါသဘောပေါက်တော့တယ် မောင်စိုင်းရေ၊ ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ငါ့သမီးလေးကံသီပေလို့ ဒါနဲ့ အဲဒီသင်ပုန်းပေါ်က စာက ဘယ်သူဖျက်ပြီး ဘယ်ချိန် ရေးလိုက်တာတုန်း”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ နောက်ကနေ ဝင်လာတဲ့ ခိုင်လေးက...

“ကျွန်တော်ပဲလေ သူကြီးရဲ့၊ မုဆိုးချက်ကြီး ရောက်လာပြီး ပြဿနာရှာနေတုန်း ဆရာစိုင်းက ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဪ... တော်ပါပေတယ် မောင်စိုင်း”

“ဒီတိုင်း တော်နေလို့မဖြစ်ဘူး သူကြီး၊ အမြန်ဆုံး သမက်သာတော်လိုက်တော့၊ ကျုပ်တို့တော့ သွားပြီဗျို့”

ဦးဝင်းရီ အဲသလိုပြောပြီး ဆယ်အိမ်မှူးနဲ့ ထွက်သွားမှသူကြီးက...

“အေးကွာ... မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်တော့”

“အာ... ပြေတယ် သူကြီး၊ လောလောဆယ် မပြေတာက သူကြီးကတော်ပဲ၊ ဆိုင်မှာ သူနဲ့ခင်မောင်တို့ပဲ ရှိလို့ အကုန် အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ကဲ... လာ... သူကြီးနဲ့ကျွန်တော်ပါ ဆိုင်မှာ သွားကူမှ သင့်တော့မယ်”

ပြောရင်း ခိုင်လေးက သူကြီးလက်ကို အတင်းဆွဲလို့ သူကြီးလည်း သိသိကြီးနဲ့ မျက်နှာအပူခံပြီး လိုက်သွားရတယ်။

ကိုစိုင်းက တော့ သူ့အဆောင်ထဲက အခန်းကိုပဲ ပြန်ဝင်

သွားတယ်။ ဒါကို အိမ်ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ သရဖူတစ်ယောက် ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘူးလေ။

သူမ ရောက်သွားတော့ ကြွက်ကိုက်ပစ်လို့ စုတ်ပြတ်ကြေမှု သွားတဲ့ ပန်းချီကားရှေ့မှာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်ကြည့်နေလို့ နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ တအားကြောက်ပြီး စိတ်ရှိုင်းဝင်သွားမိတာပါ”

“ချစ်တော့လည်း အပြစ်မမြင်ရက်ပါဘူး သရဖူရယ်၊ သုံးရက်လောက်တော့ ရေပဲ ထောင်းသောက်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

